

السيرة النبوية

كارولس و عبر

Conveying Islamic Message Society

P.O.Box 834 - Alex - Egypt

E-Mail: info_en@islamic-message.net

E-Mail: cims_eg@yahoo.com

Site: www.islamic-message.net

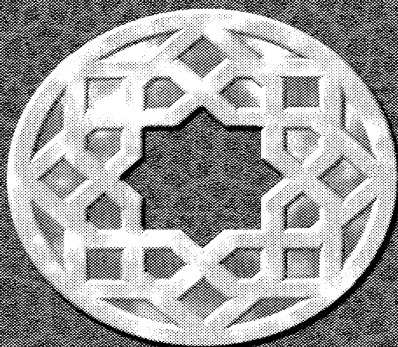
بصرى ولا بياح

วิเคราะห์บทเรียนและข้อคิดจาก
ชีวประวัติท่านนบีมุฮัมมัด
คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม

السيرة النبوية

دروس وعبر

วิเคราะห์บทเรียนและข้อคิดจาก
ชีวประวัติท่านนบีมุฮัมมัด
คือลัดลัดลอลุอะลัยฮิวะซัลลัม

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ดร.มุตเฆาะฟา อัลลิขายี : เขียน

มอซาลี เบ็ญญะมัด : แปล

ชื่อหนังสือ : ชีวประวัติท่านนบีมุฮัมมัด(ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม)
ผู้เขียน : ดร.มุศฎาะฟา อัศลิบาอีย์
ผู้แปล : หมอชาลี เบ็ญญะมัด
พิมพ์ครั้งที่ 1 : ธันวาคม 2552 / ซุญฮิจญะฮ์ 1430
จำนวนพิมพ์ : 10,000 เล่ม

จัดพิมพ์โดย : มูลนิธิเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาสังคม
27 ซ.41 ถ.เพชรเกษม ม.1 ต.ควนลัง
อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา 90110
โทร. 074-255663 แฟกซ์ 074-255701

لجنة السنابل الخيرية . دولة الكويت

وقفية نصره الحبيب محمد ﷺ

كتاب " السيرة النبوية دروس وعبر "

أشرفت على الترجمة والطباعة / جمعية الدعم الاجتماعي والتنمية (مملكة تايلاند)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
คำนำผู้จัดพิมพ์

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله رب العالمين ، والصلاة والسلام على خاتم الأنبياء وإمام المرسلين
سيدنا محمد وعلى آله وأصحابه الطيبين الطاهرين أجمعين ... أما بعد ،،

อิสลามคือหลักธรรมแห่งโองการวะหฺยูที่ถูกระทานลงมาจาก
ฟากฟ้า เพื่อเป็นทางนำและทางรอดสำหรับมวลมนุษยชาติ ถูกแสดง
ออกมาผ่านองค์ความรู้ 2 แห่งสำคัญ คือกิตาบลุลอฮฺ (อัล-กุรอาน)
และซุนนะฮฺของท่านนบีมุฮัมมัด (คือลลัลลอฮฺอะลฺยฮฺวะซัลลัม) ซึ่งบุคคล
ใดได้ศึกษาเข้าใจ ศรัทธา และปฏิบัติตามอย่างจริงจังแล้ว เท่ากับเขาได้
ยึดถือไว้ซึ่งไซ่หฺวงอันมั่นคง ชีวิตของเขาจะมีแต่ความงดงาม และพบกับ
ความสำเร็จอย่างแท้จริง และสิ่งที่ถือเป็นส่วนหนึ่งของซุนนะฮฺตามความ
หมายข้างต้นนั้นก็คือ “ชีเราะฮฺนะบะวียะฮฺ” หรือชีวประวัติของท่านนบี
(คือลลัลลอฮฺอะลฺยฮฺวะซัลลัม)

มูลนิธิเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาสังคม ซึ่งเป็นหน่วยงานเพื่อ
การกุศลและเผยแพร่ศาสนา มีความตระหนักยิ่งต่อการบริการวิชาการและ
ความรู้ความเข้าใจอันถูกต้องเกี่ยวกับอิสลามแก่สังคม จึงจัดให้มีการแปล
และพิมพ์ตำราเกี่ยวกับชีเราะฮฺขึ้น โดยเลือกหนังสือ “อัช-ชีเราะฮฺตุ
นะบะวียะฮฺ : ดรฺุช วะอิบฺรฺุ” ซึ่งเขียนโดย ดร.มุสฏอฟา อัซ-สิบาอีย์
(เราะหิมะฮฺลุลอฮฺ) อุลละมาอ์ร่วมสมัยผู้ล่วงลับมาเผยแพร่ นับเป็นหนังสือ
ชีเราะฮฺเล่มหนึ่งที่มีความโดดเด่นเป็นพิเศษ ทั้งในด้านสำนวนการเขียน
และการวิเคราะห์เนื้อหาที่ลึกซึ้ง ที่ทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจชีวประวัติ
ท่านนบี (คือลลัลลอฮฺอะลฺยฮฺวะซัลลัม) ได้อย่างชัดเจน ลุ่มลึก และ
ครอบคลุมแทบทุกมิติเลยทีเดียว

(لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ
وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا)
سورة الأحزاب : الآية 21

“แน่แท้ในตัวของท่านเราะซูลลลอฮฺมีแบบอย่างที่ดียิ่ง
สำหรับพวกท่านแล้ว สำหรับผู้ที่หวัง(จะพบ)อัลลอฮฺและวันปรโลก
และรำลึกถึงอัลลอฮฺอย่างมากมาย” (บทอัล-อะหฺزاب : 21)

ขออัลลอฮฺตอบแทนความดีงามแก่ผู้เขียนและ อ.ฆอซาลี
เบ็ญหมัด ผู้แปล ตลอดถึงทุกฝ่ายที่มีส่วนทำให้นั่งสื่อเล่มนี้พิมพ์เสร็จ
เป็นเล่มอย่างที่เห็น หวังว่าความรู้ที่ได้รับจากหนังสือเล่มนี้คงสามารถ
เป็นบทเรียนและข้อคิดสำหรับพี่น้องทุกท่านได้อย่างดียิ่ง - อินชาอัลลอฮฺ

ด้วยสลาม และดุอาอ์
ฝ่ายวิชาการ และการเผยแพร่
มุนิธิเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาสังคม

24 / 10 / 52

สารบัญ

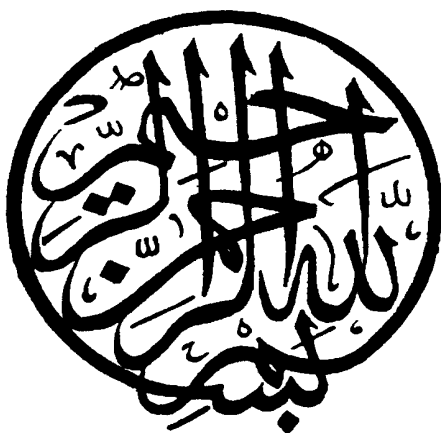
	หน้า
คำนำของผู้เขียน	2
บทนำ	5
เอกลักษณ์ของชีวประวัติท่านนปี	5
แหล่งที่มาของชีวประวัติท่านนปี	17
อัล-กูรอาน	17
สุนนะฮ์ที่ถูกต้องของท่านนปี	18
บทกวีอาหรับที่ร่วมสมัย.....	20
ตำราชีวประวัติท่านนปี	20
บทที่ 1 ชีวประวัติของท่านก่อนการเป็นศาสนทูต	24
ก. เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์	24
สายสกุล	24
ชีวิตความเป็นอยู่ในวัยเด็ก	25
ชีวิตความเป็นอยู่ช่วงวัยหนุ่ม	26
ประสบการณ์ชีวิต	26
บุคลิกและลักษณะนิสัยของท่าน	27
ข. บทเรียนและข้อคิด	28
บทที่ 2 ชีวประวัติช่วงได้รับการแต่งตั้งเป็นท่านนปี	
จนถึงการอพยพไปยังอบิสซิเนีย	35
ก. เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์	35
การแต่งตั้งเป็นท่านนปี	35

	กลุ่มบุคคลที่เข้ารับอิสลาม	38
	การเผยแพร่อิสลามในระยะแรก	39
ข.	บทเรียนและข้อคิด	41
บทที่ 3	ชีวประวัติหลังการอพยพไปสู่อบิสสิเนีย	45
	ถึงการอพยพสู่นครมะดีนะฮ์	
ก.	เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์	45
	ปีแห่งความอาดูร	45
	เหตุการณ์อิสรออูและมิอูรอจญ์	47
	มุศอับ บิน อุมัยรฺ และอิสลามในนครมะดีนะฮ์	48
ข.	บทเรียนและข้อคิด	48
บทที่ 4	การอพยพจนถึงการตั้งมั่นอยู่ในนครมะดีนะฮ์	55
ก.	เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์	55
	การข่มเหงรังแก	55
	เยาวยุซุฟผู้กล้าหาญ	55
	แผนการอันชาญฉลาด	55
	ภารกิจระหว่างการเดินทาง	56
	การตั้งมั่น	58
	รัฐธรรมนูญ	59
ข.	บทเรียนและข้อคิด	61
บทที่ 5	ว่าด้วยสงครามต่าง ๆ ในชีวิตของท่านศาสนทูต	74
ก.	เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์	74
	1. สงครามใหญ่ อัล-บัดร์	74
	2. สงครามอุหุด	79

3. สงครามตระกูลนระฎีร	86
4. สงครามพันธมิตร.....	88
5. สงครามตระกูลกูร์ยเซาะฮู	92
6. สงครามหุ้ดัยบียะฮู.....	96
7. สงครามคัยบ์ร	102
8. สงครามมูฮุดะฮู.....	103
9. สงครามพิชิตมักกะฮู	105
10. สงครามหุ้ดัยบ์ร	108
11. สงครามตะบูก	110
ข. บทเรียนและข้อคิด	113

**บทที่ 6 เหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นภายหลังการ
พิชิตมักกะฮู จนกระทั่งการเสียชีวิต**

ของท่านศาสนทูต.....	141
ก. สงครามหุ้ดัยบ์ร	141
ข. การทำลายเจรีด	171
ค. สงครามตะบูก	179
ง. ฮัจญ์อ้อลา.....	185
จ. การแต่งตั้งอุซามะฮู บินซัยดฺ เป็นแม่ทัพ	190
ฉ. การเสียชีวิตของท่านเราะซูลุลลอฮฺ ค็อลลัลลอฮูอะลัยฮิวะซัลลัม ฟ้ากับดิน ความสัมพันธ์ที่ไม่มีวันกลับมาเหมือนเดิม	193

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

คำนำของผู้เขียน

การสรรเสริญทั้งหมดเป็นสิทธิของอัลลอฮฺ ผู้ส่งบรรดาศาสนทูต¹ มาพร้อมหลักฐานและคุณธรรม เพื่อปลดปล่อยมนุษย์ออกจากความมืดมนสู่แสงสว่าง และชี้นำสู่หนทางของอัลลอฮฺผู้ทรงเกรียงไกร ผู้ทรงยิ่งใหญ่ในการสรรเสริญ

ขอการประสพาทพรและสุขสวัสดิ์จงมีแด่ท่านนบี²มุฮัมมัด (คืออัลลิลลอฮฺอะลยฮิวะซัลลัม) ผู้เป็นศาสนทูตที่ประเสริฐที่สุด และเป็นนักเผยแผ่ศาสนา³ ที่มีเกียรติที่สุด ผู้ซึ่งอัลลอฮฺทรงแต่งตั้งให้เป็นศาสนทูตท่านสุดท้าย และให้วิถีชีวิตของท่านเป็นแบบอย่างสำหรับบรรดาผู้ศรัทธาในทุกด้านของชีวิต ทั้งเรื่องใหญ่และเรื่องเล็ก และให้ศาสนาที่ท่านนำมาเป็นหลักธรรมสุดท้าย ศาสน์ของท่านก็เป็นศาสน์ที่สมบูรณ์ที่สุดและตอบสนองความจำเป็นของมวลมนุษย์ได้ดีที่สุดในทุกสถานที่และทุกยุคสมัย ขอพระองค์ทรงประสพาทพรและสุขสวัสดิ์แด่ท่าน ตลอดถึงบรรดาเศาะฮาบะฮ์⁴ ผู้เป็นผู้นำและผู้ทรงคุณธรรม ซึ่งอัลลอฮฺทราบถึงการมีธรรมชาติอันบริสุทธิ์ หลักศรัทธาอันถูกต้อง และการเสียสละอันใหญ่ จึงมอบเกียรติให้ท่านเหล่านั้นเป็นผู้นำพาสาสน์อิสลามสู่ประชาชาติต่างๆ ในหน้าแผ่นดิน บรรดาเศาะฮาบะฮ์ได้สละเลือดเนื้อเพื่ออิสลาม ต้องพลัดพรากจากบ้านเกิดเมืองนอน พวกเขาเหล่านั้นประสบความสำเร็จ

¹ ผู้แปลให้ความหมาย คำว่า “เราะฮูล” และ “เราะฮูลุลลอฮฺ” ว่า “ศาสนทูต” ความหมายตามรากศัพท์ หมายถึง ทูตผู้นำศาสนา ทูตของอัลลอฮฺ โดยทั่วไปมักจะแปลว่า ศาสนทูต หรือท่านนบี (ผู้แปล)

² ผู้แปลให้ความหมายคำว่า “นบี” ว่า หมายถึง ท่านนบี นบี ความหมายตามรากศัพท์ หมายถึง ผู้แจ้งข่าว ผู้บอกข่าว แปลว่า ท่านนบี บางครั้งจึงมีความหมายว่า “ท่านนบียาการณ” ตามความหมายเดิมของรากศัพท์ คำว่า “นบี และศาสนทูต” อาจแปลว่าท่านนบี หรือศาสนทูตโดยอนุโลม แม้ว่าโดยรากศัพท์แล้วจะมีความหมายต่างกัน ฉะนั้น นบีและศาสนทูตจึงเป็นคุณลักษณะในมิติที่แตกต่างกันของศาสนทูต (ผู้แปล)

³ ผู้แปลให้ความหมาย คำว่า “ดาอีย์” ว่า นักเผยแผ่ศาสนา หมายถึง ผู้เรียกร้องสู่อัลลอฮฺ ผู้สอนศาสนาอิสลาม (ผู้แปล)

⁴ รากศัพท์เดิมหมายถึง เพื่อน สหาย อาจแปลว่า สาธุศิษย์ ก็ได้ ในเชิงวิชาการอิสลาม หมายถึง มุสลิมผู้ร่วมสมัยกับท่านนบี คืออัลลิลลอฮฺอะลยฮิวะซัลลัม (ผู้แปล)

ในการปฏิบัติภารกิจที่ได้รับมอบหมายการเผยแพร่ศาสนา และการทำหน้าที่
ตักเตือนเพื่ออัลลอฮ์และเพื่อศาสนทูตของพระองค์ เศาะฮาบะฮ์เหล่านั้น
มีบุญคุณต่อมนุษยชาติอย่างไม่มีสิ้นสุด มุสลิมทุกคนเป็นหนี้บุญคุณ
พวกเขาไปจนกระทั่งวันแห่งการฟื้นคืนชีพที่อัลลอฮ์จะพิพากษาโลกและ
มวลพลโลก ขออัลลอฮ์ทรงโปรดปรานพวกเขา ต่อบุคคลที่รักพวกเขา
และสืบทอดเจตนาภรณ์การนำธงชัยตะวะฮ์สู่อัลลอฮ์ สืบต่อจากพวก
เขาตราบจนวันแห่งการตอบแทนด้วยเทอญ

อนึ่ง หนังสือนี้เล่มข้าพเจ้าได้เขียนขึ้นอย่างเร่งด่วนขณะที่กำลัง
ป่วยหนัก หลังจากให้การบรรยายเป็นตอน ๆ ให้แก่นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่
1 คณะกฎหมายอิสลาม ด้วยตระหนักดีว่าปรากฏการณ์ต่าง ๆ อันโดดเด่น
ที่มีอยู่ในชีวประวัติของท่านนบี (คือลัลลลอฮูอะลัยฮิอะซัลลัม) นั้น
เป็นสิ่งที่มุสลิม บรรดานักเผยแพร่ศาสนา และนักวิชาการอิสลามพึงศึกษา
ทำความเข้าใจและวิเคราะห์อย่างจริงจัง เพื่อให้ได้รับเกียรติการเจริญรอย
ตามท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮูอะลัยฮิอะซัลลัม) และได้รับความสำเร็จ
ในการตะวะฮ์ผู้คน อีกทั้งคุณงามความดีต่าง ๆ ก็ได้รับการตอบรับและ
ความชื่นชมยินดีจากอัลลอฮ์ และได้รับเกียรติในฐานะผู้ถูกบันทึกให้อยู่
พร้อมกับศาสนทูตของพระองค์ในสวนสวรรค์อันบรมสุข ดังที่อัลลอฮ์
ผู้ทรงสูงส่งตรัสว่า

وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ تَجْرِي

مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ ﴿١٦١﴾

“และผู้ใดที่เชื่อฟังต่ออัลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์
พระองค์จะทรงให้เขาเข้าสู่สวนสวรรค์ต่างๆ ที่มีบรรดาสายธารไหล
ผ่าน ณ เบื้องล่างของมัน และนั่นเป็นชัยชนะอันยิ่งใหญ่”

(อันนิสาอ์ : 13)

ขอขยายเนื้อหาของหนังสือประกอบด้วยบทต่าง ๆ ดังนี้

ก. บทนำประกอบด้วย 2 หัวข้อ

1. อัตลักษณ์และประโยชน์ของวิชาชีวประวัติท่านนบี
2. แหล่งอ้างอิงและแหล่งที่มาอันถูกต้องของชีวประวัติท่านนบี

ข. การศึกษาวิชาชีวประวัติท่านนบีมุฮัมมัด (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ประกอบด้วย 10 บท

บทที่ 1 ชีวประวัติก่อนการเป็นท่านนบี

บทที่ 2 ชีวประวัติหลังการเป็นท่านนบีถึงการอพยพของชาวมุสลิมไปยังอับิสินีเย

บทที่ 3 ชีวประวัติหลังการอพยพไปยังอับิสินีเยถึงการอพยพสู่นครมะดีนะฮ์

บทที่ 4 การอพยพจนถึงการสถาปนารัฐอิสลาม นครมะดีนะฮ์

บทที่ 5 การทำสงครามครั้งต่าง ๆ ตั้งแต่สงครามบดัรถึงการพิชิตนครมักกะฮ์

บทที่ 6 การเผยแผ่อิสลามในดินแดนคาบสมุทรอาหรับหลังการพิชิตนครมักกะฮ์

บทที่ 7 ชีวประวัติหลังการพิชิตนครมักกะฮ์ถึงการสิ้นชีวิต

บทที่ 8 ลักษณะเด่นของบัญญัติกฎหมายอิสลามในยุคมะดีนะฮ์

บทที่ 9 บุคคลิกภาพของท่านนบี (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) และการใส่ไคล้ ของนักบูรพาคดีและมิชชันนารี

บทที่ 10 ผลงานและอิทธิพลจากศาสน์ของท่านนบี คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัมที่มีต่อโลก⁶

⁶ ในหนังสือนี้ ผู้เขียนได้เขียนถึงบทที่ 7 เท่านั้น (ผู้แปล)

ในเวลาอันจำกัดเช่นนี้ ผู้เขียนใคร่ขอวิงวอนให้อัลลอฮฺทรงโปรด ชี้นำให้ข้าพเจ้าสามารถวิเคราะห์ชีวประวัติของท่านนบี (คืออิลลัลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) อันเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนของวิชานี้ในคณะกฎหมายอิสลาม ให้ประสบความสำเร็จดังที่ตั้งใจไว้ด้วยเทอญ ทั้งนี้เพื่อมีส่วนกระตุ้นให้นิสิตนักศึกษาใคร่อยากเรียนรู้ชีวประวัติอันบริสุทธิ์ของท่านนบี คืออิลลัลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม ซึบซึบความรู้ความเข้าใจและบทเรียนต่าง ๆ ในจิตใจ เพื่อนำไปเป็นแบบอย่างในด้านการยืนหยัดอย่างมั่นคงอยู่บนศาสนาและการใช้ชีวิตที่งดงามแก่บุคคลทั่วไป ใช้เป็นแนวทางที่ดีที่พึงใช้ในการตระวะฮฺสู่การพัฒนาเปลี่ยนแปลงทุกอย่างให้ดีขึ้น เพื่อที่จะทำให้อสถานภาพของท่านศาสนทูต (คืออิลลัลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้กลับมาเป็นดังสุรียันที่จรัสแสงเจิดจ้า ขจัดความมืดมนออกไปจากชีวิต การเป็นอยู่ของมวลมุสลิม เต็มเต็มพลังงานและความร่าเริงขึ้นในหัวใจ ปัญญาและพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษาเหล่านั้น เพื่อให้สังคมมุสลิมโดยรวมจะได้หวนคั่นสู่ความบริสุทธิ์ ความมั่นคง และความเป็นประชาชาติตัวอย่าง จะทำให้ได้มาซึ่งสถานภาพการเป็นผู้นำของมนุษยชาติดังคำรัสของอัลลอฮฺที่มีต่อเราอีกคำรบหนึ่ง

كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ
وَتَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ

“พวกท่านเป็นประชาชาติที่ดีเลิศ ที่ถูกอุปติขึ้นมาเพื่อมนุษยชาติ พวกท่านกำชับในความดีงามและยับยั้งจากความเลวทรามและพวกท่านศรัทธาต่ออัลลอฮฺ” (อาลิอิมรอน : 110)

กรุงดามัสกัส - ราชอาณาจักรฮัจญ์ ฮ.ศ. 1381

มุศฎาะฟา อัล-สิบาอียฺ

บทนำ

อัตลักษณ์ชีวประวัติท่านนบี

ชีวประวัติของท่านนบี ประกอบด้วยอัตลักษณ์พิเศษหลายประการทำให้การศึกษาเรียนรู้มีความรู้ลึกเอิบอิมไปด้วยทั้งทางด้านจิตใจ สติปัญญาและทางด้านประวัติศาสตร์ เช่นกันการศึกษาวิชานี้ถือเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักวิชาการมุสลิม นักเผยแผ่ศาสนา และบุคคลทั่วไปที่ใส่ใจต่อการพัฒนาปฏิรูปสังคมเพื่อให้สามารถประกันได้ว่าศาสนาได้เผยแผ่ถึงมนุษยชาติทั้งหลายนั้นด้วยวิธีการที่ทำให้พวกเขาเห็นหลักที่พึงพึงได้ยามลับสน หรือยามประสบมรสุมพัดกระหน่ำในชีวิต เพื่อให้ผู้คนเปิดประตูหัวใจสำหรับบรรดานักเผยแผ่ศาสนา และการพัฒนาเปลี่ยนแปลงที่นักฟื้นฟูทั้งหลายพยายามเรียกร้องเชิญชวนนั้น บรรลุความสำเร็จและเป็นไปโดยถูกต้องที่สุด จึงพอประมวลอัตลักษณ์เด่นๆของวิชาชีวประวัติท่านนบีพอสังเขปได้ดังนี้

ประการที่ 1 ถือเป็นตำราชีวประวัติท่านนบีหรือผู้นำนักฟื้นฟูคนหนึ่งที่ถูกต้องที่สุด เพราะชีวประวัติท่านนบี (คืออัลลิลลอฮฺอะลยฮิวะซัลลัม) ถูกถ่ายทอดถึงมายังเราผ่านวิธีการทางวิชาการที่ถูกต้องที่สุด และสามารถยืนยันได้ ซึ่งเราจะได้เห็นในหัวข้อแหล่งที่มาของชีวประวัติท่านนบีต่อไป จนแทบไม่มีช่องว่างใด ๆ ให้เกิดเป็นข้อกลางแคลงในเหตุการณ์ หรือเรื่องราวสำคัญ ๆ นั้นเลย ซ้ำยังทำให้สามารถตรวจสอบเรื่องราว สิ่งแปลกปลอมหรืออภินิหารอาจถูกเพิ่มเติมขึ้นมาโดยความคิดอันโง่เขลาที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ จนทำให้เกิดภาพพจน์ที่ดูพิลึกพิลั่นเกี่ยวกับศาสนทูตของอัลลลอฮฺ เกินจริงมากกว่าสิ่งที่อัลลลอฮฺประสงค์ให้เกิดความสว่างตามสถานภาพแห่งความพิสุทธ์ของความเป็นศาสนทูต และความยิ่งใหญ่ของชีวประวัติศาสนทูต

อัตลักษณ์ในความถูกต้องของชีวประวัติท่านนบี (คือลัทธิลัทธิอะลัษฮิวะซัลลัม) นั้นจึงถือเป็นความถูกต้องที่แทบไม่มีช่องทางใดอื่นน่าสงสัย ซึ่งหามิได้ในชีวประวัติของศาสนทูตท่านใดก่อนหน้านี้ เพราะแม้แต่ท่านนบีโมเสส (หรือมูซา อะลัษฮิสลาม) ชีวประวัติของท่านที่เรามีอยู่ก็ยังคงปะปนไปด้วยเรื่องราวอันมดเท็จ และสิ่งแปลกปลอมมากมายที่ชาวยิวเสกสรรปั้นแต่งขึ้น คัมภีร์โตรา (เตารอต) ปัจจุบันเราจึงไม่อาจอ้างอิงเพื่อสืบค้นประวัติศาสตร์ที่ถูกต้องเกี่ยวกับท่านโมเสสได้ กระทั่งนักวิชาการชาวตะวันตกหลายท่านต่างก็กังขาในเนื้อหาบางบทของคัมภีร์ และบางคนถึงกับมั่นใจว่า คัมภีร์บางส่วนมิได้เขียนขึ้นในช่วงที่ท่านโมเสสมีชีวิตอยู่ หรือช่วงเวลาใกล้เคียง แต่ถูกเขียนขึ้นมาหลังจากนั้นเนิ่นนานหลายปีทีเดียว โดยผู้เขียนที่มีอาจทราบชื่อเสียงเรียงนามได้เพียงแค่กรณีนี้กรณีเดียวก็คงเพียงพอแล้วสำหรับข้อกังขาในความถูกต้องเรื่องชีวประวัติของท่านโมเสส ดังที่ปรากฏอยู่ในคัมภีร์เตารอต ด้วยเหตุนี้มุสลิมจึงไม่เชื่อว่าชีวประวัติของท่านจะมีความถูกต้อง นอกจากที่ปรากฏอยู่ในอัล-กูรอันและสุนนะฮ์ที่ถูกต้อง

ท่านเองเดียวกับเรื่องราวที่เกี่ยวกับท่านเยชู (ท่านนบีอีซา อะลัษฮิสลาม) ในคัมภีร์ไบเบิลเล่มต่าง ๆ ที่ถูกประกาศใช้อย่างเป็นทางการโดยคริสตจักร เนื่องจากคัมภีร์ไบเบิลที่คริสตจักรให้การยอมรับอย่างเป็นทางการนั้นปรากฏขึ้นภายหลังยุคของเยชูเป็นเวลาหลายร้อยปี โดยได้มีการเลือกโดยปราศจากระเบียบวิธีทางวิชาการ ด้วยการเลือกมาจากคัมภีร์ไบเบิลที่มีอยู่เป็นร้อย ๆ ฉบับ ที่ชาวคริสต์มีอยู่ในขณะนั้น

นอกจากนั้นการอ้างถึงผู้เขียนคัมภีร์ไบเบิลก็ไม่เป็นไปตามหลักวิชาการที่เชื่อถือได้ เพราะไม่มีการอ้างอิงที่สามารถสืบถึงไปยังผู้เขียนได้โดยชัดเจน นักวิชาการชาวตะวันตกเองก็มีการขัดแย้งกันเกี่ยวกับชื่อเสียงเรียงนามและยุคสมัยของผู้เขียนคัมภีร์ไบเบิล

หากชีวประวัติของบรรดาท่านนบี หรือผู้ก่อตั้งลัทธิศาสนาสำคัญๆ

ซึ่งเป็นที่แพร่หลายในโลกยังเป็นเช่นนี้ ประวัติศาสตร์เกี่ยวกับเจ้าของลัทธิหรือปรัชญาอื่นๆอีกมากมายซึ่งอาจมีผู้เชื่อถือศรัทธาเป็นจำนวนหลายร้อยล้านคนทั่วโลก เช่น พระสิทธัตถะ ขงจื๊อ ก็คงยิ่งน่ากังขากันไปใหญ่ เพราะข้อมูลต่าง ๆ ที่บรรดาผู้เลื่อมใสกล่าวอ้างต่อ ๆ กันมานั้น แทบไม่มีหลักฐานใด ๆ ที่สามารถยืนยันทางวิชาการได้เลย เป็นเพียงความเชื่อตนเองในหมู่นักบวช และมีการเพิ่มเติมสิ่งที่เป็นเรื่องเล่าปรัมปราต่าง ๆ เข้าไป ซึ่งหากมิใช่เป็นเพราะจารีตประเพณีหรือความยึดติดกับลัทธิเหล่านั้นอยู่แต่เดิมแล้ว คงยากที่จะเชื่อหรือยอมรับได้

ด้วยเหตุนี้เองเราจึงพบว่าชีวประวัติของศาสนทูต (คือลัลลลอฮุ อะลัยฮิวะซัลลัม) เป็นชีวประวัติที่ถูกต้องตามหลักวิชาการมากที่สุด

ประการที่ 2 เพราะชีวิตของท่านนบีมุฮัมมัด (คือลัลลลอฮุ อะลัยฮิวะซัลลัม) มีความชัดเจนในทุก ๆ ช่วงนับตั้งแต่ท่านอับลลอฮุ และนางอามีนะฮุ ผู้เป็นบิดา-มารดาแต่งงานกัน จนกระทั่งถึงช่วงที่ท่านเสียชีวิตรลง เราทราบเรื่องราวอย่างละเอียดมากมายนับตั้งแต่วันที่ท่านถือกำเนิดออกมาดูโลก วัยเด็ก เข้าสู่วัยรุ่น การประกอบอาชีพก่อนการเป็นท่านนบี การเดินทางออกจากมักกะฮ์ยังต่างเมือง จนถึงวันที่อัลลลอฮุทรงแต่งตั้งเป็นศาสนทูตของพระองค์ นอกจากนั้นเรายังทราบเกี่ยวกับสภาพต่าง ๆ ของท่านทั้งหมดในแต่ละปีโดยละเอียด ชัดเจน และสมบูรณ์อีกด้วย ซึ่งทำให้ชีวประวัติของท่านมีความแจ่มแจ้ง ชัดเจนดุจดั่งแสงอาทิตย์ยามเที่ยงวันเลยทีเดียว แม้แต่นักวิชาการตะวันตกบางคนกล่าวว่า “มุฮัมมัด คือบุรุษเพียงหนึ่งเดียวที่ถือกำเนิดขึ้นท่ามกลางแสงสว่างของดวงอาทิตย์”

ซึ่งคงไม่ง่ายนักที่จะมีเรื่องราวของศาสนทูตท่านใดก่อนหน้านี้ของพระเจ้าเป็นได้เหมือนท่าน เช่นท่านโมเสส (มุซา อะลัยฮิสลาม) เราเองไม่สามารถทราบถึงชีวิตช่วงวัยเด็ก วัยหนุ่ม และวิถีชีวิตก่อนการแต่งตั้งเป็นศาสนทูตของท่าน นอกจากอัตชีวประวัติหลังจากเป็นศาสนทูตแล้วเพียง

เล็กน้อยเท่านั้น ซึ่งไม่อาจทำให้เห็นภาพลักษณะบุคคลิกภาพของท่านอย่างชัดเจนได้ และที่กล่าวถึงท่านเยชู (อีซา อะลัยฮิสลาม) ก็ทำนองเดียวกัน เราจะไม่ทราบชีวิตช่วงวัยเด็กนอกจากเท่าสิ่งที่คัมภีร์ไบเบิลเล่มต่าง ๆ ในปัจจุบันกล่าวถึงว่า ท่านได้เข้าไปยังโบสถ์ยิว และได้ตอบกับบรรดานักบวชยิวเหล่านั้น นี่เป็นแค่เหตุการณ์เดียวในวัยเด็กของท่านเท่านั้นที่ถูกกล่าวถึง หลังจากนั้นไม่ทราบเลยว่าสภาพหลังถูกแต่งตั้งเป็นท่านนบีของท่านเป็นเช่นใด นอกจากเรื่องราวที่เกี่ยวกับการเผยแผ่ศาสนา และเกร็ดความรู้เล็ก ๆ น้อย ๆ เกี่ยวกับวิถีชีวิตของท่านเท่านั้น ส่วนเรื่องราวอื่น ๆ จากนั้นล้วนถูกปกคลุมด้วยเมฆหมอกที่หนาทึบ ดังที่กล่าวมาจะเทียบได้อย่างไรกับชีวประวัติส่วนตัวของท่านนบีมุฮัมมัด (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ที่ถูกกล่าวไว้อย่างละเอียดอิงจากแหล่งอ้างอิงต่าง ๆ ที่ถูกต้องเชื่อถือได้ เช่นมีทั้งเรื่องราวที่กล่าวถึงการรับประทานอาหาร การยืน การนั่ง การสวมใส่เสื้อผ้า สรีระทางร่างกาย บุคคลิกท่าทาง ความคิด ตลอดจนการปฏิบัติต่อครอบครัว การประกอบศาสนพิธี การละหมาด การใช้ชีวิตร่วมกับบรรดาเศาะฮาบะฮ์ และมีรายงานชีวประวัติของท่านที่ละเอียดยิ่งไปกว่านั้นจนถึงขั้นมีระบุให้เราทราบว่าจำนวนผมหางอกบนศีรษะและเคราของท่านมีเท่าใดอีกด้วย

ประการที่ 3 ชิวประวัติท่านนบีมุฮัมมัด (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) เป็นการบอกถึงประวัติชีวิตมนุษย์ปุถุชนคนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงให้เกียรติเป็นศาสนทูต เป็นประวัติที่มีได้ออกจากกรอบของความเป็นมนุษย์เลย ไม่มีเรื่องอภินิหารใด ๆ มาเสริมแต่ง อีกทั้งไม่มีตอนหนึ่งตอนใดเลยที่ยกเมฆว่าท่านเป็นพระเจ้า ซึ่งหากเราเปรียบเทียบับสิ่งที่ชาวคริสต์อ้างถึงชีวิตของท่านเยชู และที่ชาวพุทธกล่าวถึงพระพุทธเจ้า หรือที่บรรดาผู้นับถือเจ็ดทั้งหลายอ้างถึงสิ่งที่พวกเขาเคารพบูชาแล้ว ย่อมเห็นได้อย่างชัดเจนที่สุดถึงความแตกต่างระหว่างชีวประวัติของท่านนบีมุฮัมมัด (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) กับประวัติของบุคคลต่าง ๆ

เหล่านั้น ด้วยเหตุนี้เองชีวประวัติของท่านจึงมีอิทธิพลอย่างยิ่งยวดต่อพฤติกรรม ทั้งในเรื่องส่วนตัวและสังคมของผู้ที่เลื่อมใสศรัทธา ในขณะที่การกล่าวอ้างว่าเยซู หรือพระพุทธเจ้าเป็นเทพเจ้านั้นยอมทำให้มีสถานภาพสูงส่งเกินกว่าที่จะเป็นแบบอย่างสำหรับมนุษย์สามัญให้ปฏิบัติตาม ทั้งในเรื่องส่วนตัวและส่วนรวมได้ แต่สำหรับท่านนบีมุฮัมมัด (คือลัลลอฮ์สุอะลัยฮิวะซัลลัม) แบบอย่างการเป็นมนุษย์อันสมบูรณ์และเปรียบพร้อมของท่านได้เกิดขึ้นเป็นจริงแล้ว และจะยังคงสามารถเป็นแบบอย่างเช่นนั้นได้ตลอดไปสำหรับทุกคนที่ประสงค์การมีชีวิตเปี่ยมสุข และนายกองทั้งในเรื่องส่วนตัว ครอบครัว และสังคมรอบข้าง

นี่คือสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ตรัสยืนยันไว้ในอัล-กุรอานคัมภีร์อันทรงเกียรติว่า

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ

“แน่นอนในตัวของท่านศาสนทูตของอัลลอฮ์(มุฮัมมัด)นั้นมีแบบอย่างที่ดีเลิศ สำหรับบุคคลที่มุ่งหวังต่ออัลลอฮ์และวันสุดท้าย”

(อัล-อะห์ซาบ : 21)

ประการที่ 4 ชีวประวัติของท่านนบี (คือลัลลอฮ์สุอะลัยฮิวะซัลลัม) เป็นประวัติที่ครอบคลุมถึงแง่มุมต่าง ๆ ทั้งหมดของความเป็นมนุษย์ที่มนุษย์แต่ละคนพึงมี โดยบอกให้เราทราบถึงชีวิตของมุฮัมมัดมานพหนุ่มผู้มีสัจจะ สุจริตเที่ยงธรรม ก่อนที่อัลลอฮ์จะทรงให้เกียรติแต่งตั้งท่านเป็นศาสนทูต และยังบอกถึงชีวิตขณะเป็นศาสนทูตทำหน้าที่เชิญชวนไปสู่พระเจ้า ในฐานะผู้สื่อสารที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลที่สุด ผู้ที่ทุ่มเทกำลังความสามารถทุกอย่างเพื่อการเผยแผ่คำสอน และยังคงบอก

เราให้ทราบถึงชีวประวัติของท่านในฐานะประมุขของรัฐที่จัดวางระบบ
กลไกที่เข้มแข็งและถูกต้องที่สุดแก่รัฐ และปกป้องไว้ด้วยสติปัญญา
อันรอบคอบ ซื่อสัตย์ ในอันที่จะประกันความสำเร็จได้ เช่นเดียวกับที่ได้
บอกถึงชีวประวัติท่านในฐานะสามี และพ่อผู้เอื้ออาทรและปฏิบัติตนต่อ
ครอบครัวอย่างสุภาพอ่อนน้อม และยังแยกแยะให้เห็นอย่างชัดเจนอีก
ด้วยระหว่างสิทธิและหน้าที่ของแต่ละคนในระหว่างผู้เป็นสามี ภรรยา
และลูก ๆ และบอกชีวประวัติความเป็นศาสนทูตในฐานะครูผู้ชี้นำ ที่พึง
มีหน้าที่อบรมสั่งสอนแก่เหล่าสานุศิษย์ ด้วยการสอนอันดียิ่งถ่ายทอด
จากใจสู่ใจ ทำให้สานุศิษย์ต่างพยายามที่จะยึดถือเป็นแบบอย่างทั้งใน
เรื่องเล็ก ๆ และเรื่องใหญ่ ๆ และยังคงกล่าวถึงชีวประวัติของท่านนบี
(คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ศาสนทูตผู้ซื่อสัตย์ ในฐานะของเพื่อนที่ทำ
หน้าที่เพื่อนที่ดี ซื่อสัตย์ต่อภารกิจและจรรยาบรรณของมิตรภาพ จนทำให้
บรรดาเศาะฮาบะฮ์เหล่านั้นรักใคร่ต่อท่าน เสมือนดังที่พวกเขารักตัวเอง
หรือรักท่านยิ่งกว่าครอบครัวและญาติพี่น้องของตนเองเสียอีก ชีวประวัติ
ของท่านนบี (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ยังบอกถึงชีวประวัติของท่าน
ในฐานะนักรบผู้กล้าหาญ จอมทัพผู้พิชิต นักการเมืองที่ประสบความสำเร็จ
เพื่อนบ้านที่มีคุณธรรม และคู่สัญญาผู้ซื่อสัตย์

โดยสรุปแล้ว สามารถกล่าวได้ว่า ชีวประวัติท่านนบีมุฮัมมัด
(คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) นั้นครอบคลุมถึงทุกมิติของความเป็น
มนุษย์ ทั้งในด้านสังคมที่สามารถเป็นแบบอย่างอันดีเลิศสำหรับนักเผยแผ่
ศาสนาทุกคน ผู้นำทุกคน พ่อทุกคน สามีทุกคน เพื่อนทุกคน ครูบา
อาจารย์ทุกคน นักการเมืองทุกคน และประมุขของรัฐทุกคนก็ว่าได้

ขณะเดียวกันท่านเยซุ (อีซา อะลัยฮิสลาม) อาจมีเพียงตัวอย่าง
ของนักเผยแผ่ศาสนาผู้ถือสมณะ ที่จากโลกไปโดยไม่มีเงินทอง ที่อยู่อาศัย
หรือทรัพย์สินใด ๆ เหลืออยู่ แต่ภาพชีวประวัติของท่านท่ามกลางชนชาว
คริสต์ทั้งหลายนั้น ท่านมิได้มีตัวอย่างของผู้นำที่ชำนาญการรบ ประมุข

ของรัฐ ท่านไม่เคยเป็นพ่อ ไม่เคยเป็นสามี (เพราะชีวิตท่านไม่เคยผ่านการแต่งงาน) และไม่เคยเป็นนักกฎหมาย รวมทั้งอีกหลายฐานะดังที่ปรากฏอยู่ในชีวประวัติของท่านนบีมุฮัมมัด (คือลัลลอลฮุอะลัยฮิอะซัลลัม) ซึ่งตัวอย่างเช่นนั้นมีน้อยมากหากดูในชีวประวัติบุคคลสำคัญอื่น ๆ ของโลก เช่น พระพุทธเจ้า ขงจื้อ อริสโตเติล พลาโต นโปเลียน ฯลฯ เพราะเหล่านั้นยังไม่เหมาะสำหรับการเป็นต้นแบบ (แม้่นอาจเป็นในด้านหนึ่งด้านใด) ดังนั้นมนุษย์ผู้เดียวในหน้าประวัติศาสตร์ที่สามารถเป็นต้นแบบสำหรับทุกกลุ่ม ทุกสาขาอาชีพ และมนุษยชาติทั้งหมดได้ก็คือ มุฮัมมัด (คือลัลลอลฮุอะลัยฮิอะซัลลัม) เท่านั้น

ประการที่ 5 เพียงแค่ชีวประวัติของท่านนบีมุฮัมมัด (คือลัลลอลฮุอะลัยฮิอะซัลลัม) แต่เพียงประการเดียวก็ย่อมสามารถเป็นหลักฐานยืนยันได้ถึงการเป็นศาสนทูตหรือผู้ประกาศศาสนาที่แท้จริงได้แล้ว เพราะเป็นชีวประวัติของมนุษย์ที่เปรียบพร้อมคนหนึ่งที่ดีำเนินการเผยแผ่ประสบความสำเร็จครั้งแล้วครั้งเล่า โดยมีต้องพึ่งพาปาฏิหาริย์ แต่การเผยแผ่ของท่านเป็นไปโดยวิธีปกติทั่วไป ซึ่งท่านเผยแผ่ท่ามกลางการทำร้ายก่อกวนแก่ง ท่านทำหน้าที่เรียกร้องเชิญชวนโดยมีชนกลุ่มหนึ่งที่คอยให้การช่วยเหลือ และคราใดจำเป็นต้องสงครามท่านก็สงคราม ท่านเป็นบุคคลที่ฉลาดหลักแหลม มีศักยภาพของการเป็นผู้นำสูง และกว่าวาระสุดท้ายของชีวิตจะมาถึง การเผยแผ่ของท่านก็ได้ขจรขยายปกคลุมไปทั่วดินแดนแถบคาบสมุทรอาหรับแล้ว ทั้งนี้ด้วยความเลื่อมใสศรัทธาของผู้คน มิใช่ด้วยการบีบบังคับ หรือใช้อำนาจขู่เชิญแต่อย่างใดเลย หากแม้บุคคลใดได้ทราบถึงจารีตประเพณีและความเชื่อแต่เดิมของชนชาวอาหรับ และแผนการร้ายต่าง ๆ ที่พวกเขาพยายามนำมาใช้เพื่อต่อต้านการเผยแผ่จนถึงขั้นวางแผนลอบสังหารท่าน หากแม้บุคคลใดได้ทราบถึงสภาพต่าง ๆ ที่ท่านต้องเสียเปรียบในแทบทุกด้านต่อฝ่ายศัตรูคู่สงครามในทุกสนามรบ แต่ท่านก็ยังสามารถเด็ดจี้กเอาชนะได้ หรือ

หากบุคคลใดทราบว่าแค่เพียง 23 ปีจนกระทั่งเสียชีวิต ท่านก็ยังสามารถทำการเผยแผ่สำเร็จในเวลาอันสั้นนั้นได้ บุคคลนั้นจะต้องยอมรับว่ามุฮัมมัด คือศาสนทูตของพระเจ้า รวมทั้งทำที่ที่ยืนหยัด ความเข้มแข็ง ชัยชนะ และความสำเร็จต่าง ๆ ที่อัลลอฮฺทรงประทานให้ก็เนื่องมาจากท่านเป็นท่านนบีนบีที่แท้จริงท่านหนึ่ง เพราะพระเจ้าคงไม่ช่วยเหลือผู้ที่แอบอ้างโดยมดเท็จต่อพระองค์อย่างแน่นอน แท้จริงการช่วยเหลืออันพิเศษสุดนี้ได้เกิดขึ้นแล้วในหน้าประวัติศาสตร์ ชิวประวัติของท่านนบี (คือลัลลลอฮฺอะลยฮิวะซัลลัม) จึงยืนยันได้เป็นอย่างดีถึงศาสนอันเป็นสัจธรรมของท่าน แม้หากพิจารณาด้วยปัญญาในอภินิหารต่าง ๆ ของท่านที่มีอยู่บ้าง มันก็มีใช่เป็นสาเหตุหลักที่ทำให้ชาวอาหรับเกิดความศรัทธาต่อการเผยแผ่ซ้ำเราไม่พบตัวอย่างใด ๆ ที่ระบุว่ามิชนต่างศาสนิกคนโดยอมศรัทธาเนื่องมาจากอภินิหารนั้นเลย อีกทั้งอภินิหารทางวัตถุนั้นมีผลเป็นหลักฐานได้สำหรับบุคคลที่ประจักษ์ด้วยตัวเองเท่านั้น และที่แน่นอนก็คือมีบรรดามุสลิมมากมายที่มีเคยพบเห็นตัวท่านนบี (คือลัลลลอฮฺอะลยฮิวะซัลลัม) และไม่เคยพบเห็นอภินิหารต่าง ๆ เหล่านั้นของท่านด้วย แต่ที่พวกเขาอมศรัทธาท่านเป็นศาสนทูตที่แท้จริงก็ด้วยหลักฐานทางปัญญาที่ชี้ชัดว่าข้ออ้างของท่านนั้นสัจจริง และหนึ่งในหลักฐานทางปัญญานั้นก็คือคัมภีร์อัล-กุรอาน เป็นอภินิหารทางปัญญาที่ผู้มีวิจรรณาญาณและจิตใจเที่ยงธรรมทั้งหลายย่อมต้องเชื่อถือศรัทธาว่ามุฮัมมัดนั้นเป็นศาสนทูตของพระเจ้าอย่างแน่นอน

ซึ่งสิ่งนี้แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงกับชีวประวัติของบรรดาท่านนบีก่อน ๆ ที่บรรดาผู้นับถือเลื่อมใสบันทึกจดจำเอาไว้ ที่ล้วนระบุว่าที่ผู้คนนับถือเลื่อมใสก็เพราะอภินิหารแสดงให้เห็น ทั้งที่แทบมิได้ใช้สติปัญญาพิจารณาหรือเกิดจากความซาบซึ้งในหลักธรรมคำสอนของท่านนบีเหล่านั้นเท่าใดนัก ตัวอย่างที่ชัดเจนได้แก่ท่านเยชู ดังที่อัลลอฮฺทรงบอกไว้ในคัมภีร์อัล-กุรอานว่า สิ่งที่ท่านเยชูได้ใช้เพื่อทำให้ชาวยิวยอมรับ

ว่าท่านเป็นท่านนบีจริง ก็คือการทำให้คนตาบอด คนเป็นโรคเรื้อนหาย เป็นปกติ รวมทั้งรักษาคนป่วย ทำให้คนตายฟื้นคืนชีพ และสามารถทำนายบอกได้ว่าผู้คนทั้งหลายนั้นรับประทานอะไรและเก็บอะไรไว้ในบ้านเรือนของตนเองบ้าง แนนอนทุกอย่างย่อมเป็นเพราะอนุมัติจากพระเจ้า ขณะที่คัมภีร์ไบเบิลเล่มต่าง ๆ ในปัจจุบันบอกว่าเพียงเพราะสิ่งปาฏิหาริย์เหล่านั้นแท้ ๆ ที่ทำให้มหาชนหลังไหลมาศรัทธาในคราวเดียวกันอย่างมากมาย แต่ก็มีใช้ศรัทธาว่าท่านเป็นศาสนทูต เช่นดังที่อัล-กูรอานกล่าวไว้ หากทว่าเป็นการศรัทธาว่าท่านเยซูเป็นทั้งพระเจ้าและบุตรของพระเจ้า ศาสนาคริสต์หลังจากท่านเยซูจากไปจึงแพร่หลายยั้งที่ต่าง ๆ ด้วยเรื่องปาฏิหาริย์ และสอนให้เชื่อในสิ่งแปลกประหลาดต่าง ๆ ในบทกวีการอัครทูต^๑ เป็นหลักฐานสำคัญที่ยืนยันเช่นนั้น จนเราสามารถกล่าวได้ว่าศาสนาคริสต์ที่ชาวคริสต์นับถือเป็นศาสนาที่ตั้งอยู่บนความเชื่อในอภินิหารมิใช่เหตุผลทางปัญญาแต่ประการใด

จากจุดนี้ทำให้เราเห็นชัดจนถึงอัตลักษณ์อันโดดเด่นในชีวประวัติของท่านนบีมุฮัมมัด (คืออลัลลลอฮุอะลยฮิวะซัลลัม) ซึ่งไม่ปรากฏว่าผู้ใดสักคนเดียวที่หันมาเลื่อมใสศรัทธาเนื่องจากการได้ประจักษ์อภินิหารจากตัวท่าน แต่ทั้งหมดล้วนเกิดจากการยอมรับทางปัญญาและจิตสำนึก หากพระเจ้าทรงให้ศาสนทูตของพระองค์สามารถแสดงอภินิหารใดๆ ขึ้น สิ่งนั้นแค่มิ่นยว่าพระองค์ทรงให้เกียรติท่าน กำหราบอริที่ดื้อด้านและไม่ยอมรับฟังเหตุผล ผู้ใดก็ตามหากได้ติดตามศึกษาอัล-กูรอานก็จะพบว่าอัล-กูรอานจะอาศัยวิธีการโน้มน้าวให้เกิดการยอมรับและตัดสินใจด้วยปัญญา การพิสูจน์ค้นหาความยิ่งใหญ่ในการสรรสร้างของอัลลลอฮุ และผู้ใดทราบอย่างชัดเจนถึงสภาพการอ่านไม่ได้เขียนไม่เป็นของท่านนบี (คืออลัลลลอฮุอะลยฮิวะซัลลัม) แต่สามารถนำมาซึ่งสิ่งเยี่ยงอัล-กูรอานได้ ย่อมเป็นหลักฐานที่ชัดเจนแล้วว่าท่านเป็นศาสนทูตอย่างแท้จริงแล้ว

^๑ ในคัมภีร์ไบเบิล (ผู้แปล)

อัลลอฮฺตะอาลาตรัสไว้ในสุเราะฮฺอัลอังกะบุดว่า

وَقَالُوا لَوْلَا أَنْزَلَ عَلَيْنَا آيَاتٍ مِنْ رَبِّهِ قُلْ إِنَّمَا
 الْآيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿٥١﴾ أَوَلَمْ
 يَكْفِهِمْ أَنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ إِنَّ فِي
 ذَٰلِكَ لَرَحْمَةً وَذِكْرَىٰ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾

“และพวกเขา กล่าวว่าทำไมไม่มีการประทานหลักฐานใด(ที่เป็นสิ่งอภินิหาร) จากองค์อภิบาลของเขาให้แก่เขา จึงกล่าวเถิด (อีมุฮัมมัด) ว่า แท้จริงหลักฐาน(ที่เป็นสิ่งอภินิหาร) ต่าง ๆ นั้นย่อมอยู่ ณ อัลลอฮฺ และแท้จริงแล้วฉันเป็นเพียงผู้ตักเตือนผู้ชี้แจงเท่านั้น มันไม่เป็นการเพียงพอสำหรับพวกเขาดอกหรือ ที่เราได้ประทานคัมภีร์แก่ท่าน (เพื่อมันจะได้) ถูกอ่านให้พวกเขาเหล่านั้นฟัง แท้จริงในนั้นย่อมเป็นความเมตตาและข้อคิดสำหรับกลุ่มชนที่ศรัทธาทั้งหลาย”
 (อัลอังกะบุด : 50 - 51)

ภายหลังเมื่อบรรดาผู้ปฏิเสธชาวตระกูลกุรัยชฺเรียกร้องให้ท่านนบี (คือลลิลลอสฺอะลัดยิอะซัลลัม) นำอภินิหารต่าง ๆ มาแสดงเหมือนเช่นอย่างประชาชาติในอดีตได้เคยทำมาก่อน อัลลอฮฺก็ได้บัญชาให้ท่านตอบโต้พวกเขาไปด้วยโอองการว่า

سُبْحَانَ رَبِّيَ هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا ﴿٩٣﴾

“มหาบริสุทธิ์ยิ่งแต่องค์อภิบาลของฉัน ฉันมิได้เป็นอะไรนอกจากมนุษย์(ธรรมดา) ที่เป็นศาสนทูตเท่านั้น” (อัลอิสรอ์ : 93)

และจงสดับเรื่องราวเหล่านั้นในอีกโองการหนึ่งของซูเราะฮ์อัล
อิสรอฮ์ (90 - 93) ว่า

وَقَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ بِكَ حَتَّىٰ تَفْجُرَ لَنَا مِنَ الْأَرْضِ يَنْبُوعًا
 90 أَوْ تَكُونَ لَكَ جَنَّةٌ مِّنْ نَّخِيلٍ وَعِنَبٍ فَتُفَجِّرَ الْأَنْهَارَ
 خِلَالَهَا تَفْجِيرًا 91 أَوْ تُسْقِطَ السَّمَاءَ كَمَا زَعَمَتْ عَلَيْنَا
 كِسْفًا أَوْ تَأْتِي بِلِلِّهِ وَالْمَلَكَةِ قَبِيلًا 92 أَوْ يَكُونَ لَكَ
 بَيْتٌ مِّنْ زُخْرَفٍ أَوْ تَرْقَىٰ فِي السَّمَاءِ وَلَنْ نُؤْمِنَ لِرُؤْيَاكَ
 حَتَّىٰ تُنَزِّلَ عَلَيْنَا كِتَابًا نَّقْرُؤُهُ 93 قُلْ سُبْحَانَ رَبِّيَ هَلْ كُنْتُ
 إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا 94

“และพวกเขา กล่าวว่า เราจะไม่ยอมศรัทธาต่อท่านจนกว่า
 ท่านจะทำให้แผ่นดินแยกออกเป็นลำธารให้แก่พวกเราหรือ
 (จนกว่า) ท่านจะมีสวนอินทผลัมและองุ่น โดยมีลำน้ำหลายสาย
 พวยพุ่งออกมาจากใจกลาง (สวนนั้น) หรือ (จนกว่า) ท่านจะมี
 บ้านที่ประดับประดาไว้หลังหนึ่ง หรือท่านขึ้นไปบนฟ้า และเราจะ
 ไม่ศรัทธาสำหรับการขึ้นไปของท่าน จนกว่าท่านจะนำคัมภีร์เล่มหนึ่ง
 ลงมาให้เราได้อ่าน จงกล่าวเถิด (โอมุฮัมมัด) ว่า ฉันมิได้เป็นอะไร
 นอกจากเป็นมนุษย์คนหนึ่ง (ที่มีฐานะ) เป็นศาสนทูต”

ด้วยประการนี้เอง อัล-กูรออันจึงยืนยันอย่างตรงไปตรงมาและชัดเจนว่ามุฮัมมัด คือมนุษย์ธรรมดาที่มีฐานะเป็นศาสนทูตท่านหนึ่ง และท่านไม่เคยใช้สิ่งแปลกประหลาดหรือปาฏิหาริย์ใด ๆ มายืนยันการประกาศตัวเป็นศาสนทูตนั้นของท่าน แต่ท่านจะสื่อโดยตรงกับปัญญาและจิตใจมากกว่า

فَمَنْ يُرِدِ اللَّهُ أَنْ يَهْدِيَهُ، يَشْرَحْ صَدْرَهُ، لِلْإِسْلَامِ

“ดังนั้นผู้ใดก็ตามที่อัลลอฮฺประสงค์จะชี้นำแก่เขาแล้ว พระองค์ก็จะเปิดใจเขาสำหรับอิสลาม” (อัลอันอาม : 125)

แหล่งที่มาของชีวประวัติท่านนบี

แหล่งที่มาหลักของชีวประวัติท่านนบีมีจำกัดอยู่เพียง 4 แหล่งเท่านั้นคือ

1. คัมภีร์อัล-กุรอาน

เป็นแหล่งที่มาหลักที่เราใช้เรียนรู้ชีวประวัติท่านนบี อัล-กุรอานได้กล่าวถึงวัยเด็กของท่านว่า

﴿يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰتٰنَا الْكِتٰبَ لَا تَجْعَلْ فِىْ سَبِيْلِىْ عٰوٰقِلًا ۗ﴾ وَوَجَدَكَ ضَالًّا فَهَدٰى ﴿٦﴾

“พระองค์ มิได้พบว่าท่านกำพร้าแล้วให้ที่พักพิงหรือ และพบว่าท่านหลงแล้วให้การชี้แนะหรือ” (อัลบะกุเราะ : 6 - 7)

และกล่าวถึงจรรยา มารยาทอันทรงเกียรติของท่านว่า

﴿وَإِنَّكَ لَعَلٰى خُلُقٍ عَظِيْمٍ ۗ﴾

“และแท้จริงท่านนั้นเป็นผู้มีมารยาทที่ยิ่งใหญ่”

(อัลเกาะลัม : 4)

อัล-กุรอาน ระบุถึงการที่ท่านศาสนทูตถูกทำร้ายและความดีด้านของฝ่ายผู้ตั้งภาคีที่ท่านประสบในการเผยแผ่ศาสนา และกล่าวถึงการที่ผู้ตั้งภาคีกล่าวหาว่าท่านเป็นนักมายากลและวิกลจริตเพื่อต่อต้านศาสนาของอัลลอฮ์ผู้สูงส่ง และยังกล่าวถึงการอพยพของท่านศาสนทูตและสงครามสำคัญ ๆ ที่ท่านเข้าร่วมภายหลังการอพยพ อัล-กุรอานกล่าวถึงสงครามบัตร์ อุหุด พันธมิตร สนธิสัญญาหุदैยบียะฮ์ การพิชิต

มักกะฮฺ สงครามหุญัยน์ และกล่าวถึงอิภินิหารของท่านบางประการ เช่น ปรากฏการณ์อิสรเราะฮ์และเมื่อยะฮ์รอจญ์ เป็นต้น

โดยสรุปแล้ว อัล-กุรอานกล่าวถึงเหตุการณ์ในชีวประวัติของท่าน ศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ไว้มากมาย และในเมื่ออัล-กุรอานซึ่งเป็นหนังสือที่เชื่อถือได้ที่สุดในโลก ความถูกต้องของอัล-กุรอานไม่มีมนุษย์ที่มีสติปัญญาจะกังขาในเนื้อหาและความเป็นมาทางประวัติศาสตร์ได้เลย ชิวประวัติของท่านนบีที่อัล-กุรอานกล่าวถึงจึงเป็นชีวประวัติที่มาจากแหล่งที่มาที่ถูกต้องที่สุด

แต่สิ่งที่สังเกตเห็นได้ชัดก็คือ อัล-กุรอานมิได้กล่าวถึงรายละเอียดของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับท่านนบี (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) หากแต่เพียงกล่าวโดยสรุปเท่านั้น เมื่อกกล่าวถึงสงครามใด ๆ ก็จะไม่กล่าวถึงสาเหตุ จำนวนมุสลิมและผู้ตั้งภาคี จำนวนผู้เสียชีวิตและเชลยผู้ตั้งภาคี แต่จะกล่าวถึงบทเรียนและอุทาหรณ์จากสงครามนั้น ๆ เท่านั้น นี่เป็นลักษณะของอัล-กุรอานในการกล่าวถึงประวัติท่านนบีและประชาชาติเก่าก่อน ด้วยเหตุนี้เองเราจึงไม่อาจพบชีวประวัติของท่านนบีในลักษณะที่สมบูรณ์ในอัล-กุรอานจนไม่ต้องพึ่งพิงแหล่งที่มาอื่นอีก

2. ชุมนนะฮฺที่ถูกต้องของท่านนบี

ชุมนนะฮฺที่ถูกต้องของท่านนบี ประมวลอยู่ในตำราของนักวิชาการหะดีษชั้นน่านาที่ได้รับการยอมรับถึงความถูกต้องและความเชื่อมั่นจากโลกอิสลาม ได้แก่ ตำราชุมนนะฮฺของอัล-บุคอรีย์ มุสลิม อบูดาอูด นะซาอีย์ อัต-ติรมีซีย์ อิบน์มาญะฮฺ รวมถึง มุวัฏฏาะฮ์ ของอิหม่ามมาลิก และมุสนัด อิหม่ามอะหมัด ตำราเหล่านี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอัล-บุคอรีย์และมุสลิม เป็นสุดยอดของตำราในเรื่องความถูกต้อง เชื่อถือได้ และผ่านการตรวจพิสูจน์มาแล้ว ส่วนตำราอื่น ๆ ประกอบไปด้วยชุมนนะฮฺที่เศาะหีหฺ หะซัน

และภาวะอิฟปะปนกันอยู่

ตำราเหล่านี้ได้ประมวลวิถีชีวิตส่วนใหญ่ของท่านนบี (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ไว้ ทั้งเหตุการณ์ต่าง ๆ สงครามและกิจกรรมต่าง ๆ ของท่าน ที่ทำให้เห็นภาพรวมของชีวประวัติศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้ และสิ่งที่ทำให้ยิ่งน่าเชื่อถือเพิ่มขึ้นก็คือ ชีวประวัติเหล่านั้นมีการสืบสายรายงานต่อกันไปจนถึงเศาะฮาบะฮ์ -ขอให้อัลลอฮุโปรดพึงพอใจพวกท่านเหล่านั้น- ที่เป็นบุคคลร่วมสมัยและอยู่ร่วมกับท่านศาสนทูต ที่อัลลอฮุทรงช่วยเหลือศาสนาของพระองค์ผ่านพวกเขา และศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ก็อบรมสั่งสอนพวกเขาด้วยตัวเอง พวกเขาจึงเป็นชนรุ่นที่สมบูรณ์แบบที่สุดในด้านความแน่วแน่วทางจริยธรรมและศรัทธา ที่มีพลัง ซื่อสัตย์ในคำพูด จิตใจสูงและสติปัญญาสมบูรณ์ ดังนั้นเหตุการณ์ต่างๆ ที่พวกเขารายงานจากท่านศาสนทูตด้วยสายรายงานที่สืบทอดต่อกัน เราจึงจำเป็นจะต้องยอมรับในฐานะเป็นความจริงทางประวัติศาสตร์ที่ไม่อาจเคลือบแคลงสงสัยใด ๆ ได้เลย

นักบูรพาคดีที่มีเป้าหมายแอบแฝงและชาวมุสลิมที่มีความศรัทธาไม่มั่นคง ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของพวกเขาและหลงใหลในตะวันตกและนักวิชาการตะวันตก พยายามที่จะสร้างความเคลือบแคลงสงสัยต่อตำราซุนนะฮ์ที่เป็นแหล่งอ้างอิงหลักของเรา เพื่อที่จะไปสู่การทำลายศาสนา และสร้างความเคลือบแคลงในเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวประวัติของท่านศาสนทูต แต่อัลลอฮุนั้นได้รักษาศาสนาของพระองค์ จึงให้มีผู้ที่ยืนยันตรงกับความจอมปลอมของพวกเขา มาย้อนเกล็ดแผนร้ายของพวกเขา ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้ในหนังสือ **“ซุนนะฮ์และสถานภาพในบทบัญญัติอิสลาม”** ถึงความอดุสหาหะของนักวิชาการมุสลิมในการคัดกรองซุนนะฮ์ของท่านนบี ข้าพเจ้าได้นำข้อสงสัยของนักบูรพาคดีและศิษย์ของพวกเขามาได้แย้งทางวิชาการในประเด็นต่าง ๆ ข้าพเจ้าหวังว่าอัลลอฮุ จะทรงให้ผลบุญแก่ข้าพเจ้า และให้เป็นส่วนหนึ่งของความดีของ

ข้าพเจ้าในวันแห่งการสอบสวน

3. บทกวีอาหรับร่วมสมัย

ไม่เป็นที่สงสัยเลยว่าเมื่อผู้ตั้งภาคีได้โจมตีท่านศาสนทูตและการ
ตะวะฮฺของท่านในบทกวีของพวกเขา กวีมุสลิม เจกเช่น หัซซาน บินษา
บิต อับดุลเลาะฮฺ บิน รอวาหะฮฺ และท่านอื่น ๆ จึงตอบโต้พวกเขาด้วย
บทกวีเช่นเดียวกัน ตำราวรรณคดีและตำราชีวประวัติท่านนบีที่ถูกเรียบ
เรียงในยุคต่อมาได้ประมวลบทกวีเหล่านี้ไว้อย่างมากมาย ที่เราสามารถ
วิเคราะห์สภาพความเป็นอยู่ของคนในยุคท่านศาสนทูต (คือลัลลอลฮฺ
อะลัยฮิวะซัลลัม) ที่การตะวะฮฺอิสลามยุคแรกเริ่มเผยแผ่

4. ตำราชีวประวัติท่านนบี

เหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวประวัติท่านนบี ได้กลายเป็นเรื่องราวที่
เศาะฮาบะฮฺได้เล่าขานแก่ชนรุ่นหลัง บางท่านให้ความสำคัญกับการสืบ
สาวรายละเอียดของชีวประวัติท่านนบีเป็นพิเศษ ต่อมาตาปีอื่นได้สืบทอด
เรื่องราวเหล่านี้และบันทึกไว้ในหนังสือบันทึกของพวกเขา บางคนให้
ความสำคัญอย่างที่สุดกับเหตุการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้ อาทิเช่น อับบาน
บิน อุษมาน บินอัฟฟาน -ขอให้อัลลอลฮฺโปรดพึงพอใจต่อท่าน- (ฮ.ศ. 32 -
105) อุรวะฮฺ บินซุบัยรฺ บินเอาวาม (ฮ.ศ. 23 - 93) และตาปีอื่นรุ่นเยาว์
เช่น อับดุลลอลฮฺ บินอบีบักร์อัลอันศอรีย์ (เสียชีวิต ฮ.ศ.135) มุฮัมมัด บิน
มุสลิม บินชีฮาบ อัซซุฮรี (ฮ.ศ. 50 - 124) ซึ่งเป็นผู้รวบรวมสุนนะฮฺในยุค
ของ อุมาร์ บิน อับดุลอะซีซ ตามบัญชาของท่านและอาศิม บินอุมาร์ บิน
กอดตาอะฮฺ อัลอันศอรีย์ (เสียชีวิต ฮ.ศ. 129)

การเอาใจใส่ต่อชีวประวัติท่านนบีได้สืบทอดสู่ชนรุ่นหลังอีก เมื่อ

ได้มีการเรียบเรียงตำราเรื่องนี้ขึ้นเป็นการเฉพาะ ผู้เรียบเรียงตำราชีวประวัติท่านนบีรุ่นแรกที่สำคัญ ได้แก่ มุฮัมมัด บินอิสหาก บินยะซาร์ (เสียชีวิต ฮ.ศ. 152) ที่นักวิชาการส่วนใหญ่และนักหะดีษส่วนใหญ่ให้ความเชื่อถือต่อท่าน นอกจากทัศนะของมาลิกและอิซาม บินอุรวะฮฺ บินซุบัยร์ ที่เห็นว่าท่านไม่น่าเชื่อถือ ซึ่งนักวิเคราะห์หลายท่านเห็นว่า การที่นักวิชาการคนสำคัญสองท่านนี้ไม่เชื่อถือท่านเป็นเพราะความขัดแย้งส่วนตัวกับท่านอิบนุอิสหาก (หมายถึง มุฮัมมัด บินอิสหาก บินยะซาร์ - ผู้แปล) ได้เรียบเรียงตำรา “อัลมะฆอซีย(สงคราม)” โดยนำมาจากหะดีษและเรื่องราวที่ได้ยินด้วยตนเองในนครมะดีนะฮฺ และอียิปต์ ที่น่าเศร้าคือ ตำรานี้ได้หายไปพร้อมกับตำราทางวิชาการอีกมากมาย แต่เนื้อหาสาระของตำรานี้ยังคงมีอยู่ในข้อเขียนของอิบนุอิซาม ที่รายงานจากบุกาอียี อาจารย์ของท่าน ซึ่งเป็นศิษย์คนสำคัญของอิบนุอิสหาก

ชีเราะฮฺอิบนุอิซาม

อิบนุอิซาม อุมมุฮัมมัด อับดุลมาลิก บินอัยยูบ อัลหุมาัยรี เกิดที่เมืองบักเราะฮฺ เสียชีวิตในปี ฮ.ศ. 213 หรือ 218 ตามที่นักวิชาการมีความเห็นขัดแย้งกัน ท่านได้เรียบเรียงตำรา “ชีวประวัติท่านนบี” ตามเรื่องราวที่บุกาอียี อาจารย์ของท่านรายงานจากอิบนุอิสหาก และเรื่องราวที่ท่านรายงานจากอาจารย์ของท่านอีกหลายท่าน ในเหตุการณ์ต่างๆ ที่อิบนุอิสหากมิได้กล่าวไว้ในตำราของท่าน และตัดเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่อิบนุอิสหากระบุไว้ในตำราที่ท่านไม่เห็นด้วย ตามความรู้และวิจรรณญาณของท่าน ท่านจึงได้เรียบเรียงตำราที่ถือเป็นตำราชีวประวัติท่านนบีที่สมบูรณ์ที่สุด ถูกต้องที่สุด ละเอียดที่สุด และได้รับการยอมรับอย่างแพร่หลาย จนผู้คนสมญาตำราในนามของท่านเป็น “ชีวประวัติฉบับอิบนุอิซาม” และมีนักวิชาการคนสำคัญ 2 ท่าน จากกรุงแอนดาลุสเซียได้แต่งตำราอธิบายความตำราเล่มนี้ คือสุหัยลียี (ฮ.ศ. 508 - 581)

และ คอซานีย์ (ฮ.ศ. 535 - 604)

ฎะอิม บะกอด อิบนิสะอุด

อิบนุสะอุด มีนามว่า มุฮัมมัด บินสะอุด บิน มะนีอ์ อัซซุฮรี เกิดที่กรุงบักเราะฮฺ เสียชีวิตที่กรุงแบกแดด ฮ.ศ. 230 เป็นเลขานุการของ มุฮัมมัด บินอุมัร อัลวากิตี๋ย นักประวัติศาสตร์ด้านสงครามและชีวประวัติ ท่านนบีนามอุโษษ (ฮ.ศ. 130 - 207) อิบนุสะอุดได้เขียนตำรา "ฎะอิม บะกอด" ตามรายชื่อของเศาะฮาบะฮฺและตาบียีน (หลังจากที่ได้กล่าวถึงชีวประวัติของท่านศาสนทูต (คืออลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) และยังคงกล่าวถึงประวัติศาสตร์ก่อนท่านศาสนทูต (คืออลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) อีกด้วย ตามยุคสมัย ตระกูลและสถานที่อาศัยของพวกเขาเหล่านั้น ตำรา "ฎะอิม บะกอด" ของท่านได้รับการยอมรับว่าเป็นตำราชีวประวัติท่านนบีนบีนที่เชื่อถือได้มากที่สุดเล่มหนึ่ง และกล่าวถึงเศาะฮาบะฮฺและตาบียีนได้สมบูรณ์ที่สุดเล่มหนึ่ง

ตาริควัฎ-ฎะอิม บะรีย

อัฎ-ฎะอิม บะรีย มีนามว่า อญะซะฟีร มุฮัมมัด บินญะรีย อัฎ-ฎะอิม บะรีย (ฮ.ศ. 224 - 310) เป็นผู้นำศาสนา นักกฎหมายอิสลาม นักหะดีษ เป็นเจ้าของสำนักคิดทางกฎหมายอิสลามที่แพร่หลายอย่างจำกัด ท่านเรียบเรียงตำราประวัติศาสตร์ โดยไม่ได้จำกัดอยู่กับชีวประวัติของท่านศาสนทูต (คืออลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) เท่านั้นหากทว่ายังกล่าวถึงประชาชาติยุคก่อนนั้น ท่านได้แยกส่วนที่เป็นชีวประวัติของท่านศาสนทูต (คืออลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) เป็นการเฉพาะ ตามด้วยประวัติศาสตร์รัฐอิสลามจนกระทั่งยุคใกล้กับการเสียชีวิตของท่าน

อัฎ-ฎะอิม บะรีย เป็นผู้ที่ได้รับการยอมรับในการรายงานประวัติศาสตร์ แม้ว่าหลายต่อหลายครั้งที่ท่านกล่าวถึงเรื่องราวที่น่าหนักใจน่าเชื่อถือ

หรือเรื่องที่เป็นเท็จ เพียงแต่ท่านอ้างอิงเรื่องนั้นไปยังผู้เล่าที่ในยุคนั้นผู้คนที่ต่างทราบดีถึงคุณลักษณะของบุคคลผู้นั้น (แต่ผู้คนยุคหลังไม่ทราบซึ่งอาจจะทำให้เกิดความเข้าใจที่ไขว้เขวได้ - ผู้แปล) เช่น การรายงานจากอนุมุค็อนนัฟ ซึ่งเป็นซีอะฮ์ที่สุุดโต่ง แม้กระนั้นอฎฺฎาอะบะรีย็ก็ย้งนำคำเล่าขานของเขามาบันทึกไว้ โดยการอ้างอิงถึงผู้เล่า เพื่อเป็นการยืนยันความรับผิดชอบในคำพูดนั้นให้ออนุมุค็อนนัฟเป็นผู้รับผิดชอบ

วิวัฒนาการการเรียบเรียงชีวประวัติท่านบิ

การเรียบเรียงตำราชีวประวัติท่านบิ ได้มีวิวัฒนาการไปสู่การเน้นเนื้อหาบางเรื่อง บางมิติเป็นการเฉพาะ เช่น ตำรา ดาลาอิล อันนุญวะฮ์ ของ อัศบะฮานีย์ ซะมาอิล มุฮัมมะดียะฮ์ ของอัด-ดีร์มีซีฮ์ ซาดุลมะอาด ของอิบนุกัยยิม อัซ-ซุฟาย์ของกอฎ็อียาฎ และ อัลมะวาฮิบ อัลละดุนนียะฮ์ ของอัล-ก๊อสฎฺฎาอะลานีย์ ที่ซุรกอเนีย (เสียชีวิต ฮ.ศ. 1122) ได้แต่งตำราอรรถาธิบายความไว้ 8 เล่มด้วยกัน

จนปัจจุบัน นักวิชาการก็ยังคงเรียบเรียงตำราชีวประวัติศาสนทูต (คือลัลลอลฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ด้วยสำนวนภาษาสมัยใหม่ที่เข้ากับค่านิยมของผู้คนในยุคนี้ ตำราที่สำคัญเล่มหนึ่งในยุคใหม่ของเราคือ ตำรา “**นุรุลยะกิน ฟิสีเราะติ สัยยิดิลมุรสะสิน**” ของชัยค์ มุฮัมมัด คิฎรีฮ์ - ขอให้โปรดอัลลอฮุเมตตาต่อท่าน - ตำราของท่านได้รับการยอมรับเป็นอย่างดีและมีการนำไปเป็นตำราเรียนในสถาบันสอนศาสนาต่าง ๆ ทั่วโลกมุสลิม

บทที่ 1

ชีวประวัติช่วงก่อนจากการแต่งตั้งเป็นนบี

ก. เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์

หลักฐานทางประวัติศาสตร์ได้ยืนยันว่าชีวประวัติของท่านนบี (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลัม) ก่อนการแต่งตั้งเป็นศาสนทูต มีข้อเท็จจริงดังต่อไปนี้

1. ท่านเกิดในตระกูลที่มีเกียรติสูงสุดในตระกูลอาหรับ เป็นสายสกุลกุรัยชที่มีเกียรติที่สุด นั่นคือตระกูลฮาซิม และกุรัยชเป็นสายสกุลที่มีเกียรติที่สุด มีชื่อเสียงดีที่สุดในยุคและมีศักดิ์สูงสุดในบรรดาสายสกุลชาวอาหรับตระกูลต่าง ๆ อับบาส (ขอให้อัลลอฮฺโปรดปรานต่อท่าน) ได้รายงานจากท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลัม) ว่า ท่านกล่าวว่า

(إِنَّ اللَّهَ خَلَقَ الْخَلْقَ ، فَجَعَلَنِي مِنْ خَيْرِ فِرْقِهِمْ ، وَخَيْرِ الْفِرْقَيْنِ ، ثُمَّ خَيْرَ الْقَبَائِلِ ، فَجَعَلَنِي مِنْ خَيْرِ الْقَبِيلَةِ ، ثُمَّ خَيْرَ الْبُيُوتِ فَجَعَلَنِي مِنْ خَيْرِ بُيُوتِهِمْ ، فَأَنَا خَيْرُهُمْ نَفْسًا وَخَيْرُهُمْ بَيْتًا)

“เมื่ออัลลอฮฺได้สร้างสรรพสิ่ง พระองค์ได้ทำให้ฉันเป็นผู้ที่ ดีที่สุดคนหนึ่ง จากกลุ่มที่ดีที่สุดของพวกเขา และเป็นกลุ่มที่ดี ที่สุดจาก 2 กลุ่ม แล้วพระองค์ก็ได้เลือกเผ่าพันธุ์ต่าง ๆ พระองค์ ทำให้ฉันมาจากเผ่าพันธุ์ที่ดีที่สุด แล้วพระองค์ก็ได้เลือกตระกูล และได้เลือกฉันให้มาจากตระกูลที่ดีที่สุด ฉันจึงเป็นคนที่ดีที่สุด และมาจากตระกูลที่ดีที่สุด”⁹

ด้วยเหตุที่ท่านมาจากตระกูลที่มีเกียรติในสายสกุลกุรัยช์ เราจึงไม่พบว่ามีใครใส่ไคล้ท่านนบี (คือลัลลอลฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ในเรื่องชาติตระกูล เพราะมีความชัดเจนจนเป็นที่ยอมรับ พวกเขาอาจจะใส่ไคล้ในเรื่องอื่น ๆ แต่ไม่ใช่เรื่องชาติสกุล

2. ท่านเกิดมาเป็นเด็กกำพร้าบิดา เพราะอับดุลลอฮฺ บิดาของท่านได้เสียชีวิตไปตั้งแต่ท่านอยู่ในครรภ์มารดาได้เพียง 2 เดือนเท่านั้น เมื่อท่านมีอายุได้ 6 ปี อะมีนะฮฺ มารดาของท่านก็เสียชีวิตไปอีกคน ในวัยเด็กท่านจึงซึมซับเอาความขมขื่นของชีวิตที่ปราศจากไออุ่นและความเอื้ออาทรของบิดามารดา ต่อมาอับดุลมุฏฏะฮิบ ปู่ของท่านก็ได้เลี้ยงดูท่าน จนกระทั่งได้เสียชีวิตขณะที่ท่านศาสนทูต มีอายุได้ 8 ปี และอนุภรรยาของ ท่าน ก็ได้ดูแลท่านสืบต่อมาจนกระทั่งท่านเติบโตเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว อัล-กุรอานได้ระบุถึงสภาพการเป็นเด็กกำพร้าของท่านโดยอัลลอฮฺทรงกล่าวว่

﴿لَمْ يَجِدْكَ يَتِيمًا فَآوَىٰ﴾

“พระองค์มิได้พบว่าท่านเป็นเด็กกำพร้าแล้วจึงให้การดูแล
กระนั้นหรือ” (อัลกุฏฐา : 6)

3. ท่านศาสนทูต (คือลัลลอลฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ใช้ชีวิต 4 ปีแรกในวัยเด็กของท่านในทะเลทราย ในการดูแลของตระกูลสะอูด์ เมื่อเจริญเติบโตท่านมีร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง พุดจาจะฉาน นิสัยห้าวหาญ ซี่มาเป็นตั้งแต่วัยเด็ก อัจฉริยภาพของท่านได้ปรากฏชัดท่ามกลางความสะอาดบริสุทธิ์และความสงบเงียบของทะเลทราย

4. ความเฉลียวฉลาดของท่านปรากฏเป็นที่ประจักษ์แก่ทุกคน ตั้งแต่ท่านยังเล็ก ๆ เมื่อท่านมาหาปู่ของท่าน ท่านจะนั่งบนที่รองนั่งของปู่ โดยปกติแล้วที่นั่งของอับดุลมุฏฏะฮิบเมื่อท่านนั่งแล้วก็จะไม่มีลูกคน

ไหนจะมานั่งอีก ลุง ๆ ของท่านศาสนทูต จึงพยายามดึงเอาท่านออกมา แต่อับดุลมุฏฏาะลิบ กล่าวว่่า “ปล่อยเขาเถอะ ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ ดูท่าทางเขาจะมีดีในอนาคต”

5. ชีวิตในวัยเด็กของท่านศาสนทูต (คืออัลลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลัม) ท่านทำงานรับจ้างเลี้ยงแพะให้แก่ชาวมักกะฮฺ โดยได้ค่าจ้างเป็นเงินหลายดีนาร์

ท่านศาสนทูต ได้กล่าวว่า “ไม่มีท่านนบีนิดนออกจกจะต้งเลี้ยงแพะ”

เศาะฮาบะฮฺถามว่่า “แล้วท่านละ ไร้ศาสนทูต”

ท่านตอบว่่า “ฉันก็เหมือนกัน”

อีกสายรายงานหนึ่ง ท่านกล่าวว่า “อัลลอฮฺไม่แต่งตั้งท่านนบีนิดน ไร้ นอกจากเป็นผู้เลี้ยงแพะ”

เศาะฮาบะฮฺถามว่่า “แล้วท่านละ ไร้ ศาสนทูต”

ท่านตอบว่่า “และฉันก็เช่นกัน ฉันรับจ้างเลี้ยงแพะให้แก่ชาวมักกะฮฺโดยได้ค่าจ้างเป็นเหรียญทองจ่านวนหนึ่ง”

ต่อมาเมื่อท่านมีอายุได้ 25 ปี ท่านได้รับจ้างค้าขายให้แก่นางเคาะดีญะฮฺ บุตรีของคุวัยลิด

6. ในวัยหนุ่มของท่าน ท่านไม่เคยร่วมสรวญเสเฮฮาในเรื่องไร้สาระกับวัยรุ่นในเมืองมักกะฮฺ เพราะอัลลอฮฺทรงปกปักรักษาท่าน มีการเล่าขานกันในหนังสือชีวประวัติของท่านว่่า ในขณะที่เป็นวัยรุ่น คึนหนึ่งท่านได้ยินเสียงดนตรีบรรเลงในงานแต่งงานชาวมักกะฮฺคนหนึ่ง ท่านตั้งใจจะไปดูแต่อัลลอฮฺได้ให้ท่านง่วงและหลับไปจนกระทั่งเข้าตู่รู้ และท่านไม่เคยร่วมสักการะรูปปั้นใด ๆ เลย ไม่เคยรับประทานอาหารที่เชือดพลีแก่เจี๊วด ไม่เคยดื่มสุรา ไม่เคยเล่นการพนัน ไม่เคยพูดจាក้าวร้าวหรือไม่สุภาพ

7. เป็นที่รู้กันว่่าท่านมีสติปัญญาอันเป็นเลิศ เหตุการณ์ขณะวางหินดำที่กะบะฮฺเป็นสิ่งยืนยันได้อย่างดี เมื่อกะบะฮฺถูกน้ำท่วมจนผนัง

ร้าว ชาวมักกะฮ์จึงตัดสินใจรื้อและก่อสร้างใหม่ เมื่อแล้วเสร็จถึงตอนที่
จะวางหินดำไว้ ณ ที่ดั้งเดิม ชาวมักกะฮ์ตกลงกันไม่ได้ว่าใครจะเป็นผู้รับ
เกียรติให้วางหินดำนี้ เพราะทุก ๆ ตระกูลต้องการวางเองทั้งสิ้นถึงขั้นจะ
ลงมือฆ่ากัน ต่อมาพวกเขาตกลงยินยอมให้คนแรกที่เข้ามาทางประตู
ตระกูลชัยบะฮ์เป็นผู้ตัดสิน แล้วคนผู้นั้นก็เป็นท่านศาสนทูต (คือลัลลอลฮุ
อะลัยฮิวะซัลลัม) เมื่อเห็นเช่นนั้น ก็กล่าวกันว่า คน ๆ นี้เชื่อถือได้ เรา
ยินดีรับคำตัดสินชี้ขาดของเขา เมื่อได้แจ้งให้ท่านทราบ ท่านจึงแก้ปัญหา
ให้เป็นที่พอใจแก่ทุก ๆ ฝ่าย ท่านได้ชุผ้าคลุมของท่านลงแล้วเอาหินดำ
วางลงตรงกลางผืนผ้าแล้วให้ทุก ๆ ตระกูลจับชายผ้าคลุมแล้วนำไปจน
ถึงที่วางหินดำ แล้วท่านก็เอาไปวางด้วยตนเอง พวกเขาได้รับความ
พอใจด้วยกันทุก ๆ ฝ่ายด้วยสติปัญญาอันแหลมคมของท่าน และ
สามารถระงับการนองเลือดในครั้งนี้ได้อย่างหมดจดงดงาม

8. ในวัยหนุ่มของท่าน เป็นที่ยอมรับกันว่าท่านเป็นผู้ที่ซื่อสัตย์
ไว้วางใจได้ เป็นผู้ที่มีมนุษยสัมพันธ์อันดี รักษาสัญญา ประวัติดี ไม่มี
เรื่องต่างพร้อย ทำให้นางเคาะดีญะฮ์เสนอให้ท่านรับจ้างค้าขายให้กับนาง
ให้นำสินค้าไปยังเมืองบุศรอฮ์ทุก ๆ ปี โดยได้รับค่าจ้างมากกว่าคนอื่น
2 เท่า เมื่อกลับมาถึงเมืองมักกะฮ์ มัยสะเราะฮ์ ทาสของนางได้เล่าถึง
ความซื่อสัตย์สุจริตของท่าน และนางได้เห็นว่าการค้าครั้งนี้ได้กำไรเป็น
อันมาก นางจึงให้ค่าจ้างมากกว่าที่ได้ตกลงกันไว้อีกเท่าตัว เป็นเหตุ
ทำให้นางประสงค์ที่จะสมรสกับท่าน และท่านก็ตอบรับ ท่านมีอายุน้อย
กว่านางถึง 15 ปี สิ่งที่เป็นหลักฐานประการหนึ่งที่ยืนยันถึงคุณธรรม
จริยธรรมอันสูงส่งของท่านก่อนที่จะได้รับการแต่งตั้งเป็นท่านนบี คือคำ
พูดของนางเคาะดีญะฮ์ ภายหลังจากที่วิวรณ์ถูกประทานลงมาให้แก่ท่าน
ในถ้ำหิรอฮ์ เมื่อท่านกลับมาในสภาพที่ตกตะลึงพริ้งเพริด นางกล่าวว่า
“ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ อัลลอฮ์จะไม่ทรงทำร้ายท่านอย่างเด็ดขาด
ท่านเป็นผู้มีความสัมพันธ์อันดีกับเครือญาติ ช่วยเหลือคนอ่อนแอ

สงเคราะห์คนยากไร้ ให้เกียรติต่อแขก และช่วยเหลือผู้ทุกข์ร้อน”

9. ท่านได้เดินทางออกไปยังดินแดนนอกนครมักกะฮ์ 2 ครั้ง ครั้งแรกไปพร้อมกับบอญุออลิบเมื่ออายุได้ 12 ปี ครั้งที่ 2 เมื่ออายุ 25 ปี ขณะไปรับจ้างค้าขายให้แก่นางเคาะดีญะฮ์ ทั้งสองครั้งเป็นการเดินทางไปยังเมืองบุศรอในแคว้นซาม ในการเดินทางทั้งสองครั้งดังกล่าว ท่านได้พบเห็นพฤติกรรมของพ่อค้าวาณิช สภาพบ้านเมืองที่เป็นทางผ่านและจารีตประเพณีของผู้คนในเมืองดังกล่าว

10. ก่อนหน้าที่ท่านจะได้รับการแต่งตั้งเป็นศาสนทูตไม่กี่ปี อัลลอฮ์บันดาลให้ท่านชอบไปถ้ำหิรอฮ์ ซึ่งเป็นถ้ำที่ตั้งอยู่ในภูเขาทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเมืองมักกะฮ์ ไม่ไกลมากนัก เพื่อแสวงหาความสงบวิเวก โดยใช้เวลาประมาณ 1 เดือนในช่วงเดือนเราะมะฎอน เพื่อพิจารณาถึงความโปรดปรานและความยิ่งใหญ่ของอัลลอฮ์ จนกระทั่งท่านได้รับวิโรจน์และการประทานอัล-กุรอานคัมภีร์อันทรงเกียรติ

ข. บทเรียนและข้อคิด

ผู้ศึกษาข้อเท็จจริงข้างต้นสามารถสรุปบทเรียนและข้อคิดได้ดังนี้

1. เมื่อนักเผยแผ่ศาสนาหรือนักปฏิรูปสังคมใด ๆ เป็นผู้ที่มีเกียรติในกลุ่มชนนั้น จะทำให้พวกเขายอมรับฟังและโดยปกติแล้ว ถ้านักปฏิรูปหรือนักเผยแผ่ศาสนามาจากกลุ่มชนที่ไม่มีชื่อเสียงหรือตระกูลต่ำต้อย ผู้คนมักจะหลีกเลี่ยง แต่เมื่อผู้นั้นมาจากตระกูลที่ผู้คนไม่อาภัพปฏิเสธถึงเกียรติและสถานภาพทางสังคมของตระกูลนั้นได้ พวกเขาไม่สามารถอ้างเหตุที่จะไม่ยอมรับฟังทัศนคติของนักเผยแผ่ศาสนาหรือนักปฏิรูปเหล่านั้นนอกจากการใส่ร้ายป้ายสีเท่านั้น

ด้วยเหตุนี้เองสิ่งแรกที่ฮิรออ์กล่าวอามูซุฟยาน เมื่อท่านศาสนทูต

ได้ส่งสาสน์ไปยังฮิร็อกส์เพื่อเชิญชวนสู่การนับถืออิสลาม โดยถามว่า
ตระกูลของเขาเป็นอย่างไร ออบุซุฟยานซึ่งตอนนั้นยังไม่ได้เข้ารับอิสลาม
ได้ตอบว่า เขามาจากตระกูลที่มีเกียรติที่สุดในหมู่พวกเรา เมื่อได้ถาม
และฟังคำตอบจากออบุซุฟยานแล้ว ฮิร็อกส์ก็ได้อธิบายถึงเหตุผลที่ได้ถาม
เกี่ยวกับศาสนทูตว่า ที่ฉันถามถึงตระกูลของเขา ซึ่งท่านก็ตอบว่า เขามา
จากตระกูลที่มีเกียรติ ก็เพราะว่าอัลลอฮฺจะไม่เลือกใครเป็นท่านนบีนอกจากเขาจะต้องเป็นผู้ที่มีเกียรติในหมู่ชนของเขาและมาจากตระกูลที่
อยู่ในระดับปานกลาง

จริงอยู่ที่อิสลามไม่ได้ให้คุณค่าแก่วงศ์ตระกูลใด ๆ เมื่อนำไปเทียบ
น้ำหนักกับผลงาน แต่ก็ไม่ห้ามที่จะมีผู้ที่ประเสริฐทั้งวงศ์ตระกูลและการ
ปฏิบัติตัว เขาก็จะมีเกียรติยิ่งกว่า สูงส่งยิ่งกว่า และจะประสบผลสำเร็จ
มากกว่า ดังเช่นท่านนบี (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้กล่าวไว้ใน
หะดีษเศาะหีหฺว่า

(خَيْرُكُمْ فِي الْجَاهِلِيَةِ خَيْرُكُمْ فِي الْإِسْلَامِ إِذَا فَهَّمُوا)

**“ผู้ประเสริฐที่สุดในหมู่พวกท่านสมัยญาฮิลียะฮฺจะเป็นผู้ที่
ประเสริฐที่สุดในหมู่พวกท่านในสมัยอิสลาม หากเข้าใจศาสนา”**

2. เมื่อนักเผยแผ่ศาสนาเคยประสบกับสภาพการเป็นเด็กกำพร้า
ที่เจ็บปวดในชีวิตเมื่อวัยเยาว์ ทำให้เขาสามารถรับรู้ได้ถึงคุณธรรมและ
มนุษยธรรมอันสูงส่งได้ดียิ่งกว่า สามารถให้ความเป็นธรรม การช่วย
เหลือเกื้อกูลและความเมตตาได้ดียิ่งกว่า นักเผยแผ่ศาสนาทุกคนจะต้อง
มีทุนทางความรู้สึกที่มีต่อความเจ็บปวดของคนยากจนและผู้ทุกข์ยาก
เขาไม่อาจได้รับทุนทางความรู้สึกดังกล่าวได้โดยวิธีที่ดียิ่งกว่าการที่ได้
ประสบรสชาติความเจ็บปวดที่เด็กกำพร้าหรือผู้ทุกข์ยากเหล่านั้นได้
ประสบ

3. เมื่อนักเผยแผ่ศาสนาได้อาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ใกล้ชิดกับธรรมชาติและห่างไกลจากความซับซ้อนของชีวิตมากเพียงใด ก็จะทำให้เขามีจิตใจบริสุทธิ์มากขึ้นเท่านั้น จะมีสติปัญญา ร่างกายและจิตใจที่เข้มแข็งมากยิ่งขึ้น ความคิดของเขาจะบริสุทธิ์ยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้เองอัลลอฮ์จึงไม่ได้เลือกชาวอาหรับเป็นศาสนทูตด้วยความบังเอิญ แต่ทว่าเป็นเพราะพวกเขามีจิตใจที่บริสุทธิ์มากกว่า ความคิดบริสุทธิ์มากกว่า มารยาทที่ดีกว่าและมีความอดทนในการเผยแผ่ศาสนาของอัลลอฮ์ไปยังโลกหล้าได้มากกว่าประชาชาติใกล้เคียงที่มีลักษณะเป็นคนเมือง

4. ผู้เหมาะสมที่จะเป็นผู้นำในการตะวะฮฺจะต้องเป็นผู้ที่เฉลียวฉลาดเท่านั้น ผู้ไร้ปัญญาหรือสติปัญญาปานกลางปกติทั่วไป ย่อมไม่สามารถเป็นผู้นำทางความคิด ทางจิตวิญญาณ หรือการปฏิบัติใด ๆ ได้นอกจากนั้นในการดำเนินชีวิตทั่ว ๆ ไป คนไร้ปัญญาหรือมีความคิดสับสนย่อมไม่สามารถเป็นผู้นำได้อย่างเต็มภาคภูมิ คนเหล่านี้หากบังเอิญได้เป็นผู้นำ ก็จะนำไปสู่ความตกต่ำ ผู้คนก็จะไม่ยอมรับเขาหลังจากที่รู้ว่าเป็นคนไม่มีปัญญาหรือมีความคิดสับสน

5. นักเผยแผ่ศาสนาจะต้องประกอบสัมมาอาชีวะเลี้ยงตัวเอง หรือมีรายได้ที่ถูกต้อง ไม่มีการขอบริจาค หรือทำตัวตกต่าน่าสมเพช นักเผยแผ่ศาสนาที่แท้จริงจะไม่ยอมรับการดำรงชีวิตอยู่ด้วยทรัพย์สินที่ได้มาจากการบริจาค กลุ่มชนของเขาจะยอมรับได้อย่างไร หากว่ายังทำให้ตนเองอับยศด้วยการขอบริจาค ถึงแม้ว่าผู้คนจะไม่พูดออกมาตรงๆ ก็ตาม

เมื่อเราพบเห็นใครอ้างตัวว่าเป็นผู้ทำการเรียกร้องเชิญชวนผู้คนสู่ศาสนาแต่เขากลับพยายามหาทางเอาทรัพย์สินของผู้อื่นเป็นของตน ด้วยกลวิธีต่าง ๆ นานา เราเชื่อว่าอย่าว่าแต่คนรอบข้างจะดูถูกเขาเลย เพราะแม้แต่ตัวเขาก็ยังดูถูกตัวเอง ผู้คนที่ยอมดูถูกตัวเองแล้วจะเรียกร้องเชิญชวนผู้อื่นไปสู่มารยาทอันเลอเลิศ สู่การต่อต้านความเลวร้าย การ

ปลูกฝังจิตวิญญาณและความมีศรัทธาให้เกิดขึ้นในหมู่ประชาชนได้อย่างไร

6. การที่นักเผยแผ่ศาสนาประพุดิตตนให้อยู่ในกรอบคำสอนของศาสนาตั้งแต่เยาว์วัย ย่อมเป็นปัจจัยในการได้รับความสำเร็จในการดะวะฮ์สู่อัลลอฮ์ ผู้การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและการต่อต้านความเลวร้ายได้เป็นอย่างดี เพราะไม่อาจตำหนินิสัยส่วนตัวก่อนทำการดะวะฮ์ได้ เราเห็นผู้คนมากมายที่ทำการเรียกร้องผู้คนสู่การปรับปรุงตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากพวกเขายังฝังใจกับนิสัยไม่ดีต่าง ๆ ของเขาในอดีต อดีตอันเลวร้ายอาจทำให้ผู้คนไม่แน่ใจกับสัจธรรมที่คนเหล่านี้กำลังดะวะฮ์ โดยอาจกล่าวหาว่าเขาอาจคอยซ่อนตัวเพื่อเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ส่วนตัวจากการดะวะฮ์ หรือกล่าวหาว่าคนเหล่านี้หันหน้าสู่การดะวะฮ์ ภายหลังจากที่ได้เสพสุขกับอารมณ์ใฝ่ต่ำจนเบื่อและถึงวัยที่ไม่สามารถแสวงหาสิ่งเหล่านั้นหรือแสดงหาเกียรติยศ ทรัพย์สินหรือชื่อเสียงใด ๆ ได้อีก

ส่วนนักเผยแผ่ศาสนาที่มีประวัติดีนั้น สามารถทำงานได้โดยที่ศัตรูของการดะวะฮ์ไม่มีช่องโหว่ที่จะตำหนิได้ ไม่ว่าจะในอดีตหรือปัจจุบัน พวกเขาไม่สามารถทำลายชื่อเสียงของนักเผยแผ่ศาสนาโดยการอ้างถึงการกระทำในอดีตที่ไม่ดีได้

จริงอยู่อัลลอฮ์รับการกลับเนื้อกลับตัวของผู้จริงใจและบริสุทธิ์ใจ พระองค์จะทำให้ความดีของเขาในปัจจุบันลบล้างความชั่วในอดีตได้ แต่ก็จะไม่เหมือนกับนักเผยแผ่ศาสนาที่ประวัติชีวิตไม่มีต่างพร้อยที่ได้รับความสำเร็จ

7. การที่นักเผยแผ่ศาสนามีประสบการณ์ในการเดินทาง การร่วมงานกับผู้คน รู้จักประเพณี สภาพการณ์และปัญหาต่าง ๆ ของพวกเขา เป็นปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของนักเผยแผ่ศาสนาในการดะวะฮ์เป็นอย่างดี ผู้ที่เพียงรู้จักผู้คนจากตำราโดยไม่ได้สัมผัสกับผู้คนประเภทต่าง ๆ ย่อมล้มเหลวในการดะวะฮ์ ผู้คนจะไม่เชื่อฟังเนื่องจากเห็นว่าเป็น

ผู้ไม่ทราบสถานการณ์จริง ๆ ของพวกเขา ฉะนั้นใครที่ต้องการปรับปรุงผู้ที่เคร่งครัดศาสนาก็ต้องไปที่มีสติเพื่อคลุกคลีกับพวกเขา ใครที่ต้องการปรับปรุงกรรมกรและชาวนาจะต้องไปอยู่ ณ ชนบทและโรงงาน ไปร่วมรับประทานอาหารถึงบ้านและสนทนากับพวกเขาในที่ชุมนุม ผู้ใดต้องการปรับปรุงการประกอบอาชีพ ก็จะต้องเข้าไปในตลาด ในร้าน ในโรงงาน หรือสโมสรของพวกเขา ผู้ใดต้องการปรับปรุงสภาพทางการเมือง จะต้องเข้าไปร่วมงานกับนักการเมือง เพื่อทำความรู้จักกับระบบต่าง ๆ ฟังคำปราศรัยทางการเมือง เรียนรู้ระบบพรรค และศึกษาสภาพแวดล้อม ศึกษาแหล่งที่มาของแนวคิดและนโยบายในอนาคตของนักการเมือง เพื่อจะได้รู้ว่าจะสนทนาอย่างไรไม่ให้พวกเขาหมางเมินไป จะทำอะไรถึงจะปรับปรุงนักการเมืองเหล่านั้นได้โดยไม่มี การต่อต้านหรือรังเกียจ

ด้วยเหตุนี้เอง นักเผยแผ่ศาสนาจึงต้องมีประสบการณ์ในการดำเนินชีวิตและรู้จักสภาพความเป็นอยู่ของผู้คน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายที่อัลลอฮฺ กล่าวว่า

ادْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ

“จงเรียกร้องสู่องค์อภิบาลของท่านด้วยสติปัญญาและคำสอนที่หมดจดงดงาม”
(อันนะฮฺล : 125)

วลีที่ว่า “จงพูดกับผู้คนตามระดับสติปัญญาของพวกเขา พวกท่านอยากให้เขาปฏิเสธอัลลอฮฺและศาสนทูตหรือ?”¹⁰ เป็นสุภาษิตที่ต้องใคร่ครวญเป็นอย่างยิ่ง

7. นักเผยแผ่ศาสนาจะต้องมีเวลาว่างสำหรับตัวเองเพื่อติดต่อกับสัมพันธ์กับอัลลอฮฺ ยกกระดับจิตใจให้หลุดพ้นไปจากความวุ่นวายของ

¹⁰รายงานโดยอัล-บุคอรีฮ์ เล่ม 1 หน้า 199 หมวดความรู้ บทการให้ความรู้กับเฉพาะคนบางกลุ่มกล่าวว่าพวกเขาอาจไม่เข้าใจท่านอาลัยกล่าวไว้ว่า “จงพูดกับผู้คนตามระดับสติปัญญาของพวกเขา พวกท่านอยากให้เขาปฏิเสธอัลลอฮฺและศาสนทูตหรือ?”

ชีวิต เวลาว่างเช่นนี้ถึงแม้มีไม่มากนักแต่ก็ให้ประโยชน์ในการหยุดทบทวนตัวเองว่า ทำอะไรผิดไป พลาดไป ทำไปโดยไร้เหตุผล ทะเลาะวิวาทกับผู้คนจนหลงลืมอัลลอฮฺ ลืมอาคิเราะฮฺ ลืมสวรรค์นรก ลืมความตาย และลืมความทุกข์ทรมานของมันหรือไม่ ด้วยเหตุนี้เองการละหมาดตะฮัจญ์ญุดจึงเป็นพิธี¹¹สำหรับท่านนบีนบีคือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลิม และเป็นสุนนะฮฺ¹²สำหรับผู้อื่น ดังนั้น ผู้ที่สมควรอย่างยิ่งที่จะปฏิบัติตามสุนนะฮฺนี้ คือ นักเผยแผ่ศาสนาผู้ที่เรียกออกไปสู่อัลลอฮฺ สู่บทบัญญัติของพระองค์และสู่สวรรค์ของพระองค์ จะไม่มีผู้ใดสัมผัสถึงความหวานชื่นของละหมาดตะฮัจญ์ญุดและการเข้าเฝ้าอัลลอฮฺโดยสงบ และการภักดีต่อพระองค์ในยามวิกาลช่วงสุดท้ายได้นอกจากผู้ที่ได้รับเกียรติจากอัลลอฮฺเท่านั้น อิบรอฮีม บินอัดฮัม ได้กล่าวหลังการละหมาดตะฮัจญ์ญุด และอิบาดะฮฺต่าง ๆ ว่า “หากว่าบรรดาภักษัตริย์ทั้งหลายได้รับรัฐสชาติของความหวานชื่นที่เราได้รับ (จากการประกอบอิบาดะฮฺต่าง ๆ) แน่นอนภักษัตริย์เหล่านั้นย่อมไม่ใช้กำลังแย่งชิงมันไปจากเรา”

แต่สำหรับเราแล้ว คำพูดของอัลลอฮฺในเรื่องนี้ที่กล่าวต่อศาสนทูตของพระองค์ ก็เป็นการพอเพียงแล้วโดยไม่ต้องฟังปาอาศัยคำพูดอื่นใดอีก พระองค์ทรงกล่าวว่า

يَأْيُهَا الْمَزْمَلُ ﴿١﴾ قِمِ أَيْلٍ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٢﴾ نِصْفَهُ رُ

أَوْ أَنْقَصْ مِنْهُ قَلِيلًا ﴿٣﴾ أَوْ زِدْ عَلَيْهِ وَرَتِّلِ الْقُرْآنَ أَنْ تَرْتِيلاً

﴿٤﴾ إِنَّا سَنُلْقِي عَلَيْكَ قَوْلًا ثَقِيلًا ﴿٥﴾ إِنَّ نَاشِئَةَ أَيْلٍ

هِيَ أَشَدُّ وَطْأًا وَأَقْوَمُ قِيلًا ﴿٦﴾

¹¹พิธีญ หมายถึง สิ่งที่ศาสนาบังคับให้กระทำ (ผู้แปล)

¹²สุนนะฮฺ หมายถึง สิ่งที่ศาสนาส่งเสริมให้กระทำโดยไม่บังคับ (ผู้แปล)

“โอ้ผู้คลุมกายเอ๋ย (1) จงยืนขึ้น(ละหมาด) เวลากลางคืน
เว้นแต่เพียงเล็กน้อย(ไม่ใช่ตลอดคืน) (2) ครึ่งหนึ่งของเวลากลาง
คืน หรือน้อยกว่านั้นเพียงเล็กน้อย (3) หรือมากกว่านั้น และจง
อ่านอัล-กุรอาน(ซัดถ้อยซัดคำ) (4) แท้จริงเราจะประทานวจนะ
(วิวรรณ์) อันหนักหน่วงแก่เจ้า (5) แท้จริงการตื่นขึ้นในเวลากลาง
คืนนั้นมีผลอย่างมาก และเป็นคำที่เที่ยงตรงอย่างยิ่ง”

(อัลมุซซัหมิล : 1 - 6)

บทที่ 2

ชีวประวัติช่วงได้รับการแต่งตั้งเป็นบิชอป จนถึงการอพยพไปยังออสเตรีย

ก. เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์

ในช่วงเวลานี้ หลักฐานทางประวัติศาสตร์ได้ยืนยันว่าได้เกิดเหตุการณ์ต่อไปนี้

1. มีการประทอนวะหุยุแก่ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอสุอะลัยฮิวะซัลลัม)

เมื่อท่านนบี (คือลัลลลอสุอะลัยฮิวะซัลลัม) มีอายุครบ 40 ปี บริบูรณ์ ญิบรีลได้ลงมาพบกับท่านในวันที่ 12 เดือนเราะบีอูลเอาวัล อิมามบุคอรีย์ ได้กล่าวไว้ในหนังสือเศาะฮีหฺของท่านจากอาอิชะฮฺ (ขอให้อัลลอฮฺโปรดฟังพอใจต่อท่าน) เล่าถึงเหตุการณ์แห่งการประทอนวะหุยุว่า นางกล่าวว่า

“สิ่งแรกที่เกิดขึ้นกับท่านศาสนทูต (คือลัลลลอสุอะลัยฮิวะซัลลัม) ก่อนได้รับการวะหุยุคือท่านมักจะฝันดี ในฝันของท่าน ท่านเห็นความฝันนั้นในสภาพเหมือนมีแสงอรุณ ต่อมาท่านมักจะชอบอยู่ตามลำพังคนเดียวเพื่อประกอบศาสนกิจ ท่านจะอยู่ตามลำพังในถ้ำหิรอฮ์ โดยการกลับมาเอาเสบียงจากที่บ้านไปอยู่ที่นั่น และท่านกลับมาเอาเสบียงจากนางเคาะดีญะฮฺเพื่อการนั้น จนกระทั่งท่านได้รับสัจธรรม ขณะที่ท่านอยู่ในถ้ำหิรอฮ์ ญิบรีลได้มาหาท่านและกล่าวว่า **“จงอ่าน”** ท่านกล่าวว่า **“ฉันอ่านไม่เป็น”** ท่านกล่าวว่า แล้วเขาก็จับตัวฉันและกอดรัดจนหายใจไม่ออกแล้วจึงปล่อย ต่อมาเขาก็จับตัวฉันและกอดรัดจนหายใจไม่ออกแล้วก็ปล่อยฉันอีก แล้วกล่าวว่า **“จงอ่าน”** ฉันตอบว่า

“ฉันอ่านไม่เป็น” แล้วเขาก็จับตัวฉันและกอดรัดอีกเป็นครั้งที่ 3 แล้วจึงกล่าวว่

أَقْرَأُ بِأَسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ ① خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ

عَلَقٍ ② أَقْرَأُ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ ③ الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ ④

عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ ⑤

“จงอ่านด้วยพระนามแห่งองค์อภิบาลของท่านผู้สร้าง (1) ผู้ทรงสร้างมนุษย์จากก้อนเลือด (2) จงอ่านเถิด และพระเจ้าของเจ้านั้นผู้ใจบุญยิ่ง (3) ผู้ทรงสอนการใช้ปากกา (4) ผู้ทรงสอนมนุษย์ในสิ่งที่เขาไม่รู้ (5)” (อัลอะลัก : 1 - 5)

ท่านศาสนทูตกลับยังบ้านในสภาพที่ตกใจกลัวจนตัวสั่น ท่านมาหานางเคาะดีญะฮฺ บินติควัยลิด (ขอให้อัลลอฮฺโปรดพึงพอใจต่อท่าน) แล้วกล่าวว่า “โปรดห้ามผ้าให้ฉัน โปรดห้ามผ้าให้ฉัน”

นางจึงห้ามผ้าให้ท่าน เมื่อความหวาดกลัวได้ทุเลาลง ท่านได้เล่าเหตุการณ์นั้นให้นางเคาะดีญะฮฺฟัง และกล่าวว่า “ฉันกลัวว่าจะเป็นอย่างไรไป”

นางเคาะดีญะฮฺจึงกล่าวว่า “ไม่เป็นเช่นนั้นหรอก ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ อัลลอฮฺจะไม่ทำร้ายท่านอย่างแน่นอน ท่านเป็นผู้มีสัมพันธอันดีกับเครือญาติ ช่วยเหลือคนอ่อนแอ สงเคราะห์คนยากไร้ ให้เกียรติต่อแขกและช่วยเหลือผู้ทุกข์ร้อน”

นางเคาะดีญะฮฺจึงนำท่านไปหาอะเราะกะฮฺ บินเนาฟีล บินอะฮัด บินอับดุลมุชชะฮฺ ซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องกับนาง เขานับถือศาสนาคริสต์

มาตั้งแต่สมัยญาฮิลียะฮ์¹³ เขาเคยเขียนคัมภีร์ไบเบิลด้วยภาษาฮีบรูมา
มากมายและเป็นชายชราตาบอด เคาะดีญะฮ์ได้กล่าวว่า “โؤلูกของ
ฉัน จงฟังเรื่องราวจากลูกพี่ลูกน้องของท่านเถิด”

เขาถามว่า “โؤلูกพี่ลูกน้องของฉัน ท่านเห็นอะไรหรือ?”

ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) จึงเล่าให้ฟังถึงสิ่ง
ที่ท่านเห็น ะเราะกะฮะฮ์จึงกล่าวว่า “นี่เป็นมะลัก¹⁴ เป็นผู้นำวะหฺยูที่
ชื่อญิบรีล ผู้ซึ่งนำวะหฺยูมาให้แกโมเสส เสียตายจริง ๆ ฉันอยากจะเป็น
หนุ่มเหลือเกิน ฉันอยากมีชีวิตอยู่ตอนที่เผ่าพันธุ์ของท่านจะ
ขับไล่ไสส่งท่าน”

ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) จึงกล่าวว่า “พวก
เขาจะขับไล่ฉันหรือ?”

ะเราะกะฮะฮ์ ตอบว่า “ใช่ ไม่มีผู้ใดที่นำมาซึ่งสิ่งที่เหมือนกับ
สิ่งที่ท่านนำมา นอกจากเขาจะถูกปองร้าย หากว่าฉันยังมีชีวิต
อยู่ในตอนนั้น ฉันจะช่วยเหลือท่านให้ถึงที่สุด”

ต่อมาเมื่อท่านะเราะกะฮะฮ์เสียชีวิตลง แล้ววะหฺยูได้ขาดตอน
ไปช่วงหนึ่ง

ในสายรายงานของอิบนุฮิซามจากอิบนุฮิสฮาก ได้บันทึกว่า
ญิบรีลมาหาท่าน ในขณะที่ท่านนอนหลับอยู่ในถ้ำหิรอฮ์ โดยพาห่อผ้าไหม
ที่ห่อคัมภีร์ไว้ในนั้นมาด้วย แล้วก็กล่าวว่า “จงอ่าน...” แล้วท่านก็ได้
กล่าวว่า “ฉันจึงอ่านมัน จนกระทั่งแล้วเสร็จเขาจึงจากไป เมื่อฉัน
ตื่นขึ้นมาก็รู้สึกประหนึ่งว่ามีหนังสือบันทึกอยู่ในใจฉัน แล้วฉันก็
ออกจากถ้ำจนกระทั่งมาถึงกึ่งกลางภูเขา ฉันได้ยินเสียงจากฟาก
ฟ้าว่า “โؤلมุฮัมมัดท่านเป็นทูตของอัลลอฮ์แล้ว และฉันคือญิบรีล”
ท่านกล่าวว่า “เมื่อฉันแหงนขึ้นไปมองบนท้องฟ้า ก็ได้เห็นญิบรีล

¹³มะลัก เป็นเอกพจน์ ของมลาอิกะฮ์ มุสลิมในประเทศไทย มักจะใช้คำว่า “มลาอิกะฮ์” อาจแปลว่า เทพ โดยอนุโลม เช่น
ญิบรีล ในคัมภีร์ไบเบิลเรียกว่า เทพกาเบรียล เป็นต้น (ผู้แปล)

ในรูปร่างของชายหนุ่มที่มีเท้าสีขาวบริสุทธิ์อยู่ในห้วงเวหา” และกล่าวว่า “โอ้มุฮัมมัด ท่านเป็นทูตของอัลลอฮ์ และฉันคือญิบรีล” ท่านกล่าวว่า “ฉันจึงหยุดนิ่งจ้องมองเขาอยู่กับที่ไม่ก้าวไปข้างหน้าหรือถอยไปข้างหลัง และฉันก็เริ่มผินหน้าไปจากเขา แต่ไม่ว่าฉันจะผินหน้าไปทางทิศใดในท้องฟ้าก็จะเห็นเขาในสภาพนั้น ฉันได้แต่ยืนนิ่งอยู่กับที่ไม่ก้าวไปข้างหน้าหรือถอยไปข้างหลังจนกระทั่งนางเคาะดีญะฮฺได้ส่งคนมาตามฉัน”

2. บุคคลแรกที่ศรัทธาต่อท่านและเข้ารับอิสลาม คือ เคาะดีญะฮฺ ภรรยาของท่านและท่านอะลี๋ย ลูกพี่ลูกน้องของท่านซึ่งมีอายุได้เพียง 10 ปี เท่านั้น ต่อมาก็เป็นซัยด์ บินฮาริษะฮฺ ผู้เคยเป็นทาสเก่าที่ท่านให้อิสราภาพ และอับูบักร์ อัศศิดดีก ทาสคนแรกที่เข้ารับอิสลาม คือ บิลาล บินเราะบาหฺ ชาวอภิสสิเนีย ด้วยเหตุดังกล่าว เคาะดีญะฮฺจึงเป็นผู้ศรัทธาคนแรก ท่านได้ละหมาดร่วมกับนางในตอนเย็นวันจันทร์ซึ่งเป็นละหมาดวันแรกของท่าน โดยการละหมาด 2 เราะกะอัต ยามเช้าตรู่และอีก 2 เราะกะอัตในยามเย็น

3. ต่อมาวิวรรณ์ได้หยุดลงช่วงหนึ่ง ซึ่งสายรายงานต่าง ๆ มีการขัดแย้งกันในการระบุระยะเวลาดังกล่าว โดยเห็นว่าไม่น่าจะเกิน 3 ปี และไม่น้อยกว่า 6 เดือน ซึ่งเป็นสายรายงานที่ถูกต้องที่สุด เหตุดังกล่าวทำให้ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิอะซัลลัม) มีความลำบากใจเป็นอย่างยิ่ง จนกระทั่งท่านได้ขึ้นไปยังภูเขาและคิดจะโดดลงมา¹⁵ เพราะคิดว่าอัลลอฮฺได้ทอดทิ้งท่านหลังจากที่ท่านได้รับเกียรติให้เป็นศาสนทูตแล้ว ต่อมาได้มีการประทานวะหฺยูมาให้แก่ท่านอีก ดังที่อิหม่ามบุคอรีย์ได้รายงานจากญาบิร บิน अबดุลลอฮฺ อัลอันศอริย์ จากท่านนบี (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิอะซัลลัม) ว่า “ในขณะที่ฉันเดินอยู่ก็ได้ยินเสียงมาจากฟากฟ้า

¹⁵ วลี “ท่านเกือบจะโดดภูเขาเพราะความเสียใจภายหลังจากที่วิวรรณ์ได้หยุดลงระยะหนึ่ง” แม้ว่าจะปรากฏอยู่ในหนังสือเศาะเหียะห์อัลบุคอรีย์ ก็เป็นเพียงหะดีษที่เล่าโดยอัครซุฮรีย์ แต่มีสายรายงานไม่สืบทอดอย่างติดต่อกันไปถึงท่านนบี ดู ฟัตตุลบารีย์ เล่ม 12 หน้า 316 (บทการทนายฝัน - ผู้แปล)

ฉันจึงหันไปมองก็ได้เห็นมะลักที่มาจากหอนที่ถ้าหิรอฮ์ นั่งอยู่บนเก้าอี้
ที่ตั้งอยู่ระหว่างห้องฟ้าและแผ่นดิน ฉันรู้สึกหวาดกลัวจึงได้กลับ
บ้านและกล่าวว่า จงห่มผ้าให้แกฉัน” อัลลอฮ์จึงประทานโองการว่า

يَا أَيُّهَا الْمَدَّثِرُ ﴿١﴾ قُمْ فَأَنْذِرْ ﴿٢﴾ وَرَبِّكَ فَكَبِّرْ ﴿٣﴾
وَتِيَابِكَ فَطَهِّرْ ﴿٤﴾ وَالرُّجْزَ فَاهْجُرْ ﴿٥﴾

“โอ้ผู้ห่มกายเอ๋ย (1) จงลุกขึ้นแล้วประกาศตักเตือน (2)
และแต่พระเจ้าของท่านจงให้ความเกรียงไกร (3) และเสื้อผ้าของเจ้า
จงทำให้สะอาด (4) และสิ่งสกปรกก็จงหลบหลีกให้ห่างเสีย (5)”

(อัลมุดดัสซิร : 1 - 5)

หลังจากนั้นก็ได้มีการทยอยประทานวะฮยูเรื่อยมา

4. ท่านศาสนทูต (คือลิลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้เริ่มเรียกร้อง
เชิญชวนผู้ที่ท่านเชื่อว่าเป็นผู้มีวิจรรณญาณ ให้เข้ารับอิสลาม โดยใช้เวลา 3 ปี เต็ม ๆ จนกระทั่งคนเหล่านี้หลายคนได้เข้ารับอิสลาม

5. เมื่อผู้เข้ารับอิสลามมีจำนวนประมาณ 30 คน อัลลอฮ์จึง
บัญชาให้ท่านทำการเรียกร้องเชิญชวนสู่อิสลามอย่างเปิดเผย อัลลอฮ์ทรง
กล่าวว่า

فَاصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٤﴾

“จงเปิดเผยสิ่งที่คุณถูกบัญชาและจงหันห่างจากผู้ตั้งภาคี”

6. ตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา ช่วงเวลาการข่มเหงรังแกผู้ที่เพิ่งเข้า
รับอิสลาม รวมทั้งท่านศาสนทูตก็เริ่มต้นขึ้น ฝ่ายผู้ตั้งภาคีโกรธแค้นที่

ท่านศาสนทูตดำเนินความเชื่อและพระเจ้าของพวกเขา และเรียกร่องสู่การเคารพพระเจ้าองค์เดียวที่มองไม่เห็น

7. ในช่วงนี้ ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) จะนัดมุสลิมรวมตัวกันบ่อยๆ ที่บ้านของอัครอม บินอบีอัครอม ซึ่งเข้ารับอิสลามแล้วเช่นเดียวกัน ท่านศาสนทูตได้อ่านอัลกุรอานและสอนบทบัญญัติศาสนาที่ถูกประทานลงมาแล้วในช่วงนั้นแก่พวกเขา

8. ในเวลานั้น ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้รับคำสั่งให้ตัดเดือนญาตีไกล์ซิดของท่าน ท่านจึงขึ้นไปบนเนินเขาเศาะฟา ท่านได้ระบุชื่อตระกูลกุรัยช์ทุกตระกูล เรียกร่องเชิญชวนพวกเขาให้เข้ารับอิสลามและละทิ้งการกราบไหว้เจว็ด ให้พวกเขาประสงค์ต่อสวรรค์และเกรงกลัวนรก อนุละฮับ จึงกล่าวแก่ท่านว่า “**แกจงพินาศ แกเรียกรวมมาชุมนุมเพราะสิ่งนี้กระนั้นหรือ?**”

9. ชาวกุรัยช์ต้องการจะทำร้ายท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) แต่อนุฏอิลิบุงของท่านปกป้องไว้ และปฏิเสธไม่ยอมส่งตัวท่านให้แก่พวกเขา แล้วอนุฏอิลิบก็ได้อธิบายให้ท่านยุติการเผยแพร่ศาสนาลง ท่านเข้าใจไปว่าลุงของท่านละทิ้งท่าน จึงกล่าววลีอมตะว่า “**ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ มาตรฐานพวกเขานำดวงอาทิตย์มาวางไว้บนมือขวา นำดวงจันทร์มาวางบนมือซ้ายแล้วไซ้ เพื่อให้ฉันล้มเลิกการนี้ ฉันก็จะไม่ล้มเลิกจนกว่าอัลลอฮฺจะให้การนี้มีชัยหรือไม่ฉันก็ตายไปเพราะมัน**”

10. หลังจากนั้น ฝ่ายผู้ตั้งภาคีได้ทำร้ายท่านศาสนทูตและเศาะฮาบะฮฺหนักหน่วงยิ่งขึ้น จนมีคนต้องสังเวชชีวิต และบางคนก็ถึงกับตาบอด พิกลพิการไปก็มี

11. เมื่อชาวกุรัยช์ประจักษ์ถึงความมั่นคงของศรัทธาชน พวกเขาจึงหันมาทำการเจรจากับท่านศาสนทูต โดยจะมอบทรัพย์สินให้แก่ท่านหรือแต่งตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์ แต่ท่านตอบปฏิเสธพวกเขาไป

12. เมื่อท่านศาสนทูต (คืออัลลลอฮ์อูอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้ประกาศว่าชาวกุรัยชียังคงต่อต้านและยังคงทำการข่มเหงรังแกเหล่าเศาะฮาบะฮ์โดยไม่ลดละ ท่านจึงกล่าวแก่เศาะฮาบะฮ์ว่า “พวกท่านควรจะอพยพไปยังอบิสสินีเย ที่นั่นมีกษัตริย์ที่ไม่มีคนถูกรังแกในการปกครองของพระองค์ จนกว่าอัลลลอฮ์จะให้ทางออกแก่พวกท่าน” เศาะฮาบะฮ์จึงอพยพครั้งแรกเป็นชาย 12 คน หญิง 4 คน ต่อมาพวกเขาก็เดินทางกลับมักกะฮ์ภายหลังจากที่ทราบข่าวว่าอุมร์ได้เข้ารับอิสลามแล้วและศาสนาอิสลามก็แพร่หลายมากขึ้น แต่กลับมาได้เพียงไม่นานก็อพยพอีกคำรบหนึ่งเป็นครั้งที่สอง จำนวนผู้อพยพไปยังอบิสสินีเยครั้งที่สองนี้ เป็นชาย 83 คน หญิง 11 คน

13. ฝ่ายผู้ตั้งภาคีได้คว่ำบาตรต่อท่านศาสนทูต (คืออัลลลอฮ์อูอะลัยฮิวะซัลลัม) รวมทั้งตระกูลฮาซิมและตระกูลมุกฏาะละลิบโดยห้ามมิให้ค้าขาย มิให้คบหาสมาคม และจะไม่เจรจากับพวกเขาตลอดไป การคว่ำบาตรนี้กินเวลานานถึง 2 หรือ 3 ปี ทำให้ท่านศาสนทูต (คืออัลลลอฮ์อูอะลัยฮิวะซัลลัม) และเศาะฮาบะฮ์ประสบความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัส ต่อมาการคว่ำบาตรนี้ได้สิ้นสุดลงด้วยความพยายามของชาวกุรัยชียุ่มีวุฒิมิภาวะสูงบางคนไปเจรจาต่อรอง

ข. บทเรียนและข้อคิด

1. เมื่ออัลลลอฮ์ประสงค์ให้ป่าวของพระองค์คนใดให้เป็นผู้ประกาศเรียกร้องเชิญชวนสู่ความดีและการปรับปรุงพฤติกรรม พระองค์ก็จะทำให้จิตใจของเขารังเกียจปรากฏการณ์ของความชั่วและความหลงผิดที่มีอยู่ในสังคมนั้น

2. มุฮัมมัด (คืออัลลลอฮ์อูอะลัยฮิวะซัลลัม) ไม่เคยคาดหวังว่าจะเป็นท่านนบี แต่อัลลลอฮ์ได้ดลใจให้ท่านชอบการปลีกวิเวก เพื่อเป็นการปกป้องจากความชั่วและเตรียมจิตใจเพื่อการแบกรับภารกิจแห่งการเป็น

ศาสนทูต หากว่าท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) หวังจะเป็นศาสนทูต ก็ยอมไม่แปลกใจเมื่อได้รับวะหฺยู และจะไม่กลับมาหานางเคาะดีญะฮฺเพื่อสอบถามเรื่องที่เกิดขึ้นในถ้ำหิรอฮฺ ท่านไม่แน่ใจว่าท่านจะได้รับการแต่งตั้งเป็นศาสนทูต นอกจากภายหลังจากที่ได้เห็นญิบรีลที่กล่าวแก่ท่านว่า **“โอ้ มุฮัมมัด ท่านคือศาสนทูต และฉันคือญิบรีล”** และภายหลังจากที่วะเราะเอาะฮฺได้ย้าให้ท่านทราบว่สิ่งที่ท่านพบเห็นในถ้ำหิรอฮฺคือวะหฺยู เหมือนที่โมเสส (อะลัยฮิสสะลาม) ได้รับ

3. เมื่อการเรียกร้องสู่การเปลี่ยนแปลง ชัดแย้งกับความเชื่อและแนวคิดของสังคม นักเผยแผ่ศาสนาไม่ควรเปิดเผยการเรียกร้องดังกล่าว จนกว่าจะมีผู้ศรัทธาที่ยินดีอุทิศทุกสิ่งทุกอย่างจำนวนหนึ่ง หากว่านักเผยแผ่ศาสนาเสียชีวิตไปก็จะมีผู้อื่นสานต่อการดะวะฮฺต่อไป

4. สิ่งที่ท่านศาสนทูตนำมา นั้นเป็นสิ่งที่ชาวอาหรับไม่เคยประสบพบเห็น จึงพากันปฏิเสธการเรียกร้องของท่านอย่างสิ้นเชิง และคิดจะทำลายท่านและผู้ศรัทธาต่อท่าน ข้อเท็จจริงดังกล่าวเป็นการหักล้างข้อโต้แย้งของกลุ่มชาตินิยมที่อ้างว่า ศาสน์ของมุฮัมมัดเป็นเพียงความใฝ่ฝันและอุดมการณ์ของชาวอาหรับในยุคหนึ่งเท่านั้น ซึ่งเป็นข้ออ้างที่ไร้เหตุผล ชัดแย้งกับเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

คำพูดดังกล่าวเป็นเพียงทัศนคติอันสุดโต่งของพวกชาตินิยม ที่ถือว่าอิสลามเกิดขึ้นมาจากตัวตนและความคิดของชาวอาหรับเท่านั้น นี่เป็นการปฏิเสธการเป็นศาสนทูตของท่านนบีมูฮัมมัด (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) และลดคุณค่าแห่งศาสนาของอิสลามให้ด้อยค่าจากความเป็นจริง

5. การที่ศรัทธาชนได้ยืนยันหนักแน่นในการยึดมั่นต่อความศรัทธา ภายหลังจากที่ได้รับความสะดวกอย่างแสนสาหัสจากการข่มเหงรังแกของคณัษฏ์ซำมานียฺ เป็นหลักฐานยืนยันถึงความศรัทธาอย่างแท้จริง และความบริสุทธิ์ใจของพวกเขา ยืนยันถึงความสูงส่งของจิตวิญญาณ โดยที่พวกเขาเห็นว่าความสะดวกดังกล่าวเป็นสิ่งที่พวกเขาอมรับด้วย

ความเต็มใจและมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยม และยังเชื่อว่าความพอใจของอัลลอฮ์ที่อัลลอฮ์จะตอบแทนให้แก่พวกเขา นั้นยิ่งใหญ่เกินกว่าความทุกข์ทรมานทางกายที่พวกเขาได้รับ

จิตวิญญาณของศรัทธาชนที่แท้จริงและนักเผยแผ่ศาสนาที่สุจริตใจจะมีอำนาจเหนือร่างกาย พวกเขาเหล่านั้นตอบรับเสียงเรียกร้องของจิตวิญญาณด้วยความเต็มใจ โดยไม่สนใจถึงความสุขสบายและความสำราญทางกาย ด้วยเหตุนี้เองการดะวะฮ์จึงประสบความสำเร็จและทำให้ผู้คนพ้นจากความโง่เขลาไร้ทางนำ

6. คำตอบของท่านศาสนทูต (คืออัลลอฮ์อะลัยฮิวะซัลลิม) แก่อนุญอลิบลุงของท่านและการตอบปฏิเสธทรัพย์สินและอำนาจวาสนาที่ชาวกุรัยช์เสนอให้เป็นหลักฐาน ยืนยันถึงการเป็นท่านนบีมุฮัมมัดตามที่ท่านกล่าวและบ่งบอกว่าท่านให้ความสำคัญกับการชี้แนะผู้คน ด้วยเหตุนี้เอง นักเผยแผ่ศาสนาทั้งหลายสมควรยืนหยัดในการเรียกร้องเชิญชวนผู้คนถึงแม้จะถูกข่มเหงรังแกจากคนชั่วหรือได้รับการเสนอเกียรติและยศฐาบรรดาศักดิ์จากกลุ่มคนชั่ว เพราะว่าความเหนื่อยยากเพื่อการเผยแผ่สัจธรรม คือความสุขใจของศรัทธาชน เพราะว่าความพอใจของอัลลอฮ์และสวรรค์ของพระองค์สูงส่งและมีค่ายิ่งกว่ายศฐาบรรดาศักดิ์เกียรติยศ และทรัพย์สินใด ๆ ในโลกนี้

7. นักเผยแผ่ศาสนาจะต้องชุมนุมผู้ให้การสนับสนุนเป็นระยะ อาจจะเป็นรายวันหรือรายสัปดาห์ เพื่อให้ยังมีความศรัทธาต่อดะวะฮ์มากยิ่งขึ้น เพื่อให้ความรู้เรื่องรูปแบบและวิธีการดะวะฮ์ หากกลัวว่าเป็นอันตรายต่อตัวเองและกลุ่มของตนจากการชุมนุมอย่างเปิดเผยก็ให้ชุมนุมอย่างลับ ๆ เพื่อไม่ให้คนชั่วเข้ากำจัดพวกเขาทั้งหมด หรือกระทำทารุณกรรมต่อพวกเขามากยิ่งขึ้น

8. นักเผยแผ่ศาสนาจะต้องมุ่งมั่นให้เครือญาติยอมรับการดะวะฮ์ หากพวกเขาปฏิเสธก็ไม่ใช่ความผิดของนักเผยแผ่ศาสนา ทั้ง

ความผิดต่ออัลลอฮ์และต่อมนุษย์ จากการศึกษาที่ถี่ถ้วนนี้ยังคงอยู่ในความ
เสื่อมเสียและความหลงผิด

9. หากแลเห็นว่าคุณกลุ่มของตนจะได้รับอันตราย นักเผยแผ่
ศาสนาก็สมควรที่จะแสวงหาสถานที่ปลอดภัย ให้พวกเขาพ้นจากการ
ข่มเหงรังแกของมนุษย์ สิ่งนี้ไม่ขัดแย้งกับการที่นักเผยแผ่ศาสนาจะต้อง
เสียสละ เนื่องจากการมีจำนวนน้อย ฝ่ายคนชั่วย่อมสามารถกำจัดพวก
เขาได้ทั้งหมด และสามารถทำลายการตะวะฮ์ได้ การตั้งอยู่ในที่ปลอดภัย
ก็จะทำให้การตะวะฮ์จะยังคงอยู่และได้รับการเผยแผ่ต่อไป

10. การที่ท่านศาสนทูต (คืออัลลลอฮ์อะลัยฮิเวซัลลัม) ใช้ให้
เศาะฮาบะฮ์อพยพครั้งแรกและครั้งที่ 2 ไปยังอบิสสินีเย บ่งบอกว่าความ
สัมพันธ์ทางศาสนาที่แตกต่างกันของผู้ที่เชื่อมั่นในพระเจ้ามีความแนบ
แน่นยิ่งกว่าความสัมพันธ์กับบรรดาผู้บูชาเจวิดและผู้ปฏิเสธพระเจ้า
ศาสนาของอัลลอฮ์นั้นมีแหล่งที่มาและหลักการที่สอดคล้องกันในเรื่อง
หลัก ๆ ทางสังคม และมีความสอดคล้องกันในเรื่องความศรัทธาต่อ
อัลลอฮ์ ต่อศาสนทูต และวันสุดท้าย ทำให้สายสัมพันธ์ระหว่างกันมี
ความแนบแน่นมากกว่าความสัมพันธ์ทางญาติ ทางสายเลือด หรือ
มาตุภูมิกับผู้ปฏิเสธพระเจ้า ผู้บูชาเจวิด และผู้ปฏิเสธบทบัญญัติของ
อัลลอฮ์

11. คนชั่วจะไม่ยอมแพ้ต่อสังคมน้อยง่าย เมื่อประสบความ
ล้มเหลวในการใช้วิธีการใดวิธีการหนึ่งเพื่อขัดขวางทำลายการตะวะฮ์
พวกเขาจะแสวงหาวิธีอื่น ๆ เรื่อยไป ทว่าอัลลอฮ์ก็ทรงช่วยเหลือและ
ปกป้องสังคมนั้นให้ได้รับชัยชนะตลอดไป

บทที่ 3

ชีวประวัติหลังจากการอพยพไปยังออบิสซิเนีย ถึงการอพยพสู่นครมะดีนะฮ์

ก. เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์

ประวัติศาสตร์ช่วงนี้ปรากฏเหตุการณ์สำคัญ ๆ ดังต่อไปนี้

1. อับดุลลาฮ์ ลุงของท่านศาสนทูต (คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) เสียชีวิตในปีที่ 10 หลังจากการแต่งตั้งเป็นท่านนบี ในขณะที่ท่านมีชีวิตอยู่ ท่านเป็นผู้ปกครองที่ปกป้องหลานชายของท่านอย่างแข็งกล้า ตลอดเวลาที่ท่านมีชีวิตอยู่ ชาวกุรัยช์ไม่สามารถทำร้ายท่านศาสนทูต (คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้เลย ด้วยความเกรงใจและเกรงกลัวต่ออับดุลลาฮ์ แต่เมื่ออับดุลลาฮ์เสียชีวิต ชาวกุรัยช์จึงเริ่มทำทารุณกรรมต่อท่านศาสนทูต (คือลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ท่านจึงโศกเศร้าเป็นอันมากกับการเสียชีวิตของอับดุลลาฮ์ ขณะที่อับดุลลาฮ์นอนรอความตายอยู่บนที่นอน ท่านพยายามให้เขาเข้ารับศาสนาอิสลาม แต่อับดุลลาฮ์ปฏิเสธ เนื่องจากกลัวการตำหนิตีเียนของชาวกุรัยช์

2. เคาะดีญะฮ์ (ขอให้อัลลอฮุโปรดพึงพอใจต่อท่าน) ก็ถึงแก่ความตายในปีนั้นเช่นกัน นางเป็นผู้คอยปลอบโยนท่านศาสนทูตให้คลายทุกข์และคลายความกังวลจากการข่มเหงรังแกจากชาวกุร็อยช์ เมื่อนางถึงแก่ความตายท่านจึงบังเกิดความเศร้าโศกเป็นอย่างยิ่ง ปีที่อับดุลลาฮ์ลุงของท่านและเคาะดีญะฮ์ ภรรยาของท่านเสียชีวิต จึงได้ชื่อว่า **“ปีแห่งความอาดูร”**

3. หลังจากที่ลุงและภรรยาของท่านเสียชีวิต ชาวกุรัยช์ก็ยิ่ง

ทำร้ายรังแกท่านหนักหน่วงยิ่งขึ้น ท่านจึงเปลี่ยนกลุ่มเป้าหมายไปที่เมือง
ฏอฮิฟ โดยหวังว่าตระกูลชะกีฟอาจรับฟังและแก้กฏต่อการเผยแพร่ศาสนา
แต่การณกลับไม่เป็นไปดังที่คาดคิด ท่านพบกับการตอบโต้อย่างต่ำช้า
พวกเขาได้ให้พวกเด็ก ๆ ใช้ก้อนหินขว้างปาจนกระทั่งท่านได้รับบาดเจ็บ
เลือดไหลจนถึงเท้าทั้ง 2 ข้าง ท่านจึงมุ่งหน้าสู่สวนหนึ่งในเมืองฏอฮิฟ
และวิงวอนต่ออัลลอฮ์อย่างสงบว่า

(اللَّهُمَّ - إِلَيْكَ أَشْكُو ضَعْفَ قُوَّتِي ، وَقِلَّةَ حِيلَتِي ، وَهَوَانِي عَلَى النَّاسِ ،
يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ ، أَنْتَ رَبُّ الْمُسْتَضْعِفِينَ وَأَنْتَ رَبِّي ، إِلَى مَنْ تَكَلَّمِي ؟
إِلَى بَعِيدٍ يَتَجَهَّمَنِي ؟ أَوْ إِلَى عَدُوِّ مَلَكَتَهُ أَمْرِي ؟ إِنْ لَمْ يَكُنْ بِكَ غَضَبٌ
عَلَيَّ فَلَا أَبَالِي ، غَيْرَ أَنْ عَافِيَتِكَ هِيَ أَوْسَعُ لِي ، أَعُوذُ بِنُورِ وَجْهِكَ الَّذِي
أَشْرَقَتْ لَهُ الظُّلُمَاتُ ، وَصَلَحَ عَلَيْهِ أَمْرُ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ أَنْ يَجِلَّ عَلَيَّ
غَضَبُكَ ، أَوْ أَنْ يَنْزِلَ بِي سَخَطُكَ ، لَكَ الْعَتَى حَتَّى تَرْضَى ، وَلَا حَوْلَ
وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِكَ)

“โอ้อัลลอฮ์ ข้าขอร้องทุกข์ต่อพระองค์ถึงความอ่อนแอ
ของข้า ถึงความอับจนหนทางของข้าและความต่ำต้อยด้อยค่าใน
สายตาคน โอ้ผู้ทรงยิ่งใหญ่ในความเมตตา พระองค์เป็นผู้อภิบาลของผู้
อ่อนแอ เป็นองค์อภิบาลของข้า พระองค์จะมอบหมายข้าแก่ผู้ใด
แก่คนบ้านไกลที่คอยเหยียดหยามข้า ต่อศัตรูที่พระองค์ให้พวกเขา
มีชัยต่อข้า หากพระองค์ไม่โกรธเคืองต่อข้า ข้าก็ไม่สนใจหรอก
(ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับข้าบ้าง - ผู้แปล) แต่ว่าการอภัยของพระองค์
ขอให้ประทานมันแก่ข้าอย่างมากมาย ข้าขอความคุ้มครองด้วย
รัศมีแห่งพักตร์ของพระองค์ ที่ให้ความสว่างไสวแก่ความมืดทั้งหลาย
เป็นรัศมีที่โลกดูนยาและอาคิเราะฮ์ต้องพึ่งพา ขอให้ความโกรธ

เคื่องของพระองค์ประสบกับข้าหรือเกิดขึ้นต่อข้า ข้าขอภัยต่อ
พระองค์จนกว่าพระองค์จะพอใจ ไม่มีพลังอำนาจใดนอกจากด้วย
การอนุมัติของพระองค์”

4. ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) กลับมาจาก
ฏอฮิบ โดยที่ชาวชะกีกีฟ ไม่ตอบรับต่อการเชิญชวนของท่าน ยกเว้นกรณี
การเข้ารับอิสลามของอัดดาส ทาสของอะตะบะฮะฮุและชัยบะฮะฮุ บินเราะ
บีอะฮุ สองพี่น้อง หลังจากทั้งสองพี่น้องเห็นชาวชะกีกีฟรุมทำร้ายท่าน จึง
ได้ให้อัดดาสนำอองุ่นไปให้ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม)
ขณะที่ท่านกำลังพักอยู่ในสวนของตน เมื่ออัดดาสนำพวงอองุ่นไปให้ ท่าน
ก็ใช้มือหยิบขึ้นมารับประทาน พร้อมกล่าวว่า **“ในนามแห่งอัลลอฮุ”**
อัดดาสจึงซักถามด้วยสงสัยเนื่องจากในหมู่ชนเหล่านี้ไม่เคยมีใครกล่าว
คำนี้ หลังจากที่อัดดาสและท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม)
ได้สนทนากัน อัดดาสก็เข้ารับอิสลาม

5. เหตุการณ์อิสเราะฮุและเมียะฮุรอจญ์ ยังเป็นที่ถกเถียงกันใน
เรื่องการระบุวันเวลาที่แน่ชัดของเหตุการณ์นี้ แต่ที่แน่นอนคือได้เกิดขึ้น
ก่อนการอพยพไปยังนครมะดีนะฮุ ในปีที่ 10 แห่งการเป็นท่านนบิ หรือ
หลังจากนั้น ทศนะที่ถูกต้องที่นักวิชาการส่วนใหญ่ยอมรับคือทั้งเหตุการณ์
อิสเราะฮุและเมียะฮุรอจญ์ เกิดขึ้นภายในคืนเดียวกันขณะที่ท่านยังคงมี
สติสัมปชัญญะ ในขณะที่ไม่ได้นอนหลับหรืออยู่ในภวังค์ และเกิดขึ้นกับ
ท่านทั้งร่างกายและวิญญาณ โดยการที่ท่านถูกนำไปยังมัสยิดอัลอักศอ
แล้วขึ้นไปบนชั้นฟ้า แล้วจึงกลับมายังบ้านของท่านที่นครมักกะฮุในคืนนั้น
เมื่อท่านนำเรื่องนี้ไปบอกกับชาวกุรัยช้ พวกเขา ก็พากันเยาะเย้ยถากถาง
แต่อบูบักร์และเหล่าผู้ที่ศรัทธาอย่างแท้จริงก็เชื่อมั่นในคำบอกเล่าของ
ท่าน

6. ในคำคืนนั้นมีการบัญญัติละหมาด 5 เวลา แก่มุสลิมผู้บรรล
ศาสนภาวะและมีสติปัญญาเป็นปกติทุกคน

7. ขณะที่ท่านศาสนทูตเดินทางไปพบปะกับตระกูลต่าง ๆ ในเทศกาลฮัจญ์ เหมือนกับที่ได้ปฏิบัติมาเป็นประจำทุก ๆ ปี เพื่อเรียกร้องสู่อิสลามและให้ละทิ้งเจวิด ในขณะที่พวกเขาเหล่านั้นอยู่ในช่วงเวลาการขว่างญมะรอด (เสาหีน) ณ อะเกาะบะฮฺ ท่านได้พบกับคนจากตระกูลเอาซุและกอรอจญุกุ่มหนึ่ง ท่านจึงเชิญชวนสู่อิสลาม และพวกเขาเหล่านั้นก็ยอมรับตามคำเชิญชวน พวกเขามีด้วยกันทั้งหมด 7 คน ต่อมาก็ได้กลับสู่นครมะดีนะฮฺและบอกเล่าเรื่องราวการได้พบกับท่านศาสนทูตและการปฏิบัติตนในการนับถือศาสนาอิสลาม

8. ในปีที่ 12 หลังจากการแต่งตั้งเป็นท่านนบี ชาวอันศอร์ 12 คนได้มาร่วมพิธีฮัจญ์ พวกเขา มาพบกับท่านนบีและให้สัตยาบันกับท่านเมื่อพวกเขากลับไป ท่านนบีได้ส่งมุศอับ บิน อุมัยรฺ ไปยังนครมะดีนะฮฺพร้อมกับพวกเขา เพื่อสอนอัลกุรอานและอิสลามแก่ผู้ที่นับถือศาสนาอิสลาม ปรากฏว่าศาสนาอิสลามได้แพร่หลายอย่างกว้างขวางในนครมะดีนะฮฺ

9. ในปีถัดมาชาวอันศอร์กลุ่มใหญ่ได้แอบมาพบท่านนบีประกอบด้วยผู้ชายจำนวน 70 คนและผู้หญิง 2 คน ชาวอันศอร์กลุ่มนี้ให้สัตยาบันต่อท่านว่าจะให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนต่อท่าน จะปกป้องท่านเหมือนกับปกป้องครอบครัวตนเอง พวกเขาจึงกลับสู่นครมะดีนะฮฺภายหลังจากที่ท่านศาสนทูต (คือลลิลลอฮฺอะลยฮิวะซัลลิม) ได้แต่งตั้งหัวหน้ากลุ่ม 12 คนเพื่อปกครองดูแลกลุ่มของตน

ข. บทเรียนและข้อคิด

1. บางครั้งเครือญาติที่ไม่ใช่ผู้ร่วมอุดมการณ์ตะอูวะฮฺ อาจเป็นผู้ปกป้องคุ้มครองนักเผยแผ่ศาสนาในยามอ่อนแอก็ได้ เพราะญาติพี่น้องเหล่านั้นสามารถปกป้องรักษาชีวิตหรือปกป้องนักเผยแผ่ศาสนาจากการถูกทำร้ายร่างกายได้ บางครั้งนักเผยแผ่ศาสนาสามารถใช้ประโยชน์จาก

ความเป็นเผ่าพันธุ์และความเป็นญาติพี่น้องเพื่อการปกป้องคุ้มครองชีวิต และการตะอวะฮฺได้ หากว่าการกระทำเช่นนั้นไม่เป็นการยอมรับสิ่งที่ไม่ถูกต้องของเครือญาติเหล่านั้น

2. ภรรยาที่ดี ผู้ที่ศรัทธาต่อการตะอวะฮฺสู่จักรวรรดิ จะเป็นผู้ช่วยบรรเทาอุปสรรคปัญหาที่ประสบกับสามีผู้เป็นนักเผยแผ่ศาสนาได้มาก ยามที่นางสามารถร่วมทุกข์สุขได้ นางสามารถผ่อนหนักผ่อนเบา กับปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักเผยแผ่ศาสนาได้ และทำให้นักเผยแผ่ศาสนา ก้าวไปข้างหน้าอย่างมั่นคง นางจึงเป็นผู้มีส่วนในความสำเร็จและชัยชนะของการตะอวะฮฺ บทบาททำที่ของนางเคาะดีญะฮฺ ที่มีต่อท่านศาสนทูต (คือลลิลลอฮฺอะลยฮฺวะซัลลัม) เป็นตัวอย่างอันดีที่สุดสำหรับภรรยาที่ศรัทธาต่อการเรียกร้องสู่ความดี ที่จะมีส่วนในความสำเร็จ และการยืนหยัดต่อสู้ในสนามการตะอวะฮฺของสามี การขาดภรรยาที่มีคุณลักษณะดังกล่าวท่ามกลางสมรภูมิแห่งการปฏิรูป ถือเป็นการขาดทุนอย่างใหญ่หลวง ที่ผู้เป็นสามีได้แต่เสียใจและผิดหวัง

3. ความโศกเศร้าเสียใจต่อการจากไปของญาติใกล้ชิดผู้ที่ไม่ได้เป็นผู้ศรัทธาแต่ก็เป็นผู้ปกป้องการตะอวะฮฺ และต่อการจากไปของภรรยาผู้ศรัทธาอย่างบริสุทธิ์ใจ เป็นความโศกเศร้าที่เกิดขึ้นมาจากความบริสุทธิ์ใจต่อการตะอวะฮฺ และเป็นการทำหน้าที่ของสามีที่ดีที่มีต่อภรรยาผู้เสียสละและผู้เกื้อกูลเสมอ เมื่ออบูฏอลิบถึงแก่ความตายท่านศาสนทูตได้กล่าวว่า

“ขอให้อัลลอฮฺเมตตาและอภัยให้ท่าน ฉันจะขออภัยให้แก่ท่านตลอดไปจนกว่าอัลลอฮฺจะห้ามฉัน”

มวลมุสลิมจึงทำตามแบบอย่างของท่านศาสนทูต (คือลลิลลอฮฺอะลยฮฺวะซัลลัม) ในการขออภัยแก่ญาติผู้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ จนกระทั่งโองการนี้ถูกประทานลงมา

مَا كَانَ لِلنَّبِيِّ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا أَنْ يَسْتَغْفِرُوا
لِلْمُشْرِكِينَ وَلَوْ كَانُوا أَوْلَىٰ قُرْبَىٰ مِنْ بَعْدِ مَا
تَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُمْ أَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿١١٣﴾

“ท่านนบีและเหล่าผู้ศรัทธาจะต้องไม่ขออภัยโทษให้แก่ผู้
ตั้งภาคี ถึงแม้ว่าพวกเขาจะเป็นญาติผู้ใกล้ชิดภายหลังจากที่ปรากฏ
ชัดแก่พวกเขาแล้วว่าพวกเขาเป็นชาวนรก” (อัตเตาบะฮฺ : 113)

ท่านนบีจึงหยุดการขออภัยโทษแก่อบูฏอลิบ มุสลิมจึงหยุดการ
ขออภัยโทษแก่เครือญาติ

ด้วยเหตุนี้เองตลอดชีวิตของท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิ
วะซัลลัม) ท่านจะรำลึกถึงคุณงามความดีของเคาะดีญะฮฺอยู่เสมอ ท่าน
ขออภัยให้แก่นาง ทำดีกับมิตรสหายของนาง จนกระทั่งอาอีซะฮฺเกิด
ความรู้สึกอิจฉาต่อเคาะดีญะฮฺแม้ว่านางจะเสียชีวิตไปแล้วก็ตาม อาอีซะฮฺ
ได้ยื่นท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) กล่าวชมเชยนาง
เคาะดีญะฮฺอยู่เสมอ อิหม่ามบุคอรีย์ รายงานว่า นางได้กล่าวว่า “ฉัน
ไม่เคยอิจฉาภรรยาของท่านนบี (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) คน
ใดเหมือนกับเคาะดีญะฮฺ ทั้ง ๆ ที่ฉันไม่เคยเห็นนาง แต่ท่านนบีมัก
กล่าวถึงนางอยู่เสมอ บางครั้งท่านเชือดแพะแล้วฆ่าแหวะเป็นชิ้น
และส่งไปให้เพื่อน ๆ ของคอดียะฮฺ บางครั้งฉันกล่าวแก่ท่านนบี
(คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ว่าเสมือนกับว่าในโลกนี้ไม่มีหญิง
อื่นนอกจากเคาะดีญะฮฺ ท่านจึงกล่าวว่า “นางเป็นเช่นนั้น นางเป็น
เช่นนั้น และฉันเองก็มีบุตรกับนาง”

4. การที่ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) มุ่งหน้าไปสู่มืองฏอฮิฟภายหลังจากที่ชาวมักกะฮฺปฏิเสธการดะวะฮฺของท่านเป็นหลักฐานยืนยันว่าท่านมีจิตใจที่แน่วแน่ในการดะวะฮฺ ท่านไม่หมดหวังต่อการตอบรับของผู้คน ท่านจะแสวงหาโอกาสใหม่ ๆ ในการดะวะฮฺเสมอ หลังจากที่โอกาสเก่าประสบอุปสรรคขวากหนาม นอกจากนั้นการที่ชาวชะกัฟสนับสนุนให้เด็ก ๆ และพวกอันธพาลทั้งหลายทำร้ายต่อท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) เป็นหลักฐานยืนยันว่าธรรมชาติของความชั่วที่โหด ๆ ก็เหมือนกันก็คือ การใช้พวกอันธพาลรังแกผู้เรียกร้องสู่ความดี และการที่ท่านนบี (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) บาดเจ็บจนถึงขั้นหลังเลือดจนถึงทั้งสองเท้าของท่าน ทั้ง ๆ ที่ท่านเป็นถึงท่านนบีผู้ทรงเกียรติเป็นแบบอย่างสำหรับนักเผยแผ่ศาสนา ในการอดทนต่อความเจ็บปวดและการถูกทำร้าย ส่วนคำวิงวอนของท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ขณะที่ท่านหลบเข้าไปในสวนนั้นเป็นคำวิงวอนอมตะ ที่บ่งบอกถึงความจริงจังและความมุ่งมั่นของท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ต่อการดะวะฮฺ ถึงแม้ว่าจะต้องประสบกับอุปสรรคขวากหนามมากเพียงใด ท่านก็ไม่นำพาต่อสิ่งใดนอกจากความพึงพอใจของอัลลอฮฺเท่านั้น ท่านไม่สนใจต่อความพึงพอใจของหัวหน้าและชนชั้นนำทั้งหลาย หรือความพอใจของชนส่วนใหญ่ผู้ไม่ทราบความจริง และการที่ท่านกล่าวว่า **“หากว่าพระองค์ไม่โกรธเคืองต่อฉันแล้วฉันก็จะไม่สนใจสิ่งใด”** บ่งบอกว่าการขอความช่วยเหลือจากอำนาจของอัลลอฮฺ โดยการพึ่งพาต่อพระองค์แต่เพียงผู้เดียว และยามที่นักเผยแผ่ศาสนาต้องประสบกับปัญหาอุปสรรคและบ่งบอกว่านักเผยแผ่ศาสนาต้องกลัวต่อความโกรธกริ้วของอัลลอฮฺและจะต้องไม่เกรงกลัวต่อความโกรธกริ้วของผู้อื่น

5. เหตุการณ์**อิสเราะฮ์และเมียะรอญ์** มีข้อคิดมากมายแต่จะขอนำมาเพียง 3 ประการเท่านั้นคือ

หนึ่ง ความผูกพันระหว่างมัศยิดอัลอักศอบและบริเวณพื้นที่บริเวณรอบ ๆ มัสยิด (แผ่นดินปาเลสไตน์) กับสถานการณ์ของโลกอิสลาม เนื่องจากภายหลังที่ท่านศาสนทูต (คือลลิลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลิม) ได้รับการแต่งตั้งเป็นท่านนบีแล้ว นครมักกะฮฺก็กลายเป็นศูนย์กลางและเป้าหมายร่วมของโลกมุสลิม และการปกป้องปาเลสไตน์ก็เป็นการปกป้องอิสลาม ดังนั้น มุสลิมทั่วโลกจึงต้องทำหน้าที่นี้ การละเลยต่อการปกป้องและปลดปล่อยถือเป็นความบกพร่องต่ออิสลาม เป็นการผิดที่อัลลอฮฺจะลงโทษต่อผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตทุก ๆ คน

สอง **อิสเราะฮฺและเมื่อยะอรอจญ์** เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงความสูงส่งของมุสลิม ที่จะต้องทำตนให้หลุดพ้นจากกิเลสทางโลกทั้งหมด จะต้องปฏิบัติตนให้แตกต่างจากผู้อื่น และให้เหมาะสมต่อความสูงส่งของสถานภาพและจุดมุ่งหมายของตน และโลดแล่นอยู่บนอุดมการณ์อันสูงส่งตลอดกาล

สาม **อิสเราะฮฺและเมื่อยะอรอจญ์** เป็นเบาะแสที่บ่งชี้ว่า การขึ้นไปสู่อวกาศและหลุดพ้นไปจากแรงดึงดูดของโลกเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ และจากเหตุการณ์อิสเราะฮฺและเมื่อยะอรอจญ์นี้เองท่านศาสนทูตของเราจึงเป็นมนุษย์อวกาศคนแรกในประวัติศาสตร์ของโลกและบ่งบอกว่าการขึ้นไปในอวกาศและกลับลงมาอย่างปลอดภัยเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ แม้ว่าการเกิดขึ้นกับท่านศาสนทูตนั้นเป็นไปด้วยวิธีอิภินหารในสมัยของท่าน แต่ก็สามารถเกิดขึ้นได้กับคนทั่วไปในยุคปัจจุบันด้วยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

6. การที่ละหมาดถูกบัญญัติในคำคืนแห่งการ**อิสเราะฮฺและเมื่อยะอรอจญ์** เป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงเป้าหมายของการบัญญัติการละหมาด ประหนึ่งอัลลอฮฺพูดกับบ่าวผู้ศรัทธาต่อพระองค์ว่า “ในเมื่อการที่ศาสนทูตของพวกเขาสามารถขึ้นสู่ฟากฟ้าด้วยร่างกายและวิญญาณได้นั้นเป็นอิภินหารของท่าน พวกท่านก็จงขึ้นสู่ฟากฟ้า

ด้วยวิญญานและหัวใจของท่านมาหาฉันวันละ 5 เวลา การขึ้นสู่
ฟากฟ้าของพวกเขา ทำได้โดยการทำตนให้อยู่เหนือกิเลสและ
อารมณ์ของพวกเขา และพวกเขาได้ยืนยันถึงความยิ่งใหญ่
อำนาจและความเป็นเอกะของฉันด้วยการละหมาด ซึ่งจะทำให้
พวกเขาเป็นผู้นำในโลกไม่ใช่ด้วยวิธีแห่งการกดขี่ข่มเหงหรือเอาไรต์
เอาเปรียบ แต่เป็นวิถีทางแห่งความดี ความสูงส่ง ความบริสุทธิ์
และการละหมาด”

7. การที่ท่านศาสนทูตเสนอตัวต่อตระกูลต่าง ๆ ในเทศกาล
ฮัจญ์ บ่งบอกว่านักตะอวะฮูจะต้องไม่จำกัดพื้นที่การตะอวะฮูในแวดวง
หรือบริบทของตนเท่านั้น แต่จะต้องมุ่งไปสู่ทุกชุมชนหรือที่ ๆ ผู้คน
อาจจะมารวมตัวกัน จะต้องไม่สิ้นหวังจากการที่ถูกปฏิเสธครั้งแล้วครั้ง
เล่า บางครั้งอัลลอฮฺอาจจะจัดเตรียมผู้คอยช่วยเหลือไว้ให้เขา ซึ่งเป็นผู้ที่
ศรัทธาต่อการตะอวะฮูโดยที่ไม่คาดฝันก็ได้ คนจำนวนน้อยนิดที่ได้รับการ
ชี้นำเหล่านี้ ในบางโอกาสอาจจะมียุทธภัยอย่างใหญ่หลวงต่อการเผยแผ่
ศาสนาและความดีงาม ความช่วยเหลือของพวกเขาอาจเป็นการปราบ
ปรามคนชั่วร้ายได้อย่างราบคาบในที่สุด การที่คนเพียง 7 คนแรกของ
บรรดาชาวอันศอร์ที่มาพบกับท่านศาสนทูตครั้งแรก มีบทบาทอย่างสูง
ต่อการทำให้อิสลามเข้าไปตั้งมั่นอยู่ในนครมะดีนะฮฺและขยายตัวออกไป
ในระยะต่อมา จนกระทั่งสามารถควบคุมนครมะดีนะฮฺได้ทั้งหมด ทำให้
มุสลิมที่ถูกข่มเหงรังแกมีที่พึ่งและที่รวมตัวกัน เป็นที่พึ่งพิงอันปลอดภัย
ของท่านศาสนทูต (คืออัลลิลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) เพื่อให้ท่านได้สถาปนา
รัฐขึ้นที่นั่น และเผยแผ่ศาสนาจากที่นั่น เป็นที่มั่นสำหรับเศาะฮาบะฮฺ
ของท่านในการต่อสู้กับการตั้งภาคีและผู้ตั้งภาคี จนในที่สุดความศรัทธา
ก็เป็นผู้ชนะอย่างถาวร การตั้งภาคีพ่ายแพ้ตลอดกาล อัลลอฮฺจึงพอใจ
ต่อชาวเอาฮฺและชาวคอรอจญ์ พวกเขาเป็นผู้มีบุญคุณต่ออิสลามและ
มุสลิมทั้งหมดไปตลอดกาล อัลลอฮฺโปรดจงพึงพอใจต่อชาวมุฮาญีรีนผู้

เป็นพี่น้องของพวกเขาและเป็นผู้ศรัทธาก่อนหน้าพวกเขา ผู้เสียสละได้ซึ่งทุกอย่าง ทั้งชีวิต ทรัพย์สินหรือบ้านเกิดเมืองนอนเพื่ออัลลอฮ์ และขอให้พระองค์ให้พวกเราได้ร่วมสวรรค์อันบรมสุขกับพวกเขาด้วยเทอญ

บทที่ 4

ตั้งต่ออพยพจนถึงการตั้งมั่นอยู่ในนครมะดีนะฮ์

ก. เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์

1. เมื่อชาวกุรัยชฺรู้ว่ามีชาวยัษริบบางคนเข้ารับอิสลาม พวกเขาจึงทำร้ายมุสลิมในมักกะฮ์หนักหน่วงยิ่งขึ้น ท่านนบี (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) จึงบัญชาให้อพยพไปยังนครมะดีนะฮ์ ชาวมุสลิมจึงพากันอพยพไปอย่างลับ ๆ นอกจากอุมร์ ที่แจ้งให้ชาวกุรัยชฺทราบถึงการอพยพของท่าน โดยกล่าวว่า “ผู้ใดต้องการให้แม่ของมันต้องเสียลูกไป พรุ่งนี้จึงตามฉันไปที่ลุ่มน้ำทะเลทรายนี้” แต่ก็ปรากฏว่าไม่มีใครไปหาท่านตามคำท้าทายของท่านเลย

2. เมื่อชาวกุรัยชฺแน่ใจแล้วว่ามุสลิมมีความยิ่งใหญ่และความเกรียงไกรในนครมะดีนะฮ์ จึงประชุมกันที่ดาร์ุลนัดวะฮ์เพื่อคิดหาทางกำจัดท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) พวกเขามีมติให้แต่ละตระกูลเลือกชายหนุ่มจรรยาดีตระกูลละหนึ่งคนเพื่อให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการสังหารท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) แล้วโทษฆ่าคนตายก็จะตกแก่ทุกตระกูล ซึ่งตระกูลอับดุลมานาฟยอมไม่สามารถทำศึกกับทุก ๆ ตระกูลได้ และจะต้องยินยอมรับค่าชดใช้ (ดียะฮ์) ด้วยเหตุนี้ชายหนุ่มผู้รับหน้าที่สังหารท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) จึงได้ไปรวมตัวกันที่หน้าประตูบ้านของท่าน ในคืนที่ท่านจะอพยพ พวกเขาขอให้ท่านออกมาแล้วจึงค่อยลงมือ

3. ในคืนนั้นท่านศาสนทูตไม่ได้นอนบนที่นอนของท่าน แต่ได้ให้ท่านอะลีเยนอนแทนและสั่งให้นำของฝากที่ผู้ปฏิเสธชาวกุรัยชฺนำมาฝากไว้ไปคืนให้ในตอนเช้าของวันรุ่งขึ้น ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม)

วะซัลลัม) ได้ออกไปจากบ้านโดยที่ผู้รับหน้าที่สังหารไม่ระแคะระคายเลย ท่านได้ตรงไปยังบ้านอนุบักร์ ที่ได้เตรียมการเพื่อการอพยพโดยว่าจ้าง อับดุลลอฮฺ บิน อูรัยกิตอัดดัยยีสีย์ ผู้ซึ่งไม่ได้เป็นมุสลิม เพื่อนำทางไปสู่ นครมะดีนะฮฺ โดยให้หลีกเลี่ยงเส้นทางปกติที่ผู้คนใช้กันทั่วไป และให้ใช้ เส้นทางที่ชาวกุรัยษ์ผู้ปฏิเสธอัลลอฮฺไม่ทราบ

4. ท่านศาสนทูตและอนุบักร์ได้ออกเดินทางในวันพฤหัสบดี ที่ 1 เดือนเราะบีอูลเอาวัล ในขณะที่ท่านมีอายุ 53 ปี โดยที่ไม่มีผู้ใดทราบเรื่องการอพยพของท่านเลยนอกจากท่านอะลีและครอบครัวของอนุบักร์ (ขอให้อัลลอฮฺโปรดพึงพอใจต่อท่าน) โดยมีอาอิชะฮฺและอัสมาอุ บุตรีทั้งสองของอนุบักร์เป็นผู้เตรียมเสบียงให้แก่ท่านทั้งสอง อัสมาอุได้ตัดสายรัดเอวแล้วนำไปผูกห่อใส่อาหาร นางจึงได้ชื่อว่า “**ซาตุนนิตอกัยน์**” (ผู้เป็นเจ้าของสายรัดเอวสองชิ้น) ท่านศาสนทูต อนุบักร์และผู้นำทางใช้เส้นทางไปสู่เยเมนจนถึงไปยังถ้ำซุรและซ่อนตัวอยู่ในถ้ำนั้นเป็นเวลา 3 คืน โดยที่มีอับดุลลอฮฺ บุตรของอนุบักร์ ซึ่งยังเป็นเด็ก นอนอยู่ในนั้นพร้อมกับท่านทั้งสองด้วย เขาเป็นเด็กที่ฉลาดเฉลียว ยามย่ำรุ่งเขาออกไปจากถ้ำแล้วเข้าไปยังมักกะฮฺ ในตอนเช้าก็ไปอยู่พร้อมหน้าในกลุ่มชาวกุรัยษ์ ทำประหนึ่งว่าตนนอนอยู่ในนครมักกะฮฺ โดยเฝ้าฟังแผนร้ายของชาวกุรัยษ์ ที่จะกระทำต่อทั้งสอง แล้วนำไปแจ้งแก่ทั้งสองในตอนเย็น

5. หลังจากที่ท่านศาสนทูต (คือลัลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) สามารถรอดจากการลอบสังหารได้ ก็เกิดความโกลาหลอลหม่านขึ้นในหมู่ชาวกุรัยษ์ พวกเขาพากันออกไปค้นหาตามเส้นทางที่มุ่งสู่นครมะดีนะฮฺที่ใช้เดินทางตามปกติแต่ไม่พบ จึงมุ่งหน้าไปยังเส้นทางไปเมืองเยเมน พวกเขาติดตามไปจนถึงปากถ้ำซุร ก็มีบางคนพูดว่า “**บางทีเขากับเพื่อนร่วมทางอาจจะอยู่ในถ้ำนี้**” แต่มีคนแย้งว่า “**แกไม่เห็นดอกหรือว่าปากถ้ำนี้มีใยแมงมุมและนกหลายตัวพากันมาทำรังอยู่ แสดงว่าไม่มีใครเข้าไปในถ้ำนี้เป็นเวลานานแล้ว**” อนุบักร์มองเห็นเท้าของ

พวกเขาเหล่านั้นยืนอยู่ที่ปากถ้ำ จึงบังเกิดความวิตกว่าท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) จะถูกฆ่า ท่านกล่าวว่า “**โอ้ศาสนทูต หากคนใดคนหนึ่งล้มลงมองก็จะเห็นเราแน่นอน**” ท่านศาสนทูตจึงกล่าวว่า “**ท่านคิดอย่างไรกับ 2 คน ที่อัลลอฮ์เป็นบุคคลที่ 3 ละ**”

6. ชาวกุรัยชได้แจ้งไปยังตระกูลต่าง ๆ ให้ช่วยกันออกตามหาท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) และสหายของท่าน ผู้ใดที่พบเห็น หรือสังหาร หรือจับเป็นได้ จะได้รับรางวัลมหาศาล ซึ่งรางวัลดังกล่าวสามารถกระตุ้นต่อมความโลภได้เป็นอย่างดี สุรอเกาะฮู บินญุซุม ประสงค์จะได้รับรางวัลคนเดียว เขาจึงออกไปตามหาคนทั้งสอง แต่เพียงลำพังคนเดียว

7. เมื่อการตามหาท่านทั้งสองได้พลาดลงแล้ว ทั้งสองก็ออกจากถ้ำพร้อมกับคนนำทางไปตามเส้นทางริมทะเลแดงและออกเดินทางไปจนลับตา แต่ก็ไม่รอดพ้นจากสายตาของสุรอเกาะฮูที่เห็นคนทั้งสองจากระยะทางที่ไกลสุดสายตา จึงพยายามจะติดตามเข้าไปใกล้แต่ม้าที่เขาขี่เกิดติดหล่มทรายจนไม่สามารถไปต่อได้ เขาพยายามถึงสามครั้งเพื่อให้ม้ามุ่งหน้าไปหาท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) แต่มันไม่ยอมไป ในบัดนั้นเขาจึงมั่นใจว่าได้พบกับท่านศาสนทูตผู้ทรงเกียรติเข้าจริง ๆ แล้ว เขาขอให้ศาสนทูตสัญญาว่าจะให้อะไรแก่เขาบ้าง หากเขาช่วยเหลือท่าน ท่านจึงสัญญาว่าจะให้กำไลสิรรอแห่งเปอเซียให้เขาใส่ 1 คู่ ว่าแล้วสุรอเกาะฮูก็กลับมายังนครมักกะฮ์ โดยทำประหนึ่งว่าไม่ได้เจอผู้ใดเลย

8. ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) และเพื่อนร่วมทางไปถึงนครมะดีนะฮ์ในวันที่ 12 เราะบีอูลเอาวัล ท่ามกลางการรอคอยของเศาะฮาบะฮ์ที่อพยพล่วงหน้าไปก่อนแล้ว ทุก ๆ เช้าพวกเขาจะออกมายังชานเมืองมะดีนะฮ์ และกลับเข้าเมืองเมื่อตะวันคล้อยในยามบ่าย เมื่อได้เห็นท่านเดินทางมาถึงก็บังเกิดความปิติยินดีอย่างใหญ่หลวง

เด็ก ๆ พวกกันตักลองร้องปาวและกล่าวกันว่า

“จันทร์เพ็ญจรัสแสงมาให้เรา จากหุบเขาชะนียะตุลวะดาอ์
เราจำต้องขอบคุณองค์พระเจ้า ตราบเท่าที่มีผู้วิงวอน
ท่านผู้ถูกแต่งตั้งมายังเรา ท่านนำมาซึ่งเรื่องราวอันต้องเชื่อฟัง”

9. ขณะเดินไปในเส้นทางสู่นครมะดีนะฮ์ ท่านศาสนทูต (คือลลิลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้ไปถึง “กูบาบ” ซึ่งเป็นหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ตั้งอยู่ห่างจากนครมะดีนะฮ์ไปทางทิศใต้ เป็นระยะทาง 2 ไมล์ ท่านได้ก่อสร้างมัสยิดหลังแรกขึ้นในอิสลาม และพักอยู่ที่นั่นเป็นเวลา 4 วัน ในตอนเช้าของวันศุกร์ท่านได้เดินทางไปยังนครมะดีนะฮ์และได้ทำละหมาดวันศุกร์ในเขตของตระกูลซาลิม บินเอาฟี ท่านได้สร้างมัสยิดขึ้นที่นั่น การละหมาดวันศุกร์ครั้งแรกในอิสลามจึงได้เกิดขึ้นที่นี่ มีการกล่าวคุตบะฮ์ครั้งแรกด้วยเช่นกัน ต่อมาท่านได้ออกเดินทางไปจนถึงนครมะดีนะฮ์ ภารกิจแรกที่ท่านกระทำเมื่อได้ไปถึงคือ การเลือกสถานที่ที่อุฐของท่านหยุดพักเป็นที่ก่อสร้างมัสยิด สถานที่ดังกล่าวเป็นที่ของเด็กกำพร้าชาวอันศอร์ 2 คน ท่านจึงขอซื้อจากเขาทั้งสอง แต่ทั้งสองกลับกล่าวว่า “เราขอบริจาคให้แก่ท่าน โอ้ท่านศาสนทูต” แต่ท่านปฏิเสธแต่ขอซื้อในราคา 10 ดีนาร์ โดยให้อูบัยกัรใช้เงินของตนเองชำระราคา ต่อมาท่านเชิญชวนให้มุสลิมมาร่วมกับก่อสร้างมัสยิด ซึ่งพวกเขาก็ให้ความร่วมมืออย่างดี ท่านศาสนทูต (คือลลิลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้ร่วมชนกัอนอิฐที่ทำจากดินพร้อมกันเศาะฮาบะฮ์จนกระทั่งการก่อสร้างมัสยิดได้แล้วเสร็จ มัสยิดดังกล่าวเป็นมัสยิดที่ใช้กัอนอิฐที่ทำจากดินเป็นผนัง ใช้ไบอินทผลัมเป็นหลังคาโดยใช้ต้นอินทผลัมเป็นเสาของมัสยิดนี้

10. ต่อมาท่านจัดให้ชาวมุฮาญีรีนและชาวอันศอร์เป็นพี่น้องกัน เป็นคู่ ๆ ชาวอันศอร์คนหนึ่งมีพี่น้องชาวมุฮาญีรีน 1 คน แล้วชาวอันศอร์

ก็นำเขาไปที่บ้าน แล้วเสนอแบ่งสิ่งต่าง ๆ ในบ้านให้พี่น้องของตน

11. ต่อมาท่านศาสนทูต (คือลัลลอฮ์อะลัยฮิวะซัลลิม) ก็ได้ร่างพันธะสัญญาระหว่างชาวมุฮัฎรินและชาวอันศอร์ ท่านได้เชิญชนชาวยิวให้เข้ามาร่วมด้วย และยอมรับสิทธิในการนับถือศาสนาของพวกเขา อิบน์ฮิชามได้กล่าวถึงรายละเอียดพันธะสัญญาฉบับนี้ในหนังสือชีวประวัติของท่าน ซึ่งประกอบด้วยพื้นฐานของรัฐอิสลามแห่งแรก เรื่องของมนุษยธรรมและความยุติธรรมทางสังคม ความสมานฉันท์ในการนับถือศาสนา การช่วยเหลือเกื้อกูลเพื่อประโยชน์สาธารณะ ซึ่งนิสิตนักศึกษาทุกคนควรไปทำความเข้าใจและจดจำหลักการเหล่านี้ทั้งหมด

เราจะขอกล่าวถึงเพียงหลักการที่สำคัญ ๆ ที่มีอยู่ในเอกสารประวัติศาสตร์นี้วันเดี๋ยวนี้นี้เท่านั้น

1. ประชาชาติอิสลามมีความเป็นหนึ่งเดียวโดยไม่มี การแบ่งแยก
2. ชาวมุสลิมทุกคนมีความเสมอภาคในสิทธิและศักดิ์
3. ประชาชาตินี้จะต้องช่วยเหลือกันในเรื่องที่ไม่เป็นการข่มเหงรังแก ความชั่วและการละเมิด
4. ประชาชาตินี้จะต้องร่วมกันกำหนดท่าทีต่อศัตรู โดยที่ไม่มีผู้ใดทำสัญญาโดยที่ผู้อื่นไม่ร่วมอยู่ด้วย
5. การสถาปนาสังคมให้ตั้งอยู่บนระบบที่ดีและเที่ยงธรรมที่สุด
6. ต่อต้านผู้ตั้งตัวเป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐและระบบของรัฐ และจะต้องไม่ให้ความอนุเคราะห์พวกเขาเหล่านั้น
7. ปกป้องรักษาผู้ที่มีความประสงค์จะสานสัมพันธ์กับมุสลิม และให้ความช่วยเหลือพวกเขา ห้ามทำร้ายหรือรังแกพวกเขา
8. ชนต่างศาสนิกมีเสรีภาพในการนับถือศาสนาและในทรัพย์สิน ห้ามการบังคับให้นับถือศาสนาอิสลามและยึดเอาทรัพย์สินของพวกเขาเหล่านั้น

9. ชนต่างศาสนิกต้องร่วมแบกรับภาระค่าใช้จ่ายของรัฐ
เหมือนกับที่มุสลิมต้องรับภาระ
10. ชนต่างศาสนิกจะต้องร่วมกับมุสลิมในการปกป้องรัฐจากภัย
อันตรายทุกประการ
11. ชนต่างศาสนิกจะต้องร่วมแบกรับค่าใช้จ่ายในสงครามตราบ
ใดที่รัฐยังอยู่ในภาวะสงคราม
12. รัฐจะต้องช่วยเหลือชนต่างศาสนิกที่ถูกละเมิดเหมือนการ
ช่วยเหลือมุสลิมที่ถูกละเมิด
13. ห้ามมิให้มุสลิมและชนต่างศาสนิกปกป้องศัตรูของรัฐและ
พันธมิตรของศัตรูเหล่านั้น
14. หากว่าการสงบศึกใดให้ประโยชน์แก่ประชาชาติทั้งมุสลิม
และชนต่างศาสนิก จะต้องยอมรับการสงบศึกนั้น
15. บุคคลจะไม่ถูกลงโทษเนื่องจากความผิดของผู้อื่น
16. เสรีภาพในการเดินทางภายในและภายนอกรัฐจะต้องไม่
กระทบต่อความมั่นคงของรัฐ
17. ไม่มีการปกป้องผู้กระทำความผิดและผู้ละเมิดต่อสิทธิของผู้
อื่น
18. สังคมตั้งอยู่บนการช่วยเหลือเกื้อกูลกันในความดีและความ
ยำเกรง ไม่ใช่การช่วยเหลือเกื้อกูลกันในความชั่วและการข่มเหงรังแก
19. หลักการเหล่านี้ปกป้องรักษาโดยอำนาจ 2 ประการ คือ
 - อำนาจเชิงนามธรรม คือ ความศรัทธาของประชาชาติต่อ
อัลลอฮ์ การดูแลรักษาของพระองค์ที่มีต่อผู้ทำความดีและยึดมั่นในสัญญา
 - อำนาจเชิงรูปธรรม คือ ผู้นำแห่งรัฐ ที่มี มุฮัมมัด
(คือลิลลิลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) เป็นตัวแทนของรัฐ

ข. บทเรียนและข้อคิด

1. เมื่อศรัทธาชนคนใดมั่นใจว่าตนเองมีกำลังเข้มแข็ง จะต้องไม่กระทำการใด ๆ โดยหลบ ๆ ซ่อน ๆ แต่จะต้องเปิดเผยโดยไม่นำพาต่อศัตรูทราบใดที่มั่นใจว่าสามารถเอาชนะได้ ดังการกระทำของท่านอุมัร ขณะอพยพที่ทำให้ศัตรูเกิดความหวาดกลัว ทั้งที่จริงแล้วหากพวกเขา ร่วมกันฆ่าอุมัรก็สามารถกระทำได้ แต่ความกล้าหาญของอุมัรทำให้ศัตรูทุกคนเกิดความหวาดกลัว ศัตรูจึงกลัวตายเนื่องจากคนชั่วมักเป็นคนรักตัวกลัวตายเป็นธรรมชาติอยู่แล้ว

2. เมื่อผู้ต่อต้านสังฆกรรมแน่ใจว่าไม่สามารถหยุดยั้งสังฆกรรม และการปฏิรูปได้ และผู้ศรัทธาก็พ้นจากอำนาจของพวกเขาไปแล้ว ในที่สุดแล้วพวกเขาก็จะมุ่งสู่การสังหารนักเผยแผ่ศาสนา นักปฏิรูป โดยคิดว่าการสังหารจะทำให้พวกเขากำจัดนักเผยแผ่ศาสนาเหล่านั้นและทำลายการดะวะฮฺได้ นี่เป็นวิธีการของศัตรูการปฏิรูปในทุกยุคทุกสมัย ซึ่งเราก็ได้ประจักษ์แล้วด้วยสายตาดัวเองในสมัยของเรา

3. ผู้ที่จงรักภักดีต่อการดะวะฮฺจะยอมสละชีวิตของตนเพื่อความปลอดภัยของผู้นำ เพราะความปลอดภัยของผู้นำเป็นความปลอดภัยของการดะวะฮฺ ความวิบัติของผู้นำคือความวิบัติของการดะวะฮฺด้วยเช่นกัน

การที่ท่านอะลีได้สละชีวิตของตนเองในคืนที่ท่านศาสนทูต (คือลัลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลิม) อพยพ โดยการนอนที่ที่นอนของท่านศาสนทูต (คือลัลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลิม) เพื่อความปลอดภัยของท่านศาสนทูต (คือลัลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลิม) เนื่องจากมีความเป็นไปได้ว่าดาบของชายหนุ่มชาวกูรัยช์อาจจะฟาดฟันลงบนตัวของท่านอะลี (ขอให้อัลลอฮฺโปรดพึงพอใจต่อท่าน) ก็ได้ เพราะความแค้นที่ทำให้ท่านศาสนทูต (คือลัลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลิม) หนีรอดไปได้ แต่ว่าท่านอะลี (ขอให้อัลลอฮฺโปรดพึงพอใจต่อท่าน) ไม่เสียดายชีวิตของตนเอง เพียงแค่ให้ท่านศาสนทูต (คือลัลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลิม) ได้ปลอดภัยก็พอใจแล้ว

4. การที่ฝ่ายผู้ตั้งภาคี นำของไปฝากไว้กับท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ทั้ง ๆ ที่พวกเขาต่อต้านและต้องการสังหารท่าน แสดงว่าผู้ต่อต้านการดะวะฮ์ก็มีความมั่นใจว่า นักดะวะฮ์มีนิสัยซื่อสัตย์สุจริต มีคุณธรรมจริยธรรมสูง และมีจิตใจบริสุทธิ์มากกว่าพวกเขา แต่ความมีเดบอดและการยึดถือต่อจารีตประเพณีและความเชื่อที่มงาย ทำให้พวกเขาตั้งตัวเป็นศัตรูกับท่าน วางแผนร้ายและพยายามสังหารท่าน

5. การที่ผู้นำแห่งการดะวะฮ์ ประมุขของรัฐหรือผู้นำแห่งการปฏิรูป คิดลึกลับนี้เพื่อให้รอดพ้นจากแผนร้ายของคนชั่วและผู้ต้องการลอบสังหาร การพยายามเพื่อให้แผนการหลบหลีกเป็นไปด้วยดี เพื่อเริ่มการดะวะฮ์ใหม่อย่างมั่นคงอีกครั้งหนึ่งและแสวงหาทำเลใหม่สำหรับการดะวะฮ์ การกระทำต่าง ๆ ดังกล่าวนั้น ไม่ถือว่าเป็นความซี้ซลาด กลัวตายหรือกลัวการเสียสละชีวิตและเลือดเนื้อ

6. จุดยืนของอับดุลลอฮ์ บุตรอับูบักร์ บ่งชี้ถึงบทบาทของเยาวชนในความสำเร็จของการดะวะฮ์ เยาวชนเป็นเสาหลักของการเรียกร้องสู่การปฏิรูป การส่งเสริมให้พวกเขาเสียสละจะทำให้การดะวะฮ์เข้าใกล้ความสำเร็จและชัยชนะมากยิ่งขึ้น เรายังเห็นแล้วว่าผู้ที่ศรัทธาต่ออิสลามกลุ่มแรก ๆ ล้วนเป็นคนหนุ่ม ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ขณะได้รับการแต่งตั้งเป็นท่านนบี ท่านมีอายุ 40 ปีเท่านั้น อับูบักร์อายุน้อยกว่าท่าน 3 ปี อุมร์มีอายุน้อยกว่าทั้งสองท่านนั้นอีก ท่านอะลี้อายุน้อยกว่าทุกคน อุซมาน บินอัฟฟาน ก็มีอายุเท่ากับท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ส่วนอับดุลลอฮ์ บินมัสอูด อับดุลรอหมาน บิน เอาฟี อัล-อรัคม บินอบิ อรัคม สะอีด บินฮัยด์ บิลาล บินรอบาหุ อัมมาร์ บินยาซีร์ (ขอให้ลัลลลอฮ์โปรดพึงพอใจต่อท่านเหล่านั้น) และท่านอื่น ๆ ล้วนเป็นคนหนุ่ม พวกเขาแบกรับภารกิจแห่งการดะวะฮ์ไว้บนบ่า ด้วยความเสียสละ ถูกข่มเหงรังแกต่าง ๆ นานา

จนถึงแก่ชีวิต อิสลามประสบชัยชนะเนื่องจากพวกเขาเหล่านี้ อาณาจักรแห่งเคาะลีฟะฮ์ อับรอฮ์ดีน เกิดขึ้นเพราะความพยายามของพวกเขาและพี่น้องของพวกเขาเหล่านี้ อิสลามได้รับชัยชนะเหนือดินแดนต่าง ๆ เพราะพวกเขา ด้วยคุณงามความดีของพวกเขาทำให้อิสลามถึงมายังพวกเรา ทำให้เราหลุดพ้นจากความมั่งงาย ความหลงผิด การบูชาเจว็ด การปฏิเสธ และความชั่วช้า

7. บทบาทของท่านหญิงอาอิชะฮ์และอัสมาฮ์ฟีกสาว (ขอให้อัลลอฮ์โปรดพึงพอใจต่อท่านทั้งสอง) ขณะที่ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) อพยพ บ่งบอกว่าการเรียกร้องสู่การปฏิรูปต้องอาศัยความร่วมมือจากเหล่าสตรี เนื่องจากสตรีมีอารมณ์อ่อนไหว มีปฏิกริยาไวใจอ่อน ซ้ำส่งสาร เมื่อนางศรัทธาต่อสิ่งใดแล้ว นางจะทำการเผยแพร่เรียกร้องเชิญชวนสู่สิ่งนี้ท่ามกลางความยากลำบากโดยไม่สนใจสิ่งใดและนางจะทำการชักชวนสามี พี่น้องและลูก ๆ ของนางสู่สิ่งนั้น บทบาทของสตรีในการต่อสู้เพื่ออิสลามในสมัยของท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) เป็นบทบาทที่ควรแก่การสรรเสริญ สิ่งนี้ยืนยันแก่เราว่าการที่ขบวนการปฏิรูปอิสลามในปัจจุบันจะยังคงดำเนินไปอย่างแข็งแกร่งและมีผลต่อสังคมเพียงน้อยนิด ตราบใดที่สตรียังไม่ได้เข้ามามีส่วนร่วมดังนั้นจะต้องมีการสร้างกลุ่มสตรีที่ศรัทธา มีจรรยาบรรณและห่างไกลจากความชั่ว เนื่องจากพวกนางมีศักยภาพในการเผยแพร่คุณธรรมที่สังคมของเราปัจจุบันกำลังต้องการในหมู่สตรีได้ดีกว่าผู้ชาย นอกเหนือไปจากบทบาทการเป็นภรรยา หรือมารดาของนาง การปลุกฝังเศาะฮาบะฮ์รุ่นเยาว์และตาบิอีน ล้วนเป็นผลมาจากคุณงามความดีของสตรีอิสลามยุคแรกที่อบรมสั่งสอนคนเหล่านั้นให้ยึดมั่นในคุณธรรมอิสลาม ความรักต่ออิสลามและศาสนทูต คนเหล่านั้นเป็นกลุ่มชนที่มีเกียรติอย่างยิ่ง มีความมูมานะ มีคุณธรรม จริยธรรม มีเกียรติภูมิ ทั้งในเรื่องของดุญาและอาคิเราะฮ์

ฉะนั้นปัจจุบันเราจะต้องตระหนักในความจริงข้อนี้ เราจะต้อง

มอบหมายภารกิจแห่งการดะวะฮฺหมู่สตรีแก่สตรี เพราะพวกนางมีจำนวนมากกว่าครึ่งหนึ่งของประชาชาติอิสลาม เราสามารถทำได้โดยการให้พวกเราส่งเสริมให้บุตรสาวและพี่สาวน้องสาวของเราเรียนศาสนาในสถาบันการศึกษาที่สอนศาสนาอิสลามได้อย่างดีและไว้วางใจได้ เช่น คณะชะรีอะฮฺในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ของเรา ตราบใดที่มีสตรีที่รู้ศาสนา เข้าใจศาสนา ศึกษาประวัติศาสตร์อิสลาม มีความรักต่อศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) มีจรรยาบรรณตามแบบฉบับของมารดาแห่งศรัทธาชน เราก็จะสามารถขยับเขยื้อนนาวาแห่งการปฏิรูปอิสลามไปข้างหน้าได้อย่างรวดเร็ว ใ้การทำให้สังคมมุสลิมอยู่ภายใต้บทบัญญัติอิสลามได้ในที่สุด อินชาอัลลอฮฺ

8. การที่ฝ่ายผู้ตั้งภาคีมองไม่เห็นท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) และอนุบักร์ในถ้ำซุร ทั้ง ๆ ที่อยู่เบื้องหน้าของพวกเขา และตามที่มีการเล่าขานกันถึงใยแมงมุมและนกที่นอนพักไข้อยู่ในรังหน้าปากถ้ำ เป็นข้อคิดได้อย่างดีถึงการที่อัลลอฮฺปกป้องรักษาท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) และผู้ที่พระองค์รัก ด้วยความเมตตาของอัลลอฮฺที่มีต่อบ่าวของพระองค์ พระองค์ก็จะไม่ยอมให้ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) ตกอยู่ในเงื้อมมือของฝ่ายผู้ตั้งภาคี ซึ่งจะทำให้การสั่งหารท่านและทำลายล้างการดะวะฮฺของท่าน เพราะพระองค์ส่งท่านมาในฐานะเป็นผู้ให้ความเมตตาธรรมแก่สากลโลก นี่คือวิธีการที่อัลลอฮฺช่วยเหลือนั้กเผยแผ่ศาสนาผู้บริสุทธิ์ใจในนาที่ชีวิต ทำให้พวกเขาปลอดภัยจากความหายนะ หลายต่อหลายครั้งที่พระองค์ทำให้ศัตรูผู้ชั่วร้ายมองไม่เห็นนั้กเผยแผ่ศาสนาการที่ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) และอนุบักร์ปลอดภัยจากเงื้อมมือของฝ่ายผู้ตั้งภาคี เป็นการยืนยันคำดำรัสของพระองค์ที่ว่า :

إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَالَّذِينَ ءَامَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيَوْمَ

يَقُومُ ٱلْأَشْهَادُ ﴿٥١﴾

“แท้จริงเราจะช่วยเหลือทูตของเราและบรรดาผู้ศรัทธาในโลกนี้และวันที่สักขีพยานมาเป็นพยาน” (ซอฟีร : 51)

และพระองค์ทรงกล่าวอีกว่า :

﴿إِنَّ اللَّهَ يُدَافِعُ عَنِ الَّذِينَ ءَامَنُوا﴾

“แท้จริงอัลลอฮ์จะปกป้องบรรดาผู้ที่ศรัทธา...”

(อัลฮัจญ์ : 38)

9. กรณีที่อนุบักรเกิดความหวาดกลัวว่าฝ่ายผู้ตั้งภาคีจะมองเห็นท่านทั้งสองขณะอยู่ในถ้ำ เป็นตัวอย่างสำหรับทหารผู้จงรักภักดีที่ซื่อสัตย์และได้รับการไว้วางใจให้ปฏิบัติภารกิจใด ๆ ควรปฏิบัติในยามที่ภัยอันตรายย่างกรายเข้ามา ซึ่งขณะนั้นอนุบักรหาได้หวาดกลัวว่าชีวิตของท่านจะเป็นอันตรายอันใดไม่ เพราะหากท่านกลัวก็ย่อมไม่ร่วมเดินทางพร้อมกับท่านศาสนทูต (คืออลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ในการอพยพที่แสนอันตรายนี้ หากว่าฝ่ายผู้ตั้งภาคีจับท่านได้พร้อมกับท่านศาสนทูตคืออลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ท่านรู้ว่าโทษขั้นต่ำของมันคือความตาย หากทว่าท่านกังวลใจต่อความปลอดภัยของท่านศาสนทูต คืออลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม และต่ออนาคตของอิสลาม หากว่าท่านศาสนทูต (คืออลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ต้องตกอยู่ในเงื้อมมือของฝ่ายผู้ตั้งภาคี

10. การที่ท่านศาสนทูต (คืออลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) กล่าวปลอบใจให้อนุบักรคลายความวิตกกังวลว่า “ท่านคิดอย่างไรกับ 2 คน ที่อัลลอฮ์เป็นบุคคลที่ 3” เป็นตัวอย่างสำหรับความไว้วางใจต่ออัลลอฮ์ ความเชื่อมั่นในความช่วยเหลือของพระองค์ และการมอบหมายต่ออัลลอฮ์ในยามวิกฤติ เป็นหลักฐานที่แน่นอนหน้าที่บ่งบอกถึงความสัตย์

จริงของท่านศาสนทูต (คืออัลลิลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลิม) ในการประกาศตัวเป็นท่านนบี ถึงแม้ว่าท่านอยู่ในภาวะที่วิกฤติอย่างแท้จริงแต่ถึงกระนั้น สัญญาณแห่งความเชื่อมั่นว่าอัลลิลลอฮุส่งท่านมาเป็นผู้ที่เนะและเมตตาธรรมแก่สากลโลกไม่เคยจางหายไปจากท่านเลย ความเชื่อมั่นเช่นนี้จะเกิดขึ้นกับผู้ที่ประกาศตัวเป็นท่านนบีโดยไม่มีมูลความจริงหรือแอบอ้างเป็นศาสนทูตกระนั้นหรือ? ในสภาวะเช่นนี้จะเห็นความแตกต่างระหว่างผู้เรียกร้องสู่การปฏิรูป และผู้แอบอ้าง ผู้แสวงหาผลประโยชน์แอบแฝง กลุ่มหนึ่งพึงพอใจต่ออัลลิลลอฮุและมั่นใจในความช่วยเหลือของพระองค์ทุกลมหายใจ แต่อีกกลุ่มหนึ่งจะโวยวายยามประสบปัญหาและพ่ายแพ้ต่ออุปสรรค ซึ่งกลุ่มหลังนี้จะไม่ได้รับความช่วยเหลือใด ๆ จากอัลลิลลอฮุเลย

11. อาการที่สุรอกาะฮุแสดงต่อท่านนบี (คืออัลลิลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลิม) ยามเมื่อได้พบตัวท่านและการไม่สามารถเข้าถึงตัวท่านได้ เป็นหลักฐานยืนยันถึงการเป็นท่านนบีของท่าน ขณะที่ม้าของสุรอกาะฮุกำลังมุ่งไปหาท่านศาสนทูต (คืออัลลิลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลิม) มันกลับติดหล่มทรายแต่เมื่อเขาลงจากหลังม้าและหันหน้ากลับสู่นครมักกะฮุมันก็ลุกขึ้นมายืนได้ แต่เมื่อเขาจะหันหน้าไปยังท่านศาสนทูต (คืออัลลิลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลิม) มันก็กลับติดหล่มไม่สามารถไปได้อีก สิ่งเหล่านี้ย่อมไม่อาจเกิดขึ้นกับผู้ที่ไม่ได้เป็นท่านนบีผู้ได้รับความช่วยเหลือจากอัลลิลลอฮุ นี่คือนสิ่งที่สุรอกาะฮุสัมผัสได้ จึงไปขอความช่วยเหลือจากท่านศาสนทูต (คืออัลลิลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลิม) ให้เขาปลอดภัยจากอันตรายใด ๆ เขาสัมผัสได้ว่าท่านศาสนทูต (คืออัลลิลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลิม) ได้รับการปกป้องจากพระเจ้าโดยที่พลังอำนาจใด ๆ ของมนุษย์ไม่สามารถทำอะไรได้ เขาจึงยินยอมสูญเสียรางวัลที่จะได้รับและขอรับเพียงแค่ว่าคำสัญญาจากท่านศาสนทูต (คืออัลลิลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลิม) เท่านั้น

12. การที่ท่านศาสนทูต (คืออัลลิลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลิม) สัญญาว่าจะให้กำไรของกษัตริย์กีสรอแห่งเปอร์เซีย 2 วง แก่เขา ก็เป็นอภินิหาร

อีกประการหนึ่ง เพราะไม่มีผู้ใดจะเชื่อว่าคนที่ต้องอพยพหลบหนีจากกลุ่มชนของตน จะสามารถมีชัยชนะต่ออาณาจักรเปอร์เซียและยึดครองชุมทรัพย์สมบัติแห่งเปอร์เซียได้ แต่ในเมื่อท่านเป็นท่านนบีที่อัลลอฮ์ส่งมาจริง ในเวลาต่อมาคำสัญญาของท่านศาสนทูต (คืออัลลิลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ให้ไว้ก็เป็นจริง สุรอเกาะฮ์จึงไปเรียกร้องสิทธิของตน ขอให้อุมร์ บินค็อฏฏอบ¹⁶ ทำตามสัญญาของท่านศาสนทูต (คืออัลลิลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ขณะที่เขาเห็นกำลังของกษัตริย์ กิสรอแห่งเปอร์เซีย 2 วง รวมอยู่ในทรัพย์ที่ยึดได้จากสงคราม อุมร์จึงนำมาใส่ให้กับสุรอเกาะฮ์ต่อหน้าเหล่าเศาะฮาบะฮ์ และกล่าวว่า “การสรรเสริญทั้งหมดเป็นสิทธิแห่งอัลลอฮ์ ผู้ซึ่งยึดกำลัง 2 วงของกษัตริย์กิสรอมาให้สุรอเกาะฮ์ บินญุม ชาบอบุอินสวมใส่” อภินิหารเหล่านี้ปรากฏครั้งแล้วครั้งเล่า ขณะที่ท่านอพยพ ซึ่งผู้ศรัทธาก็จะยิ่งเพิ่มความศรัทธามากขึ้น และนำไปยืนยันต่อชาวคัมภีร์ผู้ปฏิเสธว่าท่านมิใช่ศาสนทูตจากองค์อภิบาลแห่งสากลโลก

13. การที่ศรัทธาชนเมืองยัษริบ ทั้งชาวอันศอรและมุฮาญิรีนมีความปิติยินดีที่ท่านศาสนทูต (คืออัลลิลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) เดินทางมาถึงอย่างปลอดภัย สตรีและเด็ก ๆ ก็ร่วมออกมาแสดงความยินดีด้วยกัน ฝ่ายผู้ชายก็ละทิ้งกิจการงานของตน ส่วนชาวยิวในนครมะดีนะฮ์ก็ต้องแสรังออกมาร่วมแสดงความยินดีกับผู้อื่นด้วย ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้วพวกเขามีความปวดร้าวอยู่ลึก ๆ ภายในใจ เนื่องจากความเป็นผู้นำได้ถูกแย่งชิงไป การที่ศรัทธาชนมีความยินดีที่ได้พบกับท่านศาสนทูต (คืออัลลิลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ไม่ใช่เป็นเรื่องแปลกประหลาดเพราะท่านเป็นผู้ปลดปล่อยพวกเขาจากความมืดสับสนสว่างด้วยการอนุมัติของอัลลอฮ์ ทำให้พวกเขาได้ไปสู่เส้นทางของอัลลอฮ์ผู้ทรงเกรียงไกร ผู้ควรค่าแก่การสรรเสริญ

¹⁶ เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปี ฮ.ศ. 16 ยุคที่อุมร์ บินค็อฏฏอบ เป็นประมุขของรัฐอิสลามหลังจากที่ท่านนบีมุฮัมมัด เสียชีวิต 6 ปี (ผู้แปล)

ส่วนจุดยืนของชาวยิวนั้น ก็ไม่ใช่เป็นเรื่องแปลกประหลาดแต่ประการใด เนื่องจากเป็นที่รู้กันทั่วไปว่าเป็นผู้มีนิสัยกตัญญู เจ้าเล่ห์ขี้โกง อยู่ในสังคม ที่ไม่ได้ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของตน และความอาฆาตมาดร้ายที่มีต่อผู้แย้งซึ่งความเป็นผู้นำประชาชนไปจากพวกตน ทำให้ไม่สามารถปล้นชิงทรัพย์สินของผู้คนในนามของการกัฎมีได้ และไม่สามารถสร้างความอาฆาตพยาบาทระหว่างผู้คน ในนามของการให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะได้ ชาวยิวนั้นยังคงเคียดแค้นต่อผู้ที่ปลดปล่อยประชาชนให้หลุดพ้นไปจากอิทธิพลของพวกตน พวกเขาจะวางแผนร้ายถึงขั้นลอบสังหารถ้าหากทำได้ เหล่านี้เป็นธรรมชาติของพวกเขาที่ได้กระทำสิ่งเหล่านี้ต่อท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลิม) หลังจากที่ท่านได้ตั้งมั่นอยู่ในนครมะดีนะฮฺแล้ว ถึงแม้ว่าจะมีการลงนามในสัญญาว่าจะช่วยเหลือเกื้อกูลและถ้อยที่ถ้อยอาศัยกันก็ตาม แต่ชาวยิวจะเป็นผู้จุดไฟสงครามเสมอ

كَلَّمَا أَوْقَدُوا نَارًا لِلْحَرْبِ أَطْفَأَهَا اللَّهُ

“ทุกครั้งที่พวกเขาจุดไฟแห่งสงครามอัลลอฮฺก็จะดับมัน”

(อัลมาอิดะฮฺ : 64)

14. จากเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการอพยพสู่ นครมะดีนะฮฺ ปรากฏชัดว่ายามใดที่ท่านศาสนทูต คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลิม หยุดพัก ณ สถานที่ใด ๆ สิ่งที่ท่านจะกระทำก่อนอื่นคือการสร้างมัสยิดเพื่อให้ศรัทธาชนได้รวมตัวกัน ขณะที่ท่านหยุดพักอยู่ที่กูบอาห์เป็นเวลา 4 วัน ท่านได้สร้างมัสยิดขึ้นมาหลังหนึ่ง และสร้างขึ้นอีกหลังหนึ่ง เมื่อได้เวลาละหมาตวันศุกร์ ที่เส้นทางระหว่างกูบอาห์ไปยังนครมะดีนะฮฺ ตรงที่ลุ่มน้ำทะเลทราย “รอนุนาฮ์” ของตระกูลซาลิม บินเอาฟี เมื่อท่านถึงไปยังนครมะดีนะฮฺภารกิจแรกของท่านก็คือการสร้างมัสยิดอีก

เช่นกัน สิ่งเหล่านี้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของมัศยิดในอิสลาม เนื่องจาก ศาสนพิธีในอิสลามล้วนแล้วแต่เป็นการขัดเกลาจิตใจ บ่มเพาะจรรยา มารยาท ส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างมุสลิมให้เกิดความสามัคคี มีเป้าหมายเพื่อการช่วยเหลือเกื้อกูลกันในการทำดีและความยำเกรงต่ออัลลอฮ์ มัศยิดจึงมีหน้าที่ทั้งทางสังคมและทางจิตวิญญาณ อันเป็นหน้าที่ที่ยิ่งใหญ่ ในวิถีชีวิตของมุสลิม เพราะมัศยิดทำให้เกิดความสมัคปรสมานสามัคคี ขัดเกลาจิตใจทำให้สติปัญญาและจิตใจตื่นตัว ทำการแก้ปัญหาต่าง ๆ ของมุสลิม และเป็นสถานที่แสดงแสนยานุภาพและความเข้มแข็งของมุสลิมให้เป็นที่ประจักษ์โดยทั่วไป

ประวัติศาสตร์ของมัศยิดในอิสลามยืนยันชัดเจนว่ากองทัพที่ออกไปตามแคว้นต่าง ๆ เพื่อชี้นำผู้คนสู่อิสลามนั้นล้วนเริ่มลงมือเดินทัพจากมัศยิด รัศมีแห่งคุณธรรมเกิดขึ้นจากมัศยิดเพื่อยังประโยชน์แก่มุสลิม และผู้ที่ไม่ใช่มุสลิม อารยธรรมอิสลามเริ่มต้นขึ้นและวิวัฒนาการจากมัศยิดทั้งสิ้น วีรบุรุษในอิสลาม เจกเช่น ท่านอับูบักร์ อุมัร อุซมาน อะลี คอลิด สะอูด อับดุลบัยดะฮ์ และท่านอื่น ๆ ล้วนเป็นผลผลิตของโรงเรียนของนบีมุฮัมมัดที่ตั้งอยู่ในมัศยิดนะบะวีย์ทั้งสิ้น

เอกลักษณ์อีกประการหนึ่งของมัศยิดในอิสลามก็คือ ทุกสัปดาห์ จะมีการประกาศสัจธรรมโดยเคาะฎิบประจำมัศยิด เกิดกระบวนการยับยั้งความชั่ว ส่งเสริมความดี เรียกร้องสู่ความดี ปลุกให้ตื่นจากความลุ่มหลง เรียกร้องสู่ความสามัคคี ต่อต้านการข่มขู่คุกคามของทราชาเมื่อก่อนในวัยเด็กเราเคยพบเห็นการใช้มัศยิดเป็นฐานที่มั่นสำหรับขบวนการชาตินิยมในการต่อต้านนักล่าอาณานิคมชาวฝรั่งเศส ผู้นำในการต่อสู้ใช้มัศยิดเป็นฐานทัพเพื่อต่อสู้กับการล่าอาณานิคมและกลุ่มยิวไซออนิสต์ ส่วนในปัจจุบันที่มัศยิดไม่ได้ลุกขึ้นมาทำหน้าที่หลัก ๆ เป็นเพราะความบกพร่องของเคาะฎิบที่ดำรงตำแหน่งตามหน้าที่ในการประกอบอาชีพหรือเคาะฎิบที่ไม่ประสีประสา วันใดที่นักเผยแผ่ศาสนาผู้

กล้าหาญ นักวิชาการผู้รู้ศาสนา ผู้บริสุทธิ์ใจต่ออัลลอฮ์และศาสนทูต ผู้มีความกล้าหาญในการตักเตือนผู้นำมุสลิมและประชาชนทั่วไป ได้กลับมากล่าวคุตบะฮฺบนมิมบ์ร (แทนยืนสำหรับเทศนาธรรม) อีกคำรบหนึ่ง มัสยิดในสังคมมุสลิมก็จะหวนคืนสู่สถานภาพเดิมในการชี้นำสังคม การปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมแก่ผู้คน การสร้างวีรบุรุษ การแก้ไขความผิดพลาด การต่อต้านความชั่วและการสร้างสังคมบนพื้นฐานแห่งความยำเกรง และความพอใจของอัลลอฮ์

เราหวังเช่นนั้น - อินชาอัลลอฮ์ (หากอัลลอฮ์ประสงค์) - เมื่อใดก็ตามที่เยาวชนคนรุ่นใหม่ผู้ศรัทธาและเชื่อมั่นต่อศาสนาของอัลลอฮ์ ผู้มีจรรยาบรรณตามแบบฉบับของท่านศาสนทูต (คืออัลลลอฮ์อะลัยฮิวะซัลลัม) ได้ขึ้นแทนมิมบ์ร ในมัสยิดต่าง ๆ อย่างสมบทบาท

15. การที่ท่านศาสนทูต (คืออัลลลอฮ์อะลัยฮิวะซัลลัม) ให้ชาวมุฮาญีรีนและชาวอันศอร်จับคู่เป็นพี่น้องบุญธรรม เป็นปรากฏการณ์อันยิ่งใหญ่ที่บ่งบอกถึงความเสมอภาคในสังคมอิสลามนั้นเป็นไปเพื่อมวลมนุษยชาติและเป็นจรรยาบรรณเชิงสร้างสรรค์ เนื่องจากชาวมุฮาญีรีนได้ละทิ้งทรัพย์สินและบ้านเกิดเมืองนอนของตนเพื่ออัลลอฮ์ เมื่อมาตั้งรกรากอยู่ที่นครมะดีนะฮ์จึงไม่มีทรัพย์สินใด ๆ หลงเหลืออยู่อีก ส่วนชาวอันศอร်ซึ่งเป็นผู้ร่ำรวย มีเรือกสวนและทรัพย์สินต่าง ๆ มากมาย จึงมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบต่อพี่น้องผู้ร่วมทุกข์ร่วมสุข ให้อาศัยอยู่ในบ้านเรือนของตน หากอาศัยได้ และยังแบ่งสรรทรัพย์สินที่เกินความจำเป็นให้ครึ่งหนึ่ง แล้วยังจะมีความเสมอภาคในสังคมอื่นใดในโลกนี้จะทัดเทียมได้อีก

พวกที่ปฏิเสธว่าในหลักการดั้งเดิมของอิสลามไม่มีการบัญญัติถึงเรื่องความเสมอภาคในสังคม อาจเป็นผู้ที่ไม่ประสงค์ให้ผู้คนได้รู้เห็นรัศมีแห่งอิสลาม ไม่อยากให้ผู้คนชื่นชมยินดีต่ออิสลาม หรืออาจเป็นกลุ่มหัวอนุรักษ์นิยมที่เกลียดกลัวศัพทใหม่ ๆ ถึงแม้ว่าผู้คนจะชื่นชอบ ถึงแม้ว่า

ในหลักการอิสลามจะปรากฏเบาะแสที่มาที่เกี่ยวข้องกับศัพทใหม่ ๆ นั้น

หาไม่แล้วคงไม่มีการปฏิเสธว่าในอิสลามไม่มีคำว่าความเสมอภาคในสังคม ทั้ง ๆ ที่ในประวัติศาสตร์อิสลามมีความเป็นพี่น้องชนิตพิเศษที่ท่านนบีมุฮัมมัด (คืออัลลิลลอฮุอะลยฮิวะซัลลัม) เป็นผู้จัดให้มีขึ้นด้วยตัวท่านเองและนำไปปฏิบัติภายใต้การอำนวยการของท่านเอง ซึ่งต่อมากลายเป็นพี่น้องบุญธรรมนี้ได้กลายเป็นรากฐานแรกของสังคมที่ท่านสร้างขึ้นและเป็นพื้นฐานแรกของรัฐอิสลามที่ท่านสถาปนาขึ้น (อัลลลอฮุฟิซุทท์แท์) สิ่งดังกล่าวเป็นการใส่ร้ายป้ายสีต่ออิสลามอย่างน่ารังเกียจยิ่งนัก

16. ในสนธิสัญญาที่ท่านศาสนทูต(คืออัลลิลลอฮุอะลยฮิวะซัลลัม) ให้ชาวมุฮาญิรีนและอันศอร์ เป็นพี่น้องบุญธรรม และให้มุสลิมและชนต่างศาสนิกช่วยเหลือเกื้อกูลกัน เป็นหลักฐานที่ไม่อาจโต้แย้งได้เลยว่าในอิสลามมีหลักการว่าด้วยความเสมอภาคในสังคม และพื้นฐานความสัมพันธ์ระหว่างมุสลิมและผู้นับถือศาสนาอื่นคือมิตรภาพ トラバドที่พวกเขาต้องการมิตรภาพนั้น และมีหลักการว่าด้วยสังฆกรรม ความยุติธรรม การช่วยเหลือเกื้อกูล การทำดี ความยำเกรงและสิ่งอื่นๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อมนุษยชาติ การกำจัดความชั่วร้ายให้หมดไปจากสังคม เป็นคติพจน์ที่รัฐอิสลามจะต้องประกาศเผยแพร่ รัฐอิสลามไม่ว่าจะเกิดขึ้นในภูมิภาคใดในโลกหรือในยุคใดจะต้องตั้งอยู่บนหลักการพื้นฐานที่เที่ยงธรรมเหล่านี้ แม้แต่ในโลกยุคปัจจุบันหลักการพื้นฐานเหล่านี้ก็ยังคงเป็นหลักการที่สูงส่งและเป็นธรรมอย่างที่สุด เป็นหลักการอันสูงส่งที่นานาอารยประเทศนำไปใช้กับประชาชนในรัฐของตน ดังนั้นความพยายามเพื่อสถาปนารัฐขึ้นในดินแดนมุสลิมในยุคสมัยของเรา จะต้องตั้งอยู่บนหลักการอิสลาม การกระทำดังกล่าวนอกจากจะทำให้มุสลิมสามารถสร้างสังคมที่เข้มแข็งที่สุด สมบูรณ์ที่สุด สงบสุขที่สุดและสูงส่งที่สุดได้แล้ว ยังเป็นความพยายามที่สอดคล้องกับวิวัฒนาการของแนวคิดทฤษฎีทางรัฐศาสตร์สำหรับคนทั่วไปที่ไม่ได้นับถือศาสนาอิสลามอีกด้วย

แต่ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม การสถาปนารัฐจะต้องตั้งอยู่บนหลักการอิสลาม การละทิ้งหลักการอิสลามจะทำให้รัฐของเราล่มสลาย ในเมื่ออิสลามไม่ได้ข่มเหงรังแกศาสนิกอื่นในรัฐอิสลาม ให้เสรีภาพในการนับถือศาสนา ไม่ละเมิดสิทธิของศาสนิกอื่น ดังนั้นจะกลัวอะไรอีกกับการบังคับใช้กฎหมายอิสลามในรัฐอิสลาม เพราะกฎหมายอิสลามเป็นความยุติธรรมสูงสุด เป็นความจริง เป็นภราดรภาพ การช่วยเหลือเกื้อกูลกันอย่างสมบูรณ์แบบบนพื้นฐานของภราดรภาพ ความรักใคร่กลมเกลียวกัน เราไม่มีวันหลุดพ้นจากการเป็นอาณานิคมได้นอกจากจะต้องเป็นไปด้วยการเรียกร้องสู่อิสลาม วีรบุรุษทั้งหลาย ขอจงดำเนินไปบนเส้นทางนี้ต่อไปเถิด

وَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَىٰ ءَامَنُوا وَاتَّقَوْا لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَاتٍ
مِّنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ

“และหากว่าชาวเมืองนั้นได้ศรัทธากันและมีความยำเกรงแล้วไซ้ร้ แนนอนเราก็เปิดให้แก่พวกเขาแล้วซึ่งความสิริมงคลต่างๆ จากฟากฟ้าและแผ่นดิน”
(อัลอะฮฺรอฟ : 96)

وَأَنَّ هَذَا صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ
فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَن سَبِيلِهِ

“และแท้จริงนี่คือทางของฉันอันเที่ยงตรงพวกท่านจงปฏิบัติตามมันเถิด และอย่าปฏิบัติหลาย ๆ ทาง เพราะมันจะทำให้พวกท่านแยกออกไปจากทางของพระองค์”

وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ تَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا ۖ وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا
تَحْتَسِبُ ۚ وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ ۗ إِنَّ اللَّهَ بَلِغُ
أَمْرِهِ ۗ قَدْ جَعَلَ اللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا ﴿٣﴾

“และผู้ใดยำเกรงอัลลอฮฺ พระองค์ก็จะให้ทางออกแก่เขา (2) และจะประทานปัจจัยยังชีพแก่เขาโดยที่เขามิได้คาดคิด และผู้ใดมอบหมายแด่อัลลอฮฺ พระองค์ก็จะเป็นผู้พอเพียงแก่เขา แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้สำเร็จในกิจการของพระองค์ โดยแน่นอนอัลลอฮฺกำหนดแล้วสำหรับทุกสิ่ง (3)” (อัลญูอะล้าก : 2 - 3)

وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ تَجْعَلْ لَهُ مِنْ أَمْرِهِ يُسْرًا ﴿٤﴾

“และผู้ใดยำเกรงต่ออัลลอฮฺ พระองค์จะทำให้กิจการของเขาสะดวกง่ายดายแก่เขา” (อัลญูอะล้าก : 4)

وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَكْفِرْ عَنْهُ سَيِّئَاتِهِ ۖ وَيُعْظِمْ لَهُ أَجْرًا ﴿٥﴾

“และผู้ใดยำเกรงอัลลอฮฺ พระองค์จะลบล้างความชั่วทั้งหลายของเขาออกไปจากเขาและจะเพิ่มรางวัลให้มากขึ้นแก่เขา”

(อัลญูอะล้าก : 5)

บทที่ 5

ว่าด้วยสงครามต่าง ๆ ในชีวิตของท่านศาสนทูต

ก. เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์

หลังจากนั้นเพียงไม่นาน ท่านนบี (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ยังไม่ทันได้ตั้งตัว ณ นครมะดีนะฮ์ การสับประยุทธ์กับชาวกูร็อยซ์และอาหรับพันธมิตรก็เริ่มต้นขึ้น นักประวัติศาสตร์อิสลามได้ใช้คำว่า “สงคราม” กับการสู้รบระหว่างมุสลิมกับฝ่ายผู้ตั้งภาคีที่ท่านนบี (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) เข้าร่วมรบด้วย และใช้คำว่า “สระรียะฮ์” กับการปะทะกันระหว่างทั้งสองฝ่าย ที่ท่านนบี (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ไม่ได้เข้าร่วมรบด้วย ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ทำสงครามถึง 26 ครั้ง และสระรียะฮ์มีจำนวน 38 ครั้ง ซึ่งในที่นี้เราจะกล่าวถึงเพียงสงครามที่ได้รับการกล่าวถึงกันมาก ได้แก่

1. สงครามใหญ่ อัล-บັดร์

สงครามครั้งนี้เกิดขึ้นในวันที่ 17 รอะมะฎอน ปีที่ 2 แห่งฮิจญ์เราะฮ์ศักราช สงครามเกิดขึ้นเนื่องมาจากการที่ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ส่งเศาะฮาบะฮ์ไปขัดขวางกองคาราวานสินค้าของชาวกูร็อยซ์ ที่เดินทางกลับมาจากแคว้นชามูหน่าสู่นครมักกะฮ์ ท่านไม่ประสงค์จะให้เกิดสงครามแต่เมื่อกองคาราวานสินค้าที่นำโดยอับดุลมุฮัยยิบ สามารถหลบหนีไปได้ภายหลังจากที่ได้ขอกำลังความช่วยเหลือจากชาวกูร็อยซ์ ชาวกูร็อยซ์จึงได้ยกกองกำลังมาประมาณ 1,000 คน ประกอบด้วยนักรบเสื้อเกราะ จำนวน 600 คน เป็นทหารม้าเสื้อเกราะ

100 คน ที่เหลือเป็นนักรบเสื้อเกราะเดินเท้า มีอาวุธ จำนวน 700 ตัว และได้นำทาสหญิงมาร่วมตีกลองร้องรำและเยาะเย้ยชาวมุสลิม

ส่วนกองกำลังมุสลิมมีจำนวนเพียง 313 หรือ 314 คนเท่านั้น ส่วนใหญ่เป็นชาวอันศอร์ มีอาวุธจำนวน 70 ตัว ม้า 2 หรือ 3 ตัวเท่านั้น พวกเขาหลาย ๆ คนผลัดกันขี่อาวุธหมุนเวียนกันไป ก่อนที่ท่านนบี (คือลลิลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลิม) จะเริ่มทำสงคราม ท่านต้องการถามความคิดเห็นของเศาะฮาบะฮ์เกี่ยวกับการทำสงคราม โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเห็นจากชาวอันศอร์ ชาวมุฮาญีรีนเห็นด้วยกับการทำสงครามทุกประการ ซึ่งเมื่อชาวอันศอร์ทราบว่าท่านนบีต้องการความเห็นจากพวกเขา สะอูด บินมุอาซ ซึ่งเป็นผู้นำชาวอันศอร์จึงกล่าวว่า “โอ้ท่านศาสนทูต เราได้ศรัทธาและเชื่อฟังต่อท่าน เราปฏิญาณแล้วว่าสิ่งที่ท่านนำมาคือความจริง เราได้สัตย์ญากับท่านแล้วว่าเราจะเชื่อฟังท่าน โอ้ท่านศาสนทูต จงดำเนินการไปตามประสงค์เถิด เราจะอยู่เคียงข้างท่านเสมอ ขอสาบานด้วยองค์ผู้ทรงแต่งตั้งท่านด้วยความจริง หากท่านนำทัพพลลงไปในทะเลนี้ เราก็จะร่วมลงไปลุยด้วย จะไม่มีใครสักคนในหมู่พวกเราที่ร้องรอดี้ดขาด เราไม่หวั่นกับการที่ต้องพบเจอกับศัตรูของเราในวันหน้า พวกเราเป็นผู้อดทนยามออกศึกเป็นคนจริงยามรบ อัลลอฮุจะให้ท่านเห็นการกระทำของพวกเราในสิ่งที่ท่านมีแต่จะพึงพอใจ จงนำเราไปด้วยพรแห่งอัลลอฮุเถิด” เมื่อได้ยินเช่นนั้นท่านศาสนทูต จึงมีความปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง ท่านกล่าวว่า “จงลุยไปด้วยพรแห่งอัลลอฮุเถิด ขอจงสบายใจได้เลย อัลลอฮุได้สัญญาต่อฉันว่า จะให้ได้รับประการใดประการหนึ่งในนั้น อาจจะเป็นกองคาราวานสินค้า หรืออาจจะเป็นกองทัพของชาวมักกะฮ์” ต่อมาท่านศาสนทูต (คือลลิลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลิม) ได้เดินทางไปจนกระทั่งถึงบ่อน้ำแรกถึงในทุ่งบัตร์ ท่านจึงจะตั้งฐานทัพที่นั่น หุบป่า บินมุนษิร จึงกล่าวว่า “โอ้ท่านศาสนทูตนี่เป็นที่ตั้งที่อัลลอฮุ

บัญชาท่านที่ไม่สามารถขยับเขยื้อนไปข้างหน้าหรือถอยมาด้านหลังได้ อีก หรือเป็นความเห็น เป็นยุทธวิธี เป็นกลศึก” ท่านศาสนทูต (คือลลิลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลัม) ตอบว่า “มันเป็นเพียงความเห็น เป็นยุทธวิธี และเป็นกลศึก” ญุบาบ บินมุหนิร จึงเสนอให้ท่านย้ายไปตั้งฐานทัพในที่ที่เหมาะสมกว่าและทำให้มุสลิมสามารถป้องกันมิให้ฝ่ายผู้ตั้งภาคีได้ตีมน้ำ¹⁷ ท่านศาสนทูตจึงย้ายฐานทัพไปยังไปยังสถานที่ที่ญุบาบ บินมุหนิร เสนอแนะ และตั้งฐานทัพ ณ ที่นั่น ต่อมาสะอัด บินมุอาซ ได้เสนอให้ทำขุ้มสำหรับท่านศาสนทูต (คือลลิลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลัม) ที่อยู่แนวหลังของกองทัพอิสลาม หากว่าอัลลอฮฺให้มุสลิมชนะ ท่านก็จะสมประสงค์ หากการณ์ไม่เป็นไปตามนั้นก็สามารถขี่อูฐหนีกลับไปยังนครมะดีนะฮฺได้ สะอัด บินมุอาซ กล่าวต่อไปว่า “ผู้ที่ไม่ได้ออกรบพร้อมกับเราที่อยู่ที่นี่ มีความรักต่อท่านไม่น้อยไปกว่าเราเลย หากพวกเขาจะรู้ว่าจะมีการทำสงครามเกิดขึ้น ย่อมไม่รังรออยู่ที่นี่แน่”¹⁸ ท่านศาสนทูต (คือลลิลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลัม) จึงขอพรให้เขาและยอมให้ทำขุ้มเมื่อได้เวลาที่กองทัพทั้งสองได้เข้าปะทะกัน ท่านศาสนทูต (คือลลิลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลัม) ได้จัดแถวทหารมุสลิมด้วยตนเอง ท่านให้ขวัญกำลังใจและส่งเสริมให้พวกเขาสละชีพเพื่ออัลลอฮฺ¹⁹ ท่านกล่าวว่า “ขอสาบานต่อผู้ที่ชีวิตของฉันอยู่ในหัตถ์ของพระองค์ ไม่มีชายคนใดที่ทำสงครามในวันนี้และถูกสังหาร โดยที่เขาต่อสู้ด้วยความอดทนและมุ่งหวังผลบุญ และยืนหยัดต่อสู้โดยไม่ถอย นอกจากอัลลอฮฺจะให้เขาเข้าสวรรค์” แล้วท่านกับอบูบักร์ก็กลับมาขุ้ม โดยมีสะอัด บินมุอาซ ยืนถือดาบคอยปกป้องท่านศาสนทูตทำการขอพรจากอัลลอฮฺ

¹⁷ หมายถึง บ่อน้ำร้อนที่อยู่ใกล้กับกองทัพอิสลามมากที่สุด โดยที่กองทัพมุสลิมสามารถดักน้ำเก็บไว้ในภาชนะและถ่มป้อนู้นเพื่อป้องกันมิให้ศัตรูได้ตีมน้ำนั้นได้ (ผู้แปล)

¹⁸ สะอูด หมายถึง ที่ต้องรักษาชีวิตท่านนบีมุฮัมมัด เพราะว่าที่พวกเขาต้องทำสงครามที่สุ่มเสี่ยงต่อชีวิตท่านนบีมุฮัมมัด เป็นเพราะผู้ที่อยู่ในนครมะดีนะฮฺไม่คิดว่าพวกเขาจะออกมาทำสงคราม หากรู้เช่นนั้นพวกเขาย่อมไม่รังรออยู่ในนครมะดีนะฮฺ ปล่อยให้คนเหล่านั้นต้องออกมาด้วยกำลังเพียงน้อยนิดเป็นแน่ ดังนั้น จึงต้องทำทุกวิถีทางเพื่อรักษาชีวิตท่านนบีมุฮัมมัด ไม่ใช่เพราะความซื่อสัตย์ (ผู้แปล)

¹⁹ หมายถึง ชะฮีด

ส่วนหนึ่งของดูอาอูได้แก่ “**โอ้อัลลอฮฺ ข้าขอคำมั่นสัญญาของพระองค์** หากว่าคนกลุ่มนี้วิบัติแล้วพระองค์จะไม่ถูกกราบไหว้อีก” ท่านได้กัมสุญญูดอย่างยาวนาน จนกระทั่งอนุบักร์ กล่าวว่า “พอเถิดท่าน อัลลอฮฺ จะทำตามสัญญาที่ให้ไว้แก่ท่านอย่างแน่นอน”

เมื่อสงครามสิ้นสุดลง ปรากฏว่ามุสลิมเป็นฝ่ายได้รับชัยชนะ ฝ่ายผู้ตั้งภาคีเสียชีวิตจำนวนประมาณ 70 คน ผู้ที่เสียชีวิตได้แก่อนุญะฮ์ลี และผู้นำชาวกุรัยช์บางคน และถูกจับเป็นเชลยจำนวนประมาณ 70 คน ท่านศาสนทูตบัญชาให้ฝั่งศฟผู้เสียชีวิตทั้งหมดและกลับเข้านครมะดีนะฮ์ ท่านได้สอบถามความคิดเห็นของเศาะฮาบะฮ์เกี่ยวกับการจัดการเชลย อุมัยรเสนอให้สังหารเสียทั้งหมด อนุบักร์เสนอให้มีการไถ่ตัว ท่านศาสนทูต (คืออัลลลอฮ์อะลัยฮิวะซัลลัม) จึงเห็นชอบกับข้อเสนอของอนุบักร์และให้ฝ่ายผู้ตั้งภาคีไถ่ตัวเชลยศึก

โครงการอัล-กูรอ่านเกี่ยวกับสงครามบัตร์ได้ถูกประทานลงมา หลายโครงการด้วยกัน อัลลอฮ์ทรงกล่าวไว้ในสุเราะฮ์ออลอิมรอน ว่า

وَلَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ بِبَدْرٍ وَأَنْتُمْ أَذِلَّةٌ فَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١١٣﴾
 إِذْ تَقُولُ لِلْمُؤْمِنِينَ أَلَنْ يَكْفِيَكُمْ أَنْ يُمِدَّكُمْ رَبُّكُمْ بِثَلَاثَةِ آفَافٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مُنَزَّلِينَ ﴿١١٤﴾ بَلَىٰ
 إِنْ تَصْبِرُوا وَتَتَّقُوا وَيَأْتُوكُمْ مِنْ فُورِهِمْ هَذَا يُمْدِدْكُمْ رَبُّكُمْ بِخَمْسَةِ آفَافٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ مُسَوِّمِينَ ﴿١١٥﴾ وَمَا جَعَلَهُ اللَّهُ إِلَّا بُشْرَىٰ لَكُمْ وَلِتَطْمَئِنَّ قُلُوبُكُمْ بِهِ ۗ وَمَا

النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ ﴿١٢٦﴾ لِيَقْطَعَ طَرَفًا
مِّنَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَوْ يَكْتَسِبَ كَفْرًا مِّنَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَوْ يَكْتَسِبَ كَفْرًا مِّنَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَوْ يَكْتَسِبَ كَفْرًا مِّنَ الَّذِينَ كَفَرُوا

“และแน่นอน อัลลอฮ์ได้ช่วยเหลือพวกท่านที่ปะดร้ามาแล้ว
ทั้ง ๆ ที่พวกท่านเป็นพวกด้อยกว่า ดังนั้นพวกท่านพึงยำเกรง
อัลลอฮ์เถิด หวังว่าพวกท่านจักขอบคุณ (123) จงรำลึกถึงขณะที่
ท่าน(มุฮัมมัด) กล่าวแก่บรรดาผู้ศรัทธาว่า ไม่เพียงพอกแก่พวกท่าน
เลยหรือ การที่พระเจ้าของพวกท่านจะหนุนกำลังแก่พวกท่านด้วย
มลาอิกะฮ์จำนวนสามพันโดยถูกส่งลงมา (124) เพียงพอกแน่นอน
หากพวกท่านอดทนและยำเกรง และพวกเขาจะมายังพวกท่าน
ทันทีทันใดขณะนี้แล้วพระเจ้าของพวกท่านก็จะหนุนกำลังแก่พวก
ท่านอีก ด้วยจำนวนมลาอิกะฮ์ห้าพัน โดยมีเครื่องหมาย (125)
และอัลลอฮ์มิได้ให้กำลังหนุนนั้นมิขึ้น นอกจากเพื่อเป็นข่าวดีแก่
พวกท่าน และเพื่อที่หัวใจของพวกท่านจะได้สงบด้วยกำลังหนุน
นั้นและความช่วยเหลือทั้งหลายนั้นไม่มี(จากที่อื่นใด) นอกจากที่
อัลลอฮ์ ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณเท่านั้น (126) เพื่อ
พระองค์จะบันดาลทอนส่วนหนึ่ง ออกจากบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาหรือ
ให้พวกเขาได้รับความอับยศ แล้วพวกเขาก็จะถอยกลับไปในฐานะ
ผู้ผิดหวัง (127) (อาลิอิมรอน : 123 - 127)

และมีโองการลงมาดำหนิท่านศาสนทูต (คือลลัลลอฮ์อะลัยฮิวะ
ซัลลัม) ที่ยอมรับการไถ่ตัวเซลยศึกว่า

مَا كَانَتْ لِنَبِيِّ أَنْ يَكُونَ لَهُ أَسْرَى حَتَّى يُشْخَبَ فِي
الْأَرْضِ تُرِيدُونَ عَرَضَ الدُّنْيَا وَاللَّهُ يُرِيدُ الْآخِرَةَ
وَاللَّهُ غَزِيرٌ حَكِيمٌ ﴿٦٧﴾ لَوْلَا كَتَبَ مِنَ اللَّهِ سَبَقَ لَمَسَّكُمْ
فِيمَا آخَذْتُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٦٨﴾

“ไม่บังควรแก่ท่านนบีคนใดที่จะมีเชลยศึกไว้ จนกว่าจะ
ได้ประหารประหารในแผ่นดิน พวกเขาต้องการสี่แสนแห่งโลกนี้
แต่อัลลอฮฺทรงต้องการวันสุดท้าย และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงเดชานุภาพ
ผู้ทรงปรีชาญาณ (67) หากว่าไม่มีลิขิตจากอัลลอฮฺล่วงหน้ามา
ก่อนแล้ว แน่นอนโทษอันมหันต์ก็ประสบแก่พวกเขาแล้ว เนื่อง
ในสิ่งที่พวกเขาดำเนินการไป (68)” (อัล-อันฟาล : 67 - 68)

2. สงครามอุฮุด

สงครามอุฮุดเกิดขึ้นในวันเสาร์ที่ 15 เดือนเชาวาล ปีที่ 3 แห่ง
ฮิจเราะฮ์สุคฺกราซ เนื่องจากชาวกุรัยชฺต้องการแก้แค้นที่เป็นฝ่ายพ่ายแพ้ใน
สงครามบดัร พวกเขาได้เตรียมกองกำลังเพื่อทำสงครามกับท่าน
ศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลิม) ที่นครมะดีนะฮฺ โดยมีกองกำลัง
ถึง 3,000 คน ไม่นับรวมนักรบชาวหุบัยรฺ (พันธมิตรของกุรัยชฺ) ที่มีพล
เล็กระยะเดินเท้า 700 คน และทหารม้า 200 คน มีผู้หญิง 17 คน ซึ่งมี
ฮินดฺ บินติ อะตะบะฮฺ ภรรยาอนุชฺฟยาน ที่บิดาของนางถูกฆ่าใน
สงครามบดัรรวมอยู่ด้วย พวกเขายกทัพมาถึงลุ่มน้ำทะเลทรายใกล้กับ
ภูเขากุฮุด (ภูเขาลูกหนึ่งตั้งอยู่ทางทิศเหนือของนครมะดีนะฮฺประมาณ

2 ไมล์)

ในการนี้ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) และเศาะฮาบะฮ์จำนวนหนึ่งเห็นว่าควรตั้งรับอยู่ในนครมะดีนะฮ์ โดยไม่ออกไปสู้รบกับศัตรู หากพวกกุรัยช์บุกเข้ามาโจมตีก็ทำการรุกไล่พวกเขาออกไป แต่คนหนุ่มชาวมุฮาญิรีน อันศอร์และมุสลิมอื่น ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกที่ยังไม่ได้รับเกียรติให้เข้าร่วมสงครามบัตร์ พวกเขามีความกระหายกระหือรือที่จะออกไปสู้รบกับชาวกุรัยช์ถึงฐานทัพของพวกเขา ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) จึงรับเอาความเห็นของกลุ่มคนเหล่านี้ และเข้าไปในบ้านแล้วใส่เสื้อเกราะพร้อมทั้งฉวยโล่ขึ้นหลังและออกมาพบชาวมุสลิมในสภาพที่สะพายดาบเรียบร้อยแล้ว กลุ่มผู้ที่เสนอแนะให้ท่านออกรบจึงเสียใจที่พวกเขาเป็นเหตุให้ท่านต้องทำในสิ่งที่ท่านไม่เห็นด้วย พวกเขาจึงกล่าวกับท่านว่า “เราจะไม่ขัดคำสั่งท่าน จงทำตามที่ท่านประสงค์เถิด หรือจะรอพวกเขาอยู่ที่นี้ก็ได้อ” ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) จึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “สำหรับท่านนบิเมื่อได้ใส่เสื้อเกราะแล้วก็ยอมไม่สมควรถอดออกจนกว่าอัลลอฮ์จะตัดสินระหว่างเขากับศัตรูของเขา” แล้วท่านจึงออกเดินทางไปพร้อมกับกองทัพมุสลิมจำนวนประมาณ 1,000 คน มีทหารเสื้อเกราะจำนวน 100 คน และทหารม้า 2 คน

เมื่อมุสลิมรวมพลพร้อมจะออกรบ ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) เห็นชาวยิวกลุ่มหนึ่งต้องการออกรบภายใต้การบังคับบัญชาของอับดุลลอฮ์ บินอุบัยยฺ บินสะลูล หัวหน้ากลุ่มชาวมุนาฟีกีน²⁰ ท่านจึงกล่าวว่า “พวกเขารับอิสลามแล้วหรือ?” พวกเขาตอบว่า “ยังเลยครับท่านศาสนทูต” ท่านจึงกล่าวว่า “ถ้าอย่างนั้น ให้พวกเขากลับไปเถิด เราจะไม่ขอให้ฝ่ายผู้ตั้งภาคีช่วยเราทำสงครามกับฝ่ายผู้ตั้งภาคี” และในระหว่างเดินทาง อับดุลลอฮ์ บินอุบัยยฺ บินสะลูลและ

²⁰ หมายถึงกลุ่มผู้ที่แสดงออกว่าเป็นมุสลิม แต่ปฏิเสธอยู่ในใจ (ผู้แปล)

ชาวมุนาฟีกีน จำนวนประมาณ 300 คน ก็ขอถอนตัวจากกองทัพมุสลิม ชาวมุสลิมคงเหลือกองกำลังเพียง 700 คน ท่านศาสนทูต (คืออัลลลอฮ์อะลัยฮิอะซัลลัม) ได้เดินทัพต่อไปจนถึงบริเวณภูเขาอุซูด ท่านจึงจัดทัพโดยให้หันหลังไปทางภูเขาอุซูดและหันหน้าเข้าหาฝ่ายผู้ตั้งภาคี ท่านได้แบ่งกองกำลังออกเป็นกอง ๆ ทุกกองมีหัวหน้ากอง ท่านได้เลือกพลธนูจำนวน 50 คน นำโดยอับดุลลอฮ์ บินญุบัยร์ ชาวอันศอร် เพื่อคอยระวังหลังของกองทัพมุสลิมไม่ให้ฝ่ายผู้ตั้งภาคีเข้าโจมตีได้ ท่านกล่าวแก่พวกเขาว่า “จงระวังหลังของเรา มิให้พวกเขาโจมตีทางด้านหลังของเราได้ จงยิงธนูใส่พวกเขา ทหารม้าไม่สามารถสู้กับธนูได้ เราจะชนะตราบดีที่พวกท่านตั้งมั่นอยู่ในที่มั่นของพวกท่าน **อัยอ์ลลอฮ์** ข้าขอให้พระองค์ช่วยเหลือเราให้มีชัยชนะต่อพวกเขา” และในอีกสายรายงานหนึ่งท่านกล่าวว่า “แม้พวกท่านเห็นฝูงนกลองจิกพวกเรา ก็จงอย่าทิ้งที่มั่นของพวกท่านจนกว่าฉันจะบอกพวกท่านก่อน และหากพวกท่านเห็นเราเอาชนะพวกนั้นได้แล้ว แม้ว่าพวกเขาตายไปแล้วก็จงอย่าทิ้งที่มั่นของพวกท่าน จนกว่าฉันจะบอกพวกท่านก่อน”

เมื่อสงครามเริ่มขึ้น อัลลลอฮ์ได้ช่วยเหลือชาวมุสลิมให้สามารถเอาชนะศัตรูได้ ศัตรูถูกฆ่าตายจำนวนหนึ่ง ที่เหลือก็ถอยหนี ทหารมุสลิมก็บุกเข้าไปเก็บเอาทรัพย์สินในกองทัพของฝ่ายผู้ตั้งภาคี เมื่อพลธนูที่อยู่แนวหลังเห็นเช่นนั้นนั้นก็กล่าวว่า “เราจะมัวทำอะไรอยู่อีกในเมื่ออัลลลอฮ์ได้ช่วยเหลือศาสนทูตของพระองค์แล้ว” พวกเขาจึงละทิ้งที่มั่นเพื่อไปแย่งชิงทรัพย์สินสงคราม อับดุลลอฮ์ บินญุบัยร์ จึงเตือนให้พวกเขาถึงคำสั่งของท่านศาสนทูต (คืออัลลลอฮ์อะลัยฮิอะซัลลัม) พวกเขาตอบว่าสงครามสิ้นสุดแล้ว พวกเขาไม่จำเป็นต้องเฝ้าที่มั่นอีก พวกเขาจึงละทิ้งอับดุลลอฮ์และพรรคพวกที่คงเหลืออยู่ประมาณ 10 กว่าคน ที่ไม่ยอมละทิ้งฐานที่มั่น เมื่อคอลิด บินวะลีด ซึ่งเป็นหัวหน้าปีกขวาของฝ่ายผู้ตั้ง

ภาคี เห็นว่าไม่มีพลธนูเฝ้าระวังหลังของกองทัพมุสลิมแล้ว จึงเข้าโจมตีทางด้านหลัง กว่าทหารของมุสลิมจะรู้สึกตัวก็ต่อเมื่อดาบของทหารฝ่ายผู้ตั้งภาคีได้ฟาดฟันพวกเขาเข้าแล้ว จึงบังเกิดความระส่ำระสาย และมีข่าวลือว่าศาสนทูตถูกฆ่าตายแล้ว ทหารมุสลิมบางส่วนจึงหนีกลับ ไปยังนครมะดีนะฮ์ ฝ่ายผู้ตั้งภาคีจึงสามารถเข้าถึงตัวของท่านศาสนทูต (คือลัลลอลฮุอะลัยฮิวะซัลลัมได้) ท่านโดนก้อนหินที่ชาวกรัษชขว้างเข้าใส่ และเป็นลมหมดสติไป เป็นเหตุให้เกิดบาดแผลที่ใบหน้าของท่าน เข้าทั้งสองข้างมีรอยแผลตื้น ๆ เปลือกปากกลางของท่านบาดเจ็บ หมวกเหล็กหุ้มศีรษะของท่าน²¹ แตกลงไปกระทบกับศีรษะของท่าน ห่วงเหล็ก 2 วงของหมวกเหล็กที่หุ้มศีรษะด้งลึกลงไปบนโหนกแก้มของท่าน ฝ่ายผู้ตั้งภาคีกรูกันมาเพื่อสังหารท่าน แต่ท่านลุกขึ้นสู้พร้อมกับผู้ศรัทธาจำนวนหนึ่งได้แก่ อับดุลญานะฮ์ ที่คอยกำบังมิให้ท่านศาสนทูตถูกธนูของฝ่ายผู้ตั้งภาคีธนูดอกหนึ่งจึงปักลงบนหลังของเขา และสะอัด บิน อบีวักกอส ที่ยิงธนูไปในวันนั้นประมาณ 1,000 ดอก รวมถึงนะซีบะฮ์ อุมมุอิมะเราะฮ์ ฮุญัยฮ์ ออันศอร์ นางทิ้งภารกิจเตรียมเสปียงอาหารแก่ทหารมุสลิมที่ได้รับบาดเจ็บ แล้วตรงเข้าจับดาบและยิงธนูเพื่อปกป้องท่านศาสนทูต (คือลัลลอลฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) จนกระทั่งนางได้รับบาดเจ็บที่ลำคอเป็นแผลลึก นางรบร่วมกับสามีและลูกชายของนาง 2 คน ท่านศาสนทูต (คือลัลลอลฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้กล่าวแก่พวกเขาว่า “ขอให้อัลลอฮ์ประทานสิริมงคลแก่ครอบครัวของท่าน” นาซีบะฮ์จึงกล่าวว่า “จงขอพรต่ออัลลอฮ์ให้เราอยู่พร้อมกับท่านในสวรรค์” ท่านจึงกล่าวว่า “ให้อัลลอฮ์ โปรดให้พวกเขาอยู่พร้อมกับฉันในสวรรค์” นางจึงกล่าวว่า “ฉันไม่สนใจอีกแล้วว่าในโลกนี้จะเกิดอะไรขึ้นกับฉันอีก” ท่านศาสนทูต (คือลัลลอลฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) กล่าวถึงนางว่า “ไม่ว่าฉันจะหนีไปทางขวาหรือซ้ายในวันสงครามอูฮูด ฉันเห็นนางสู้รบ

²¹ หมายถึง หมวกเหล็กที่โดนขว้างด้วยก้อนหินดังกล่าว (ผู้แปล)

ปกป้องฉัน” ในวันนั้นนางได้รับบาดเจ็บถึง 12 แผล มีทั้งจากการแทงด้วยหอกและการฟาดฟันด้วยดาบ

ในยามวิกฤตินั้นอูบัย บิน เคาะลัฟ พยายามเข้าไปฆ่าท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) และสาบานว่าจะไม่หันหลังกลับท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) จึงเอาหอกจากทหารคนหนึ่งที่อยู่พร้อมกับท่านแทงไปถูกลำคอของเขาเป็นสาเหตุทำให้เขาตายในที่สุด และเป็นเหยื่อคนเดียวที่ตายด้วยน้ำมือของท่านในสงครามต่างๆ ทั้งหมดที่ท่านเข้าร่วมรบ

ต่อมาท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) สามารถยืนขึ้นได้ และโอบไหล่ของฏอลหะฮะฮะ บิน อับดุลลอฮุ วั ท่านเห็นฝ่ายผู้ตั้งภาคีบางส่วนขึ้นไปอยู่บนภูเขา ท่านจึงส่งคนไปได้พวกเขาและกล่าวว่า **“พวกเขาไม่ควรชนะเรา อัลลอฮุไม่มีพลังอำนาจใด นอกจากด้วยพระองค์”** และแล้วสงครามก็สิ้นสุดลง อับซุฟยานก็แสดงความสะใจพร้อมกับฝ่ายผู้ตั้งภาคีพวกเขาบอกว่า **“วันนี้แทนวันบัตร์”**

ส่วนหนึ่งของผู้ที่เสียชีวิตในสงครามนี้คือ ฮัมซะฮะฮะ ลูกของท่านนบี ซึ่งฮินด์ ภรรยาของอับซุฟยาน ทำการหันศพบและควักเอาหัวใจของเขาไปกัดกิน นางเคี้ยวแล้วคายออกมาเพราะความขม ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) รู้สึกอดสูใจอย่างยิ่งเมื่อเห็นสภาพศพของฮัมซะฮะฮะ ท่านถึงกับกล่าวว่า **“หากว่าอัลลอฮุให้ฉันเอาชนะชาวกูรัยษ์ได้ที่ใดที่หนึ่ง ฉันจะหันศพบของพวกเขา 30 ศพ”** แต่ทว่าหลังจากนั้นอัลลอฮุได้ห้ามการหันศพบ สงครามครั้งนี้มุสลิมตายประมาณ 70 คน ฝ่ายผู้ตั้งภาคีตาย 23 คน

อัลลอฮุได้ประทานโองการลงมาเกี่ยวกับสงครามนี้ เพื่อเยียวยาบาดแผลของมุสลิมและย้ำเตือนให้ตระหนักถึงสาเหตุของความพ่ายแพ้ที่เกิดขึ้นกับพวกเขา พระองค์ได้ตรัสไว้ในสุเราะฮุอาลิอิมรอนว่า

وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزِنُوا وَأَنْتُمْ الْأَعْلَوْنَ إِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ
 ۞ إِنْ يَمَسُّكُمْ قَرْحٌ فَقَدْ مَسَّ الْقَوْمَ قَرْحٌ مِثْلُهُ ۚ

وَتِلْكَ الْأَيَّامُ نُدَاوِلُهَا بَيْنَ النَّاسِ وَلِيَعْلَمَ اللَّهُ الَّذِينَ

ءَامَنُوا وَيَتَّخِذَ مِنْكُمْ شُهَدَاءَ ۗ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ ۞

وَلِيُمَحِّصَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَيَمْحَقَ الْكٰفِرِينَ ۞

أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تَدْخُلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَعْلَمِ اللَّهُ الَّذِينَ

جَاهَدُوا مِنْكُمْ وَيَعْلَمَ الصَّابِرِينَ ۞

“และพวกท่านจงอย่าท้อแท้ และจงอย่าเสียใจ ในเมื่อพวกท่านนั้นคือผู้ที่สูงส่ง หากพวกท่านเป็นผู้ศรัทธา (139) หากมีบาดแผลหนึ่งบาดแผลใด ประสบแก่พวกท่าน แน่นอนบาดแผลเดียวกันย่อมประสบแก่พวกเขาด้วย และวันต่าง ๆ เหล่านั้น เราได้ให้มันหมุนเวียนกันไประหว่างมนุษย์ (มีทั้งวันของมุสลิมและวันของศัตรู) และเพื่ออัลลอฮ์จะได้ทราบถึงผู้ที่ศรัทธา และเพื่อรับเอาบรรดาผู้เสียชีวิตในสงครามจากพวกท่าน และอัลลอฮ์นั้นไม่รักใคร่ผู้ละเมิด (140) เพื่อที่อัลลอฮ์จะขัดเกลาบรรดาผู้ศรัทธาให้บริสุทธิ์ และขจัดบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาให้หมดไป (141) หรือพวกท่านคิดว่า พวกท่านจะได้เข้าสวนสวรรค์ ทั้ง ๆ ที่อัลลอฮ์ยังมิได้รู้ถึงผู้ที่ต่อสู้และรู้ถึงผู้ที่อดทนในหมู่พวกท่าน (142)”

และทรงตรัสอีกว่า

ط
وَلَقَدْ صَدَقَكُمُ اللَّهُ وَعْدَهُ إِذْ تَحُسُونَهُمْ بِأَذْنِهِ
حَتَّىٰ إِذَا فَشِلْتُمْ وَتَنَزَعْتُمْ فِي الْأَمْرِ وَعَصَيْتُمْ مِمَّنْ بَعْدَ
مَا أَرَاكُمْ مَا تَحِبُّونَ ۚ مِّنْكُمْ مَّنْ يُرِيدُ الدُّنْيَا
وَمِنْكُمْ مَّنْ يُرِيدُ الْآخِرَةَ ۚ ثُمَّ صَرَفَكُم عَنْهُمْ لِيَبْتَلِيَكُمْ
ط
وَلَقَدْ عَفَا عَنْكُمْ ۗ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٥٣﴾
* إِذْ تَصْعَدُونَ وَلَا تَلْوُونَ عَلَىٰ أَحَدٍ وَالرَّسُولُ
يَدْعُوكُمْ فِي أُخْرَانِكُمْ فَأَتْبَبَكُمْ غَمًّا بِغَمٍّ لِّكَيْلًا
تَحْزَنُوا عَلَىٰ مَا فَاتَكُمْ وَلَا مَا أَصَابَكُمْ ۗ وَاللَّهُ خَبِيرٌ
بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٥٣﴾

“และแน่นอน อัลลอฮ์ได้ให้สัญญาณของพระองค์สมจริงแก่พวกท่านแล้ว ขณะที่พวกท่านสังหารพวกเขาด้วยการอนุมัติของอัลลอฮ์ จนกระทั่งพวกท่านล้มเหลวและขัดแย้งกันในการนั้น และได้ฝ่าฝืนหลังจากที่พระองค์ได้ให้พวกท่านเห็นสิ่งที่พวกท่านชอบใจแล้ว ในหมู่พวกท่านนั้นมีผู้ที่ต้องการโลกนี้ และในหมู่พวกท่านนั้นมีผู้ที่ต้องการปรโลก แล้วพระองค์ก็ให้พวกท่านหันเหไป

จากพวกเขาเสีย เพื่อที่จะทดสอบพวกท่าน และแน่นอนพระองค์ได้อภัยโทษให้แก่พวกท่านแล้ว และอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงมีพระคุณแก่ผู้ศรัทธาทั้งหลาย (152) จงรำลึกถึงขณะที่พวกท่านหนีเอาตัวรอด และไม่เหลียวมองคนหนึ่งคนใด ทั้ง ๆ ที่ศาสนทูตกำลังเรียกพวกท่านอยู่จากเบื้องหลังของพวกท่าน แล้วพระองค์ก็ได้ตอบแทนพวกท่านซึ่งความเศร้าโศกอย่างหนึ่งพร้อมด้วยความเศร้าโศกอีกอย่างหนึ่ง เพื่อว่าพวกท่านจะได้ไม่เสียในสิ่งที่หลุดมือพวกท่านไป และไม่เสียใจต่อสิ่งที่ประสบแก่พวกท่าน และอัลลอฮ์นั้นรอบรู้อย่างละเอียดต่อสิ่งที่พวกท่านกระทำกัน (153)”

(อาลิอิมรอน : 152 - 153)

3. สงครามตระกูลนะฎีร์

ตระกูลนะฎีร์ เป็นชาวยิวกลุ่มหนึ่งที่อยู่ใกล้กับนครมะดีนะฮ์เป็นพันธมิตรของตระกูลคอซรอจญ์และมีสัญญาพันธมิตรและการช่วยเหลือเกื้อกูลกับมุสลิมดังที่กล่าวมาแล้ว แต่ทว่าด้วยธรรมชาติของความชั่วร้ายและหลอกลวงของยิวทำให้พวกเขาละเมิดสัญญา ครั้งหนึ่งขณะที่ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) และเศาะฮาบะฮ์กำลังอยู่ในเขตของตระกูลนะฎีร์ ท่านได้พึงกำแพงบ้านของพวกเขา พวกเขาวางแผนฆ่าท่านโดยการโยนก้อนหินใหญ่จากบนหลังคาบ้าน ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ทราบถึงแผนการดังกล่าวท่านจึงรีบลุกขึ้นเหมือนจะไปทำอะไรบางอย่าง ท่านกลับไปยังนครมะดีนะฮ์ เศาะฮาบะฮ์ก็ตามท่านไป ต่อมามุฮัมมัด บิน มุสลิมะฮ์ ก็ได้ส่งสาสน์มายังพวกเขาว่า “พวกท่านจงออกจากเมืองของฉัน อย่าได้อยู่ร่วมกันอีกเลย เพราะท่านตั้งใจกระทำการที่ท่านตั้งใจกระทำนั้น” และท่านนบีก็นำเวลาพวกเขาสำหรับการอพยพออกไป ชาวตระกูลนะฎีร์ก็เตรียมการ

อพยพ แต่อับดุลลอฮฺ บิน อุษัย หัวหน้าชาวมุนาฟีกินแจ้งไปยังพวกเขาว่าอย่าอพยพ และสัญญาว่าจะส่งกำลังของเขามาร่วมปกป้อง จำนวน 2,000 คน ตระกูลนะฎิรจึงเปลี่ยนใจไม่ยอมอพยพและหลบอยู่ในป้อมของพวกเขา ตระกูลนะฎิรแจ้งไปยังท่านศาสนทูตว่า เราจะไม่ออกไปจากถิ่นฐานของเรา ท่านจะทำอะไรก็เชิญ ท่านศาสนทูตก็ยกทัพออกเดินทางไปหาพวกเขา โดยมีท่านอะลี บินอบีตอลิบเป็นผู้ถือธงรบ เมื่อชาวยิวเห็นเช่นนั้นก็ทำการยิงด้วยธนูและก้อนหิน ส่วนความช่วยเหลือที่หัวหน้าชาวมุนาฟีกินสัญญาไว้ก็ไม่ยังถึงไป ท่านศาสนทูต ทำการล้อมเอาไว้พวกเขาอดทนอยู่ได้ระยะหนึ่ง จนท่านจำเป็นต้องตัดต้นอินทผาลัมของพวกเขา ตอนนั้นเองพวกเขาก็กล่าวว่า **“เรายอมออกไปจากเมืองของท่านแล้ว”** ท่านนบียื่นเงื่อนไขแก่พวกเขาว่าห้ามเอาอาวุธออกไปให้นำออกไปได้เฉพาะทรัพย์สินที่บรรทุกอุฐไปได้เท่านั้น ชีวิตและร่างกายของพวกเขาจะได้รับการปกป้อง เมื่อจะออกไปพวกเขานำทุกสิ่งทุกอย่างออกไปเท่าที่ออกไปได้ และทำลายบ้านเรือนของพวกเขาเสีย เพื่อไม่ให้ชาวมุสลิมได้ใช้ประโยชน์ พวกเขาจึงออกเดินทางไปบางส่วนก็ออกไปอยู่ที่คัยบ์ร ที่ตั้งอยู่ห่างจากนครมะดีนะฮ์ไปประมาณ 100 ไมล์ บางส่วนไปอยู่ที่ ญัรฮฺ ตอนใต้ของแคว้นฮาม มีชาวยิวตระกูลนะฎิรเพียง 2 คนเท่านั้นที่เข้ารับอิสลาม

อัลลอฮ์ได้ประทานสุเราะฮ์อัลหัจรลงมาในสงครามครั้งนี้ ส่วนหนึ่งได้แก่โองการ

هُوَ الَّذِي أَخْرَجَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ دِيَارِهِمْ لِأَوَّلِ الْحَشْرِ مَا ظَنَنْتُمْ أَنْ تَخْرُجُوا وَظَنُّوا أَنَّهُمْ مَانِعَتُهُمْ حُصُونُهُمْ مِنَ اللَّهِ فَأَتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ حَيْثُ لَمْ

كَتَبَ اللَّهُ عَلَيْهِمُ الْجَلَاءَ لَعَذَّتْهُمْ فِي الدُّنْيَا وَهُمْ
 فِي الْآخِرَةِ عَذَابُ النَّارِ ﴿٣﴾

“พระองค์เป็นผู้ให้บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาในหมู่ชาวกัมภีร์
 ออกจากบ้านเรือนของพวกเขา เป็นครั้งแรกของการถูกไล่ออก
 เป็นกลุ่มๆ พวกท่านมิได้คาดคิดกันเลยว่าพวกเขาจะออกไป (ใน
 สภาพเช่นนั้น) และพวกเขาคิดว่าแท้จริงป้อมของพวกเขาจะ
 ป้องกันพวกเขาให้รอดพ้นจากการลงโทษของอัลลอฮ์ได้ แต่การ
 ลงโทษของอัลลอฮ์ได้มีมายังพวกเขาโดยมิได้คาดคิดมาก่อนเลย
 และพระองค์ทำให้ความหวาดกลัวเกิดขึ้นในจิตใจของพวกเขา
 โดยพวกเขาได้ทำลายบ้านเรือนของพวกเขาด้วยน้ำมือของพวกเขา
 เอง และด้วยน้ำมือของบรรดามุอฺมิน จงยึดถือเป็นบทเรียน
 ถัด ใ้ผู้มีสติปัญญาทั้งหลายเอ๋ย (2) และหากมิใช่เพราะอัลลอฮ์
 ได้ทรงกำหนดการเนรเทศแก่พวกเขาแล้ว แน่อนพระองค์จะ
 ลงโทษพวกเขาในโลกนี้ และสำหรับพวกเขาในปรโลกนั้นก็คือการ
 ลงโทษด้วยนรก (3)”

(อัลหัจร : 2 - 3)

4. สงครามพันธมิตร

สงครามนี้เรียกอีกชื่อหนึ่งว่าสงครามคูเมือง เกิดขึ้นในเดือน

เซาวาล ปีที่ 5 แห่งฮิจญเราะฮ์ศักราช สาเหตุเนื่องมาจาก หลังจากที่ตระกูลนะฎิรถูกขับไล่ก็มีผู้นำของพวกเขาหลายคนได้เดินทางมายังนครมักกะฮ์เพื่อเรียกร้องและยุยงให้ทำสงครามกับท่านศาสนทูต ซึ่งชาวกุรัยช์ก็ตอบรับข้อเรียกร้องนี้ ชาวยิวกลุ่มนี้ก็เดินทางต่อไปยังเมืองกอฎูฟาน ทำให้ตระกูลฟะซาเราะฮ์ มุรรอฮ์และอัชญะฮ์ก็ได้ตอบรับเช่นกัน พวกเขาทั้งหมดก็ออกเดินทางมุ่งหน้าสู่นครมะดีนะฮ์ เมื่อท่านศาสนทูตทราบข่าวการยกทัพเหล่านั้นก็เรียกประชุมเหล่าเศาะฮาบะฮ์ ชัลมานเสนอให้ขุดคูเมืองรอบนครมะดีนะฮ์ ท่านศาสนทูตจึงบัญชาให้ขุด และท่านร่วมลงมือขุดด้วยตนเอง เมื่อชาวกุรัยช์และพันธมิตรได้เดินทาง มาถึงนครมะดีนะฮ์ ก็รู้สึกสะพรึงกลัวเมื่อได้เห็นคูนี้ เนื่องจากชาวอาหรับไม่เคยเห็นยุทธวิธีเช่นนี้มาก่อน พวกเขามีจำนวน 10,000 คน กองทัพมุสลิมมีจำนวน 3,000 คน นอกจากนั้นหุัยย บินอักติอบ ชาวยิวคนหนึ่งเข้าร่วมกับชาวกุรัยช์และพันธมิตรเพื่อทำสงครามกับมุสลิม ได้ออกเดินทางไปหา กะอูบ บินอะซัด ผู้นำตระกูลกุรัยเซาะฮ์ เรียกร้องให้ยกเลิกสัญญากับมุสลิม ท่านนบี (คือลลิลลอฮ์อะลัยฮิวะซัลลัม) จึงคิดที่จะประณิประนอมกับตระกูลกุรัยเซาะฮ์ โดยเสนอให้ส่งมอบผลไม้จำนวนหนึ่ง ในสามของผลไม้ทั้งหมดในนครมะดีนะฮ์เป็นค่าตอบแทน แต่ชาวอันศอรฺปฏิเสธที่จะยอมศิโรราบต่อคนทรยศสัญญาเพื่อศักดิ์ศรีของศาสนา

สงครามได้เริ่มขึ้นเมื่อทหารม้าของฝ่ายผู้ตั้งภาคีพยายามขี่ม้าข้ามคูบางด้านที่แคบที่สุด ทหารมุสลิมจึงเข้าไปต่อสู้อันตรายเสีย ต่อมานะอีม บิน มัสอูด บินอามิร ได้มาหาท่านศาสนทูต แจ้งว่าเขาได้เข้ารับอิสลามแล้วแต่กลุ่มชนของตนยังไม่ทราบข่าวนี้ และตนเป็นพันธมิตรที่ตระกูลกุรัยเซาะฮ์ไว้ใจ เขาก็กล่าวกับท่านศาสนทูตว่า “จงให้ฉันให้ **ทำสิ่งที่ท่านประสงค์**” ท่านศาสนทูต (คือลลิลลอฮ์อะลัยฮิวะซัลลัม) จึงกล่าวว่า “**ท่านมีจำนวนคนเดียว จงทำให้พวกเขาไปเสียจากพวกเราหากท่านทำได้ อันสงครามนั้นเป็นการใช้กลยุทธ์**” ซึ่งนะอีมก็ได้

ดำเนินแผนการอันแยบยลทำให้ชาวกุรัยช์ พันธมิตรและตระกูลกุรัยเซาะฮฺ เกิดความหวาดระแวงต่อกัน และอัลลอฮฺยังได้ส่งลมพายุอันรุนแรงมา พัดถล่มกองทัพพวกเขาในคืนอันเย็นเยือกของฤดูหนาว ทำให้เครื่องมือ เครื่องใช้ต่าง ๆ ของพวกเขาล้มระเนระนาด กระจาเมตต่าง ๆ ก็พังพินาศ กระจัดกระจาย พวกเขาจึงเกิดความหวาดกลัวและรีบออกเดินทางกลับ ไปในคืนนั้น เมื่อเช้าขึ้นมาปรากฏว่าเมื่อมุสลิมมองไปก็ไม่เห็นใครยังคง เหลืออยู่แม้แต่คนเดียว ในสงครามครั้งนี้อัลลอฮฺได้ประทานโองการ ต่อไปนี้

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَاءَتْكُمْ
جُنُودٌ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا وَجُنُودًا لَّمْ تَرَوْهَا وَكَانَ
اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿٩﴾ إِذْ جَاءَكُمْ مِنْ فَوْقِكُمْ وَمِنْ
أَسْفَلَ مِنْكُمْ وَإِذْ زَاغَتِ الْأَبْصَارُ وَبَلَغَتِ الْقُلُوبُ
الْحَنَاجِرَ وَتَظُنُّونَ بِاللَّهِ الظُّنُونًا ﴿١٠﴾ هُنَالِكَ ابْتُلِيَ
الْمُؤْمِنُونَ وَزُلْزِلُوا زِلْزَالًا شَدِيدًا ﴿١١﴾

“โอ้บรรดาผู้ศรัทธา จงรำลึกถึงความโปรดปรานของอัลลอฮฺ ที่มีต่อพวกท่านขณะที่กองทัพข้าศึกเข้ามารุกรานพวกท่าน แล้ว เราได้ส่งลมพายุพัดใส่พวกเขา และกำลังทหารที่พวกท่านมองไม่เห็น และอัลลอฮฺทรงเห็นสิ่งที่พวกท่านกระทำ (9) เมื่อพวกเขายกทัพมายังพวกท่าน ทั้งจากทางข้างบนของพวกท่าน และจากทาง

ข้างล่างของพวกเขา และเมื่อนัยน์ตาได้เหลือกลานและหัวใจได้
มาจุกอยู่ที่ลำคอ และพวกเขาปรึกษากันเองต่าง ๆ นานา เกี่ยวกับ
อัลลอฮ์ (10) ณ ที่นั้นขณะนั้น บรรดาผู้ศรัทธาได้ถูกทดลองและ
พวกเขาถูกสั่งสะเทือนอย่างรุนแรง (11)” (อัลอะหฺซาบ : 9 - 11)

ต่อมาเป็นเรื่องการที่กล่าวถึงคุณลักษณะของชาวมุนาฟิกันที่
ทรยศและถอนตัวออกจากการสงคราม และกล่าวถึงคุณลักษณะของ
ศรัทธาชนว่า

وَلَمَّا رَأَى الْمُؤْمِنُونَ الْأَحْزَابَ قَالُوا هَذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ

وَرَسُولُهُ، وَصَدَقَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ، وَمَا زَادَهُمْ إِلَّا إِيمَانًا

وَتَسْلِيمًا ﴿٢٢﴾ مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا

اللَّهِ عَلَيْهِ، فَمِنْهُمْ مَّنْ قَضَىٰ نَحْبَهُ، وَمِنْهُمْ مَّنْ يَنْتَظِرُ، وَمَا

بَدَلُوا تَبَدِيلًا ﴿٢٣﴾ لِيَجْزِيَ اللَّهُ الصَّادِقِينَ بِصِدْقِهِمْ

وَيُعَذِّبَ الْمُنَافِقِينَ. إِنِ شَاءَ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ، إِنَّ اللَّهَ

كَانَ غَفُورًا رَّحِيمًا ﴿٢٤﴾ وَرَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِغَيْظِهِمْ

لَمَّا يَنَالُوا خَيْرًا، وَكَفَىٰ اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ الْقِتَالَ، وَكَانَ اللَّهُ

قَوِيًّا عَزِيمًا ﴿٢٥﴾

“และเมื่อบรรดาผู้ศรัทธาได้เห็นพรรคต่าง ๆ เหล่านั้น พวกเขา (มุฮิมิน) ได้กล่าวว่า นี่คือนสิ่งที่อัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ได้สัญญาไว้แก่เรา และอัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ตรัสไว้จริงแล้ว และมันมิได้เพิ่มสิ่งใดให้แก่พวกเขา นอกจากการศรัทธาและการนอบน้อม (22) ในหมู่ผู้ศรัทธามีบุรุษผู้มีสัจจะต่อสิ่งที่พวกเขาได้สัญญาต่ออัลลอฮฺเอาไว้ ดังนั้นในหมู่พวกเขามีผู้ปฏิบัติตามสัญญาของเขา และในหมู่พวกเขามีผู้ที่ยังคงอย (การตายชะฮีด) และพวกเขามีได้เปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด (23) เพื่ออัลลอฮฺจะได้ตอบแทนบรรดาผู้มีสัจจะในสัจจะของพวกเขา และจะ ทรงลงโทษพวกมุนาฟิกันหากพระองค์ประสงค์ หรือจะอภัยโทษให้แก่พวกเขา แท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้อภัย ผู้เมตตาเสมอ (24) และอัลลอฮฺให้พวกปฏิเสธศรัทธาถอยทัพกลับด้วยความเคียดแค้นของพวกเขา โดยที่พวกเขาได้ประสบความสำเร็จแต่อย่างใด และอัลลอฮฺนั้น (เป็นที่พึงที่)พอเพียงแล้วสำหรับบรรดาผู้ศรัทธาในการสู้รบและอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงพลัง ผู้ทรงอำนาจอย่างเหลือหลาย (25)”

(อัลอะหฺซาบ : 22 - 25)

5. สงครามตระกูลกูรัยเซาะฮฺ

สงครามตระกูลกูรัยเซาะฮฺ เกิดขึ้นในปีที่ 5 แห่งฮิจเราะฮฺศักราช ภายหลังจากเสร็จสิ้นภารกิจจากสงครามพันธมิตร ท่านศาสนทูต (คือลลัลลอฮฺอะลยฮฺวะซัลลัม) ได้เห็นธาตุแท้ของชาวยิวตระกูลกูรัยเซาะฮฺ ที่ชั่วช้า หลอกหลวงปลิ้นปล้อนและลอบกัด ที่ได้เข้าร่วมกับกองกำลังของชาวกูรัยชฺและพันธมิตร ภายหลังจากที่พวกเขาได้ประกาศยกเลิกสัญญาที่มีต่อท่านศาสนทูต (คือลลัลลอฮฺอะลยฮฺวะซัลลัม) ในช่วงวิกฤตที่สุตระหว่างสงครามพันธมิตร ทั้ง ๆ ที่เป็นผู้อาศัยอยู่ในนครมะดีนะฮฺ

ร่วมกับท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) แต่พวกเขากลับเป็น
หอกข้างแคร่ที่เป็นอันตรายอย่างใหญ่หลวงต่อมุสลิมหากว่าสงครามมิได้
จบลงอย่างที่เป็น ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) จึงเห็น
ว่าควรส่งสอนชาวยิวผู้ทรยศหลอกลวงกลุ่มนี้ และชำระนครมะดีนะฮ์ให้
พ้นจากมลทินของพวกเขา เพื่อมิให้มีโอกาสกระทำการดังกล่าวได้อีกใน
กาลข้างหน้า ที่พวกเขาอาจบิดพลิ้วสัญญาและทำลายล้างมุสลิมได้อีก
ตามนิสัยของชาวยิวผู้ชั่วช้า

อัลบุคอรีย์รายงานจากอาอิชะฮ์ (ขอให้อัลลลอฮ์โปรดพึงพอใจต่อ
ท่าน) ว่า เมื่อท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) กลับจาก
สงครามคูเม็งแล้วก็นำอาวุธไปเก็บและอาบน้ำชำระร่างกาย ญิบรีลได้
มาหาท่านโดยมีฝุ่นผงติดอยู่เต็มศีรษะและกล่าวว่า “ท่านวางอาวุธ
แล้วหรือ ขอสาบานต่ออัลลลอฮ์ ท่านจะต้องไม่วางอาวุธ” ท่านถาม
ว่า “แล้วจะไปไหน ?” ท่านตอบว่า “ที่โน่น” ญิบรีลขึ้นไปยังตระกูลกูร็ย
ซะฮะฮ์ อาอิชะฮ์กล่าวว่า “แล้วท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะ
ซัลลัม) ก็ยกทัพออกไปหาพวกเขาเหล่านั้น”

ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) บัญชาให้ประกาศ
ให้ทราบโดยทั่วกันว่า “ทุกคนอย่าได้ละหมาดอัศรจนกว่าจะถึงไปยัง
ตระกูลกูร็ยซะฮะฮ์” ว่าแล้วท่านจึงยกทัพออกไปโดยมีท่านอะลีเป็นผู้นำ
ถือธงรบ กองมุสลิมได้รวมตัวกันประมาณ 3,000 คน มีม้า 36 ตัว เมื่อ
เดินทางเข้าใกล้ฐานที่มั่นของตระกูลกูร็ยซะฮะฮ์ ก็ได้ยินพวกเขาด่าทอ
ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) และภรรยา ทหารมุสลิม
บอกเรื่องราวดังกล่าวแก่ท่านและห้ามมิให้ท่านเข้าใกล้พวกชั่วช้าเหล่านั้น
แต่ท่านตอบว่าเมื่อพวกเขาเห็นท่านก็จะไม่กล่าวเช่นนั้นเด็ดขาด เพราะ
ท่าน รู้ถึงนิสัยปลิ้นปล้อนของพวกเขาเป็นอย่างดี เมื่อชาวยิวตระกูลกูร็ย
ซะฮะฮ์เห็นท่านก็เจรจาดด้วยความนอบน้อมเหมือนดังที่ท่านกล่าวไว้ไม่มี
ผิด ชาวมุสลิมได้ปิดล้อมพวกเขาไว้เป็นเวลา 25 คืน เมื่อเห็นท่าจะลำบาก

จึงยอมให้ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ตัดสินความ
ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) จึงให้ สะอูด บินมุอาซเป็น
ตุลาการ ซึ่งสะอูดนั้นเป็นผู้นำชาวเอาส์ ซึ่งตระกูลกุร็ยเซาะฮุกก็เป็นพันธมิตร
กับตระกูลเอาส์ สะอูดจึงตัดสินให้ประหารชีวิตนักรบจับตัวบุตรหลานของ
พวกเขาเป็นทาสและยึดทรัพย์สินทั้งหมด ซึ่งท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุ
อะลัยฮิวะซัลลัม) ก็สั่งการไปตามคำตัดสินของสะอูด การกระทำดังกล่าว
เป็นการชูดรากถอนโคนแผนร้ายของชาวยิวที่มีต่อท่านศาสนทูต
(คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ในนครมะดีนะฮ์และบริเวณใกล้เคียง

ในสงครามเหล่านี้ลัลลลอฮุได้ประทานโองการเกี่ยวกับปล้นปล้น
และการบิดพลิ้วสัญญาของชาวยิวที่มีต่อมุสลิมในสงครามพันธมิตรว่า

وَإِذْ قَالَتْ طَآئِفَةٌ مِّنْهُمْ يَا أَهْلَ يَثْرِبَ لَا مُقَامَ لَكُمْ فَارْجِعُوا
وَسْتَعِذْنَ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ النَّبِيَّ يَقُولُونَ إِنَّ بُيُوتَنَا عَوْرَةٌ وَمَا
هِيَ بِعَوْرَةٍ إِن يُرِيدُونَ إِلَّا فِرَارًا ﴿١٣﴾ وَلَوْ دَخَلَتْ عَلَيْهِمْ
مِّنْ أَقْطَارِهَا ثُمَّ سَأَلُوا أَلْفِتْنَةَ لَأَتَوْهَا وَمَا تَلَبَّتْوْا بِهَا إِلَّا
يَسِيرًا ﴿١٤﴾ وَلَقَدْ كَانُوا عَاهَدُوا اللَّهَ مِنْ قَبْلُ لَا يُوَلُّونَ
الْأَدْبَرَ وَكَانَ عَهْدُ اللَّهِ مَسْئُولًا ﴿١٥﴾ قُلْ لَنْ يَنْفَعَكُمْ
الْفِرَارُ إِن فَرَرْتُمْ مِنَ الْمَوْتِ أَوِ الْقَتْلِ وَإِذَا لَا تُمَتَّعُونَ
إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٦﴾

“และจงรำลึกถึง เมื่อกลุ่มหนึ่งจากพวกเขา (ชาวมุนาฟิกัน) กล่าวว่า “โอ้ชายัษริบเอ๋ย! ไม่มีที่มั่นสำหรับพวกท่านแล้ว (เพื่อต่อสู้กับข้าศึก) จงกลับไปเสียเถิด และกลุ่มหนึ่งจากพวกเขาจะขออนุญาตกับท่านนบีว่า บ้านของพวกเราไม่มีอะไรปิด และมันมิได้ไม่มีอะไรปิด พวกเขามิได้ประสงค์สิ่งใดนอกจากการหนี(จากการทำสงคราม) (13) และถ้ามีการรุกรานมายังพวกเขาจากรอบนอกเมืองของมัน แล้วพวกเขาได้ถูกปลุกปั่นให้ก่อความไม่สงบ แน่นนอน พวกเขาจะกระทำทันที และพวกเขาจะไม่ลังเลแม้แต่น้อย (14) และโดยแน่นนอนพวกเขาได้ให้สัตยาบันต่ออัลลอฮ์มาก่อนแล้วว่าพวกเขาจะไม่หันหลังกลับ และสัญญาของอัลลอฮ์นั้นจะถูกสอบถาม (15) จงกล่าวเถิด การหนีนั้นจะไม่อำนวยประโยชน์อันใดแก่พวกท่าน หากพวกท่าน(ต้องการ)จะหนีจากความตาย หรือการรบราฆ่าฟันกัน และเมื่อนั้นพวกท่านจะไม่ได้เสวยสุขนอกจากเพียงเล็กน้อย (16)”

(อัลอะหฺซาบ : 13 - 16)

وَأَنْزَلَ الَّذِينَ ظَاهَرُوهُمْ مِّنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ صَيَاصِيهِمْ
وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ فَرِيقًا تَقْتُلُونَ وَتَأْسِرُونَ
فَرِيقًا ﴿١٣﴾ وَأَوْرَثَكُم أَرْضَهُمْ وَدِيَارَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ وَأَرْضًا لَّمْ
تَطُوهَا وَكَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا ﴿١٤﴾

“และพระองค์ให้ชาวคัมภีร์ (ยิวตระกูลกูร็อยเซาะฮฺ) ที่ได้ช่วยเหลือพวกเขา (ฝ่ายผู้ตั้งภาคี) ลงมาจากป้อมที่มั่นของพวกเข และบรรจุความหวาดกลัวไว้ในจิตใจของพวกเขา ส่วนหนึ่งพวกท่าน

ประหัตประหารและอีกส่วนหนึ่งพวกท่านจับเป็นเชลย (26) และพระองค์ได้ให้พวกท่านรับมรดกการปกครองแผ่นดินของพวกเขา และที่อยู่อาศัยของพวกเขา และทรัพย์สินของพวกเขาและแผ่นดินที่พวกท่านยังมีเคຍเหยียบย่างเข้าไป และอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอนุภาพเหนือทุกสิ่ง (27)”
(อัลอะหฺซาบ : 26 - 27)

6. สงครามหุ้ดัยบียะฮฺ

สงครามหุ้ดัยบียะฮฺเกิดขึ้นในเดือน ชูลเกาะอ์ดะฮฺ ปีที่ 6 แห่งอิญเราะฮฺศักราช เนื่องจากท่านศาสนทูต (คือลลัลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลัม) ฝันไปว่าท่านและเศาะฮาบะฮฺทั้งหมดได้เข้าไปในมัสยิดหะรอมอย่างปลอดภัย ทุกคนโกนศีรษะและตัดผมโดยไม่มีควมกลัวต่อสิ่งใด ๆ เลย ท่านจึงใช้ให้ผู้คนเตรียมตัวเพื่อการไปทำอุมเราะฮฺยังนครมักกะฮฺโดยมิได้มีวัตถุประสงค์ที่จะทำสงครามหรือการสู้รบใด ๆ ชาวมุฮำญิรีนและอันศอร်จึงเดินทางไปยังบัยตุลลอฮฺด้วยความอยากจะเห็นบัยตุลลอฮฺ ภายหลังจากที่พวกเขาไม่ได้เห็นมานานถึง 6 ปี โดยมีชาวอาหรับเบดูอินบางส่วนร่วมเดินทางไปด้วย ท่านศาสนทูต (คือลลัลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลัม) ได้ต้อนรับอูฐของท่านไปด้วยเพื่อใช้ในพิธีอุมเราะฮฺ ท่านได้ทำอิหฺรอมที่ซุลหุ้ดัยฟะฮฺเพื่อให้คนทั่วไปโดยเฉพาะชาวกุรัยช์ทราบว่ท่านไม่ได้มาทำสงคราม ชาวมุสลิมได้มากันจำนวนประมาณ 1,500 คน และไม่ได้พกพาอาวุธใด ๆ มาด้วย นอกจากอาวุธธรรมดาที่ใช้ในการระวังภัยยามเดินทางคือดาบที่อยู่ใฝ่อกเท่านั้น เมื่อเดินทางมาถึงอัศฟาน มีคนมาบอกท่านว่าชาวกุรัยช์ได้ข่าวการมาของท่านแล้ว พวกเขาออกมาโดยใส่เสื้อคลุมหน้เงื่อ และสาบานต่ออัลลอฮฺว่า จะไม่ยอมให้ท่านเข้ามักกะฮฺอย่างโดยเด็ดขาด ท่านศาสนทูต (คือลลัลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลัม) จึงกล่าวว่ “ชาวกุรัยช์เอ๋ย สงครามทำให้พวกเขาวิบัติไปแล้ว ทำไมพวกเขาไม่ให้

โอกาสฉันต่อชาวอาหรับอื่น ๆ หากพวกเขาฆ่าฉัน พวกกุรัยช้ก็สมประสงค์ หากอัลลอฮ์ให้ฉันเอาชนะพวกเขาได้พวกเขาก็จะเข้าอิสลามทั้งหมด หากไม่แล้วพวกเขาก็มีกองกำลังที่สามารถสู้กับฉันได้ ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ ฉันจะสู้เพื่อสิ่งที่อัลลอฮ์มอบหมายภารกิจให้ฉัน จนกว่าอัลลอฮ์จะให้สิ่งเหล่านี้เจ็ดจรสหรือเหลือแต่คนเก่าก่อนกลุ่มนี้ (โดยที่ไม่มีฉันอยู่อีก)”

เมื่อมาถึงหุดียบียะฮ์ ซึ่งเป็นสถานที่ใกล้กับนครมักกะฮ์บนเส้นทางไปยังนครญิดดะฮ์ในปัจจุบัน มีชาวกุซอาอะฮ์บางส่วนได้มาสอบถามถึงสาเหตุการมาของท่าน ท่านตอบว่า ท่านเพียงแต่มาเยี่ยมบัยตุลลอฮ์และทำอุมเราะฮ์เท่านั้น พวกเขาจึงกลับไปและกล่าวแก่ชาวกุรัยช้ว่า “พวกท่านทำเกินไปกับมุฮัมมัด เขามีได้มาเพื่อทำสงคราม เขาเพียงแต่จะมาเยี่ยมบัยตุลลอฮ์เท่านั้น” ชาวกุรัยช้ตอบไปว่า “ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ เขาจะต้องไม่เข้ามาในนครมักกะฮ์โดยที่เราไม่ยอมโดยเด็ดขาดเพื่อมิให้ชาวอาหรับดูถูกเราในเรื่องนี้”

ต่อมา ชาวกุรัยช้ได้ส่ง อูรวะฮ์ บิน มัสอูด อับชะเกาะฟียี ไปเจรจากับท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮ์อะลัยฮิวะซัลลัม) ในเรื่องนี้ภายหลังการเจรจาและการโต้เถียงระหว่างอูรวะฮ์กับเศาะฮาบะฮ์บางท่าน เขาก็กลับไปหาชาวกุรัยช้ และบอกเล่าแก่ชาวกุรัยช้ถึงความรักความเคารพของเศาะฮาบะฮ์ที่มีต่อท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮ์อะลัยฮิวะซัลลัม) และบอกว่าพวกเขาต้องการสงบศึกแต่ชาวกุรัยช้ปฏิเสธ ต่อมาท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮ์อะลัยฮิวะซัลลัม) ได้ส่งอูษมาน บินอัฟฟาน ไปยังชาวมักกะฮ์เพื่อย้ำให้พวกเขาทราบถึงวัตถุประสงค์การมาของท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮ์อะลัยฮิวะซัลลัม) และเศาะฮาบะฮ์ แต่ปรากฏว่าอูษมานเข้าไปเป็นเวลานานและยังไม่กลับมา จนมีข่าวลือว่าท่านถูกฆ่าเสียแล้ว ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮ์อะลัยฮิวะซัลลัม) จึงกล่าวว่า “เราจะไม่จากไปจนกว่าจะได้ทำสงครามกับพวกเขา” ท่านจึงเรียกร้องให้ชาวมุสลิม

ให้สัตยาบันต่อท่านได้ต้นตอ²² ต้นหนึ่ง ว่าจะไม่หนี มีทางเลือกเพียง 2 ทางคือสงบศึกหรือสละชีพเพื่ออัลลอฮ์

ต่อมาเมื่อชาวกุรัยช์ทราบถึงการทำให้สัตยาบันดังกล่าว พวกเขาบังเกิดความหวาดกลัวและเห็นว่าควรทำสัญญาสงบศึกกับท่านศาสนทูต (คือลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) โดยมีข้อแม้ว่าปีนี้จะให้กลับไปก่อน แล้วให้มาใหม่ในปีหน้า และอยู่ได้ 3 วัน สามารถพาอาวุธปกติของผู้เดินทางมาได้ คือ หอกและดาบในฝัก ชาวกุรัยช์ได้ส่งสุฮัยล์ บินอัมร์ ไปเจรจาสงบศึกกับท่านศาสนทูต (คือลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ในที่สุดก็ได้มีการทำสัญญาสงบศึกกันตามเงื่อนไขของชาวกุรัยช์ โดยมีระยะเวลาสงบศึก 10 ปีและผู้ใดที่ตีจากมุฮัมมัดมาหาชาวมักกะฮ์ ชาวกุรัยช์ไม่ต้องส่งตัวกลับ ข้อแม้นี้ชาวมุสลิมยอมรับได้ยาก มีบางคนได้โต้แย้งกับท่านศาสนทูต (คือลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ถึงเงื่อนไขนี้ คนที่โต้แย้งมากที่สุดคืออุมร์ จนกระทั่งท่านศาสนทูตตัดบทว่า **“ฉันเป็นบ่าวของอัลลอฮ์ พระองค์จะไม่ทอดทิ้งฉัน”** ต่อมาท่านศาสนทูตลุลลอฮ์ ได้ใช้ให้เศาะฮาบะฮ์ทำการทะเลาะ²³ เพื่อการสิ้นสุดพิธีอุมเราะฮ์ แต่พวกเขาไม่ยอมทำตามเพราะความเจ็บปวดที่ถูกกันมิให้เข้านครมักกะฮ์และเงื่อนไขที่มุสลิมเสียเปรียบ ท่านศาสนทูต (คือลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) จึงทำการทะเลาะลุลก่อนพวกเขาเหล่านั้นจึงทำตาม ซึ่งในภายหลังผลดีของเงื่อนไขในสัญญาสงบศึกที่มุสลิมรู้สึกเสียเปรียบและท่านศาสนทูต (คือลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้ยอมรับนั้นได้ปรากฏให้เห็น ทั้งนี้เนื่องจากการมองการณ์ไกลและความหลักแหลมของท่าน พร้อมทั้งการสนับสนุนจากวิรณในการตัดสินใจและการกระทำของท่าน

ด้วยเหตุนี้เองอัลลอฮ์จึงเรียกสงครามนี้ว่า **“ชัยชนะที่ชัดเจน”** พระองค์ทรงกล่าวว่า

²² ต้นไม้ชนิดหนึ่งคล้ายต้นมะขามป้อม (ผู้แปล)

²³ การถกกันหรือตีตม ที่ทำให้สิ้นสุดการประกอบพิธีอุมเราะฮ์ (ผู้แปล)

إِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُّبِينًا ﴿١﴾ لِيَغْفِرَ لَكَ اللَّهُ مَا
تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ وَيُتِمَّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكَ وَيَهْدِيَكَ
صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ﴿٢﴾ وَيَنْصُرَكَ اللَّهُ نَصْرًا عَزِيمًا ﴿٣﴾

“แท้จริงเราได้ให้ชัยชนะแก่ท่านซึ่งเป็นชัยชนะที่ชัดเจน (1) เพื่ออัลลอฮ์จะได้อภัยโทษความผิดของท่านที่ได้ล่วงไปแล้วและที่จะเกิดขึ้นภายหลัง และจะให้ความโปรดปรานของพระองค์ครบสมบูรณ์แก่ท่านและชี้แนะทางแก่ท่านซึ่งแนวทางอันเที่ยงตรง (2) และอัลลอฮ์จะทรงช่วยเหลือท่านด้วยการช่วยเหลืออันทรงพลัง (3)”
(อัลฟัตห์ : 1 - 3)

แล้วกล่าวถึงการให้สัตยาบันต่อท่านศาสนทูต (คืออัลลิลลอฮ์อะลัยฮิ วะซัลลัม) ว่า

إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ يَدُ
اللَّهِ فَوْقَ أَيْدِيهِمْ ۖ فَمَنْ نَكَثَ فَإِنَّمَا يَنْكُثُ عَلَىٰ نَفْسِهِ ۗ
وَمَنْ أَوْفَىٰ بِمَا عَاهَدَ عَلَيْهِ اللَّهُ فَمَا لِيُبَدِّلَ أَعْيُنَ
الْبَشَرِ ۗ لَوْلَا ظَنُّوا بِاللَّهِ الْغَفُورِ الْغَلِيظِ

“แท้จริงบรรดาผู้ที่ให้สัตยาบันกับท่านนั้นเสมือนกับว่าพวกเขาได้ให้สัตยาบันกับอัลลอฮ์ หัตถ์ของอัลลอฮ์อยู่เหนือมือของพวกเขา ฉะนั้นผู้ใดทำลาย(สัตยาบัน) เสมือนกับว่าเขาทำลายตัวของเขาเอง ส่วนผู้ใดปฏิบัติตามสัญญาที่เขาได้มีไว้กับอัลลอฮ์

“โดยครบถ้วนพระองค์ก็จะตอบแทนรางวัลอันยิ่งใหญ่แก่เขา”

(อัลฟัตห์ : 10)

และกล่าวถึงความโปรดปรานของพระองค์ต่อผู้ที่ทำการสัจยาบัน
ได้ตั้งแต่วันที่

لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ
الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَبَهُمْ
فَتْحًا قَرِيبًا

“โดยแน่นอนอัลลอฮ์โปรดปรานต่อบรรดาผู้ศรัทธาขณะที่
พวกเขาให้สัจยาบันแก่ท่านได้ตั้งแต่วันที่ (ที่ฮุฎัยบียะฮ์) เพราะพระองค์
รอบรู้ดีถึงสิ่งที่มีอยู่ในจิตใจของพวกเขา พระองค์จึงได้ประทาน
ความสงบทางใจลงมายังพวกเขา และได้ตอบแทนให้แก่พวกเขา
ซึ่งชัยชนะอันใกล้นี้”

(อัลฟัตห์ : 18)

และกล่าวถึงความฝันของท่านศาสนทูต (คืออัลลิลลอฮ์อะลัยฮิอะ
ซัลลัม) ที่เป็นสาเหตุของสงครามหุฎัยบียะฮ์ว่า

لَقَدْ صَدَقَ اللَّهُ رَسُولَهُ الرُّؤْيَا بِالْحَقِّ لَتَدْخُلَنَّ
الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ ءَامِنِينَ مُخْلِقِينَ
رُءُوسَكُمْ وَمُقَصِّرِينَ لَا تَخَافُونَ فَعَلِمَ مَا لَمْ تَعْلَمُوا

فَجَعَلَ مِنْ دُونِ ذَلِكَ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿٢٧﴾

“โดยแน่นอนอัลลอฮ์ได้ทำให้ความฝันนั้นสมจริงแก่ศาสนทูตของพระองค์ด้วยความจริง แน่نونพวกท่านจะได้เข้าสู่มัสยิดหะรอมอย่างปลอดภัยหากอัลลอฮ์ประสงค์โดย (บางคน) โกงมมของพวกท่านและ (อีกบางคน) ตัดผม พวกท่านอย่าได้หวาดกลัวเพราะอัลลอฮ์รอบรู้สิ่งที่พวกท่านไม่รู้ ดังนั้นพระองค์จึงได้ลิขิตให้สิ่งอื่นจากนั้น (หมายถึงสนธิสัญญาสงบศึก) เป็นชัยชนะอันใกล้”

(อัลฟัตห์ : 27)

บางที่โองการนี้เป็นการบ่งชี้ว่าการพิชิตมักกะฮ์ได้นั้นเป็นผลพวงอย่างหนึ่งของสนธิสัญญาหุคัยบียะฮ์ ซึ่งเราจะได้กล่าวต่อไปในข้อคิดและบทเรียน

ต่อมาพระองค์สําคัญตามมาอีกว่าศาสนานี้จะได้รับชัยชนะ พระองค์ทรงกล่าวว่า

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ

عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ ۚ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا ﴿٢٨﴾

“พระองค์คือผู้ส่งศาสนทูตของพระองค์พร้อมด้วยแนวทางที่ถูกต้องและศาสนาแห่งสัจธรรมเพื่อพระองค์จะให้ศาสนานั้นประจักษ์แจ้งเหนือศาสนาอื่นทั้งหมด และพอเพียงแล้วที่อัลลอฮ์ทรงเป็นพยาน”

(อัลฟัตห์ : 28)

คำรัสของอัลลอฮ์ผู้ยิ่งใหญ่เป็นจริงแล้ว

7. สงครามคัยบ์

สงครามคัยบ์เกิดขึ้นในปลายเดือนมุฮัรรอม ปีที่ 7 แห่งฮิจเราะฮ์ศักราช

คัยบ์เป็นดินแดนที่อุดมสมบูรณ์มีพื้นที่กว้างใหญ่ ตั้งอยู่ห่างจากนครมะดีนะฮ์ด้านทิศเหนือประมาณ 100 ไมล์ ด้านแคว้นชาม

สาเหตุของสงครามครั้งนี้เนื่องมาจาก หลังจากท่านศาสนทูต (คือลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้ทำสัญญาสงบศึกกับชาวกุรัยชท์ที่หุฎัยบียะฮ์แล้ว ท่านตัดสินใจกำจัดปัญหาเกี่ยวกับชาวยิวรอบ ๆ นครมะดีนะฮ์ภายหลังจากที่ได้กำจัดชาวยิวในนครมะดีนะฮ์แล้ว ชาวยิวคัยบ์มีป้อมค่ายที่มั่นคงหลายป้อมด้วยกัน พวกเขามีนักรบประมาณ 10,000 คน มีอาวุธยุทธโศปกรณ์มากมาย เป็นพวกที่เจ้าเล่ห์หลอกลวง จึงจะต้องกำจัดพวกเขาเสียก่อนที่พวกเขาจะสร้างความเดือดร้อนแก่มุสลิมในนครมะดีนะฮ์ ท่านศาสนทูต (คือลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) จึงตัดสินใจยกทัพไปยังคัยบ์ช่วงปลายเดือนมุฮัรรอม โดยมีทหารประมาณ 1,600 คน มีทหารม้า 200 คน ท่านได้ชักชวนเศาะฮาบะฮ์ที่อยู่เคียงข้างท่านที่ได้อพยพหนีฮุฎัยบียะฮ์มาก่อน จนกระทั่งเมื่อได้เดินทางใกล้ถึงคัยบ์ ท่านได้กล่าวแก่เศาะฮาบะฮ์ว่า “จงยืนขึ้น” แล้วท่านก็กล่าวว่า “โอ้อัลลอฮ์ผู้ทรงอภิบาลแห่งฟากฟ้าและสิ่งที่อยู่ใต้ฟ้า ผู้ทรงอภิบาลพื้นแผ่นดินและสิ่งที่อยู่บนดิน ผู้ทรงอภิบาลของชายตอณ และผู้ที่มีนหฺลอลฺลวง ผู้ทรงอภิบาลแห่งสายลม และสิ่งที่มันพัดพา เราขอให้พระรค์ประทานสิ่งดี ๆ ของตำบลนี้และและสิ่งดี ๆ ของสิ่งมีอยู่ที่นี่ เราขอปกป้องจากความชั่วของตำบลนี้ และความชั่วร้ายของชาวตำบลนี้ และความชั่วร้ายของสิ่งที่อยู่ในตำบลนี้ พวกท่านจงเดินหน้าในนามของอัลลอฮ์” เมื่อพวกเขามาถึงคัยบ์ ท่านนบีมุฮัมมัด (คือลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้ตั้งฐานทัพใกล้กับป้อมคัยบ์ป้อมหนึ่ง

มีชื่อว่า “**ป้อมนูดอฮฺ**” ที่มีนักรบประจำอยู่ในนั้นมากมาย หุบบาบ บิน มุหนิร จึงเสนอแนะให้ย้ายฐานทัพไปที่อื่น เนื่องจากท่านรู้จักทิศทางของ ทหารป้อมนี้ดีว่า พวกเขายิงได้ไกลและแม่นยำอย่างยิ่ง และพวกเขาอยู่ใน ที่ที่สูงกว่าทหารมุสลิม ทำให้ลูกธนูตกใส่ทหารมุสลิมได้เร็วยิ่งขึ้น อีกทั้งพวกเขาสามารถลอบทำร้ายมุสลิมในตอนกลางคืน โดยใช้ต้น อินทผลัมอันมีอยู่มากมายกำบังความเคลื่อนไหวได้ ท่านศาสนทูต (คือลลัลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลิม) จึงย้ายที่ตั้งฐานทัพและได้เริ่มรบ มุสลิม สามารถเอาชนะป้อมต่าง ๆ ในคัยบ์รได้ ป้อมแล้วป้อมเล่า นอกจาก 2 ป้อมสุดท้าย ซึ่งทหารในป้อมทั้งสองเสนอสิ่งตอบแทนเพื่อรักษาชีวิต ของนักรบไว้ และขอออกไปจากคัยบ์รพร้อมด้วยครอบครัวและจะไม่พาท รัพย์สินใด ๆ ออกไปนอกจากผ้าห่มชุดเดียว ท่านนบี (คือลลัลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลิม) จึงยอมรับข้อเสนอ โดยมีเงื่อนไขว่า สัญญาเป็นโมฆะ ถ้าพวกเขาแอบซ่อนเอาสิ่งใด ๆ ออกไป พวกเขาจึงออกไปจากคัยบ์ร ชาวมุสลิมได้ยึดอาวุธยุทธโปกรณ์ต่าง ๆ มากมาย และได้คัมภีร์เตารอต บางส่วน ชาวยิวจึงกลับมาขอคัมภีร์คืน ท่านนบี (คือลลัลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลิม) จึงบัญชาให้คืนแก่พวกเขาไป ชาวยิวเสียชีวิตในสงครามครั้งนี้ 93 คน ฝ่ายมุสลิมเสียชีวิต 15 คน

8. สงครามมูตะฮฺ

สงครามมูตะฮฺเกิดขึ้นเดือน ญูมาดัลอูลา ปีที่ 8 แห่งฮิจญ์เราะฮฺศักราช มูตะฮฺเป็นตำบลหนึ่งที่อยู่ชายแดนของดินแดนฮาม ปัจจุบัน เรียกว่า “**กัรร์**” ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของทะเลเดดซี สงคราม นี้เกิดขึ้นเนื่องจากท่านศาสนทูต (คือลลัลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลิม) ได้ส่ง ฮาริษ บิน อุมัยร์แห่งอัซด์ เป็นทูตนำสาสน์ไปให้กษัตริย์บุศรอก ที่ฮิร็อกด์ แห่งโรมเป็นผู้แต่งตั้ง ซึ่งมีนามว่า ฮาริษ บินอับซัมร์ อัลฆอซานีย์ เพื่อ

เชิญชวนสู่อิสลาม ซึ่งเป็นศาสน์ฉบับหนึ่งของท่านนบี (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) ที่ได้ส่งไปยังกษัตริย์ต่าง ๆ ในโลก และผู้นำอาหรับหลังสนธิสัญญาหุदैยบียะฮฺ เมื่อถึงไปยังมูฮตะฮฺ ซึ่งเป็นเขตปกครองของอาหรับ เฆาะซาซะนะฮฺ ดินแดนที่เป็นเมืองขึ้นของซีซาร์แห่งโรม ฮาริษ บิน อบีซัมร์ อัลฆอซานีย์ กล่าวแก่ทูตว่า “ท่านจะไปไหน? ท่านคงจะเป็น **ทูตของมุฮัมมัด?**” เขาตอบว่า “ใช่” ฮาริษ บินอบีซัมร์ อัลฆอซานีย์ จึงทำให้จับตาคอเสีย เมื่อท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) ทราบเรื่องจึงโกรธมาก เนื่องจากทูตของท่านคนอื่น ๆ ไม่มีผู้ใดถูกฆ่าเลย ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) จึงจัดทัพมุสลิมจำนวน 3,000 คน โดยให้ซัยด์ บินหาริษะฮฺเป็นผู้นำทัพ หากเขามีอันเป็นไปก็ให้ญะฟัร บินออบีฏอลิบ รับช่วงต่อ หากเขามีอันเป็นไปก็ให้ อับดุลลอฮฺ บินเราะวะหะฮฺรับช่วงต่อ ท่านสั่งให้ซัยด์นำทัพไปยังตำบลที่ฮาริษ บินอุมัยร์ ถูกฆ่าและให้เรียกร้องเชิญชวนผู้คนเข้ารับอิสลาม หากพวกเขา ยอมรับก็ให้จับทุกสิ่งทุกอย่าง หากไม่แล้วก็จะทำการขอความช่วยเหลือ จากอัลลอฮฺและสู้รบกับพวกเขา และท่านได้กำชับว่า “ฉันขอกำชับให้ พวกท่านอย่าเกรงต่ออัลลอฮฺและจงระวังการกระทำต่อมุสลิมให้ดี จงบุกไปในนามของอัลลอฮฺ ในหนทางของอัลลอฮฺกับผู้ที่ปฏิเสธ อัลลอฮฺ พวกท่านอย่าได้หลอกลวง อย่าได้ขโมยทรัพย์ อย่าฆ่า เด็ก ๆ ผู้หญิง หรือคนชราที่อ่อนแอ หรือผู้ที่ปลีกวิเวกอยู่ในโบสถ์ อย่าได้เข้าใกล้ต้นอินทผลัม อย่าตัดต้นไม้และอย่าได้ทำลายบ้าน เรือน” ต่อมากองทัพก็ได้ออกเดินทางด้วยการอำนวยการของอัลลอฮฺ ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้ตามไปส่งด้วยตนเอง เมื่อกองทัพมุสลิมเดินทางมาถึงมาอานก็ทราบว่า อิริฮกัลได้จัดทัพใหญ่รอไว้ แล้ว และเมื่อพวกเขาหยุดทัพที่มาอาน เขตบุลกอฮฺ (เมืองหนึ่งในเขต ปกครองของดามัสกัส มีเมืองหลวงคืออัมมาน) และเห็นว่าควรขอกำลัง สนับสนุนจากท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) หรือคอยฟัง

คำสั่งจากท่านว่าท่านจะใช้ให้ทำอะไร อับดุลลอฮฺ บินเราะวะหะฮฺ จึงกล่าวขึ้นว่า “สิ่งที่พวกท่านกลัวคือเป้าหมายที่พวกท่านยกทัพมา พวกท่านต้องการพลีชีพในหนทางของอัลลอฮฺ เราไม่ได้ต่อสู้ศัตรูด้วยปริมาณหรือกำลังอาวุธ แต่ทว่าเราต่อสู้กับพวกเขาด้วยศาสนาที่อัลลอฮฺให้เกียรติแก่เราให้ได้นับถือ และมีสิ่งประเสริฐ 2 ประการให้เลือก หนึ่งในคือ ชัยชนะ หนึ่งในคือการพลีชีพ” หมู่ทหารจึงเห็นพ้องกันว่าให้ทำสงคราม เมื่อสงครามเริ่มต้นขึ้น ชัยด์นำทัพจนกระทั่งถูกฆ่าตาย ญะฟัรได้รับธงรบต่อและต่อสู้นหลังม้า ต่อมาก็ลงมาสู้บนพื้นดิน มือขวาของท่านถูกฟันจนขาด ท่านได้ใช้มือซ้ายถือธงรบต่อ จนกระทั่งมือซ้ายของท่านถูกฟันจนขาดอีก ท่านก็ได้ใช้แขนทั้งสองข้างประคองธงรบจนกระทั่งถูกฆ่าตายในที่สุด ร่างกายของท่านถูกฟันแทงถึง 70 กว่าแผล ทั้งด้วยคมดาบและคมหอก ต่อมาอับดุลลอฮฺ บินเราะวะหะฮฺก็ได้รับธงรบต่อ จนกระทั่งถูกฆ่าตาย มุสลิมจึงพร้อมใจกันแต่งตั้งคอลิด บินวะลีดเป็นแม่ทัพ คอลิดเพิ่งเข้าทำสงครามครั้งแรกภายหลังการรับอิสลาม ท่านได้ใช้ความชำนาญศึกจนสามารถทำให้กองทัพมุสลิมพ้นจากความวิบัติไปได้ แล้วจึงถอยทัพกลับนครมะดีนะฮฺ สงครามครั้งนี้เป็นสงครามครั้งแรกของมุสลิมที่สงครามกับชาวโรมันนอกคาบสมุทรอาหรับ และได้ชื่อว่าสงครามทั้ง ๆ ที่ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) ไม่ได้เข้าร่วมรบด้วย เนื่องจากมีทหารเป็นจำนวนมาก โดยที่ทหารมุสลิม มีจำนวนถึง 3,000 คน แตกต่างกับจำนวนทหารในสาร์ยะฮฺอื่น ๆ ในสงครามครั้งนี้ ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้ให้สมญานามแก่คอลิด บินวะลีดว่า “กระเป๋อัลลอฮฺ”

9. สงครามพิชิตมักกะฮฺ

สงครามพิชิตมักกะฮฺเกิดขึ้นในเดือนเราะมะฎอน ปีที่ 8 แห่ง

อิजเราะฮ์สุคักราท เนื่องมาจากสนธิสัญญาหยุดยิบยะฮ์ อนุญาตให้ชาวอาหรับสามารถทำสนธิสัญญากับศาสนทูต หรือกับชาวกุรัยชก็ได้ ตระกูลบักร์จึงทำสนธิสัญญากับกุรัยช ส่วนตระกูลกูซาอะฮ์ทำกับศาสนทูต (คืออัลลลอฮ์อะลัยฮิวะซัลลัม) ในปีที่ 8 นั้นเอง ตระกูลบักร์ได้รุกรานตระกูลกูซาอะฮ์ โดยได้ฆ่าผู้ชายตายไปประมาณ 20 คน ชาวกุรัยชได้ให้การสนับสนุนตระกูลบักร์ด้วยทรัพย์สินและอาวุธยุทธโปกรณ์ เมื่อท่านศาสนทูต (คืออัลลลอฮ์อะลัยฮิวะซัลลัม) ทราบเรื่องท่านโกรธแค้นเป็นอย่างยิ่ง ท่านจึงจัดเตรียมกองทัพเพื่อทำสงครามกับชาวกุรัยช แต่ท่านไม่บอกทหารถึงเป้าหมายของสงครามว่าจะไปทำสงครามกับใคร เพื่อให้มิให้ชาวกุรัยชได้ตั้งตัว แล้วต้องฆ่ากันในเขตดินแดนหะรอมที่จะต้องนองเลือดเพราะสงคราม และฮาติบ บินอปีบัลตะอะฮ์ ได้ส่งหนังสือลับไปบอกชาวมักกะฮ์ว่า ศาสนทูตจะยกทัพไปทำสงครามกับพวกเขา แต่อัลลลอฮ์ได้ให้ท่านศาสนทูต (คืออัลลลอฮ์อะลัยฮิวะซัลลัม) ทราบเรื่องจดหมายลับนี้ ท่านจึงได้ส่งเศาะฮาบะฮ์ไปค้นตัวผู้หญิงที่ฮาติบฝากจดหมายลับไป ท่านถามว่า “ทำไมท่านจึงทำอย่างนี้” เขาตอบว่า “โอ้ท่านศาสนทูต ขอสาบานต่ออัลลลอฮ์ว่าฉันศรัทธาต่ออัลลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์ และจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง แต่ว่าฉันเป็นคน ๆ เดียวที่ไม่มีพ่อแม่หรือญาติคนใด นอกจากลูกและภรรยาที่อยู่ในมักกะฮ์ ฉันจึงทำอย่างนี้ เพื่อพวกเขา”

อุมร์จึงกล่าวว่า “โอ้ท่านศาสนทูต ให้ฉันตัดคอเขาเถอะ เขาเป็นมุนาฟิกไปแล้ว” ศาสนทูต จึงกล่าวว่า “เขาได้เข้าร่วมสงคราม บัดร์ ท่านรู้หรือไม่ ? เผื่อบางทีอัลลลอฮ์อาจจะมองไปที่เศาะฮาบะฮ์ที่สงครามบัดร์แล้วกล่าวว่า “จงทำในสิ่งที่พวกท่านอยากทำเพราะฉันอภัยให้พวกท่านแล้ว”

ต่อมาท่านศาสนทูต (คืออัลลลอฮ์อะลัยฮิวะซัลลัม) จึงยกทัพไปยังมักกะฮ์ภายหลังเดือนเราะมะฎอนผ่านพ้นไป 10 วัน ในระหว่างทาง

ท่านได้ละศีลอด ทหารจึงละศีลอดพร้อมกับท่านเพราะความอ่อนเพลียจากการเดินทางขณะออกจากมะดีนะฮ์ กองทัพมุสลิมมีจำนวนประมาณ 10,000 คนต่อมาชาวอาหรับตระกูลต่าง ๆ ได้ร่วมสมทบในระหว่างทางมากมาย และขณะเดินทางถึงมูรอฮ์รอน ทหารยามได้พบตัวอับดุลมุฮัมมัดและเพื่อนอีก 2 คน จึงนำตัวมายังท่านศาสนทูต (คืออลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) อับดุลมุฮัมมัดจึงเข้ารับอิสลาม อับบาสซึ่งพบกับท่านศาสนทูต (คืออลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ระหว่างทางขณะเขากำลังอพยพไปยังนครมะดีนะฮ์ กล่าวว่า “อับดุลมุฮัมมัดเป็นคนที่รักเกียรติ จงทำอะไรสักอย่าง เพื่อให้เป็นเกียรติแก่เขา” ท่านจึงกล่าวว่า “ผู้ใดเข้าบ้านอับดุลมุฮัมมัด ผู้นั้นปลอดภัย” ต่อมาเมื่อทหารได้มาถึงนครมักกะฮ์ ท่านศาสนทูต (คืออลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ให้ประกาศว่า “ผู้ใดเข้าบ้านของตนเองแล้วปิดประตูผู้นั้นปลอดภัย ผู้ใดเข้ามัสยิดผู้นั้นปลอดภัย ผู้ใดเข้าบ้านอับดุลมุฮัมมัดผู้นั้นปลอดภัย” และท่านได้ยกเว้น 15 คนที่เข้มแข็งแก่อิสลามและศาสนทูตอย่างรุนแรง ท่านศาสนทูต (คืออลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้เข้ามัสยิดโดยที่อุฐของท่าน ท่านโน้มตัวลงต่ำจนหน้าผากเกือบกระทบกับที่นั่งบนหลังอุฐ เพื่อเป็นการขอบคุณต่ออัลลอฮ์ในชัยชนะอันยิ่งใหญ่นี้ แล้วท่านศาสนทูต (คืออลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ก็ได้ทำการเวียนรอบบัยตุลลอฮ์ และทำลายรูปปั้นจำนวน 360 องค์รอบ ๆ กะบะฮ์ทั้งหมด และท่านก็เข้าไปกะบะฮ์แล้วทำการละหมาด 2 เราะกะอะฮ์ในนั้น แล้วท่านก็ออกมายืนที่ประตูกะบะฮ์ โดยมีชาวกุรัยช์ยืนคอยดูว่าท่านจะทำอย่างไรกับพวกเขาต่อไป ท่านจึงกล่าวในบัดนั้นว่า “โอ้ชาวกุรัยช์ พวกท่านคิดว่าฉันจะทำอย่างไรกับพวกท่าน” พวกเขาบอกว่า “สิ่งดี ๆ ท่านเป็นพี่น้องที่ดี ลูกของพี่น้องที่ดี” ท่านศาสนทูตจึงกล่าวว่า “วันนี้ฉันจะกล่าวแก่พวกท่านเหมือนดังที่ยูซุฟ พี่น้องของฉันกล่าวมาก่อนว่า

قَالَ لَا تَثْرِبَ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ يَغْفِرُ اللَّهُ لَكُمْ وَهُوَ أَرْحَمُ

الرَّحِيمِ

“วันนี้ไม่มีการประณามพวกท่าน อัลลอฮ์จะอภัยโทษพวกท่าน และพระองค์เมตตายิ่งในบรรดาผู้เมตตา” (ญูซุฟ : 92)

“จงไปเถิดพวกท่านเป็นอิสระแล้ว”

ต่อมาผู้คนได้ไปรวมตัวกันรอบ ๆ เนินเขาซอฟา เพื่อให้สัตยาบันในการเข้ารับอิสลามต่อท่านศาสนทูต (คือลลิลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ท่านศาสนทูต (คือลลิลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) จึงนั่งรับสัตยาบันของพวกเขา ที่ให้การสัตยาบันว่าจะภักดีต่ออัลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์อย่างเต็มความสามารถ โดยที่ผู้ชายให้สัตยาบันก่อนตามด้วยผู้หญิง โดยที่ท่านศาสนทูต (คือลลิลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ไม่ได้สัมผัสมือกับพวกนาง แม้แต่คนเดียว ในจำนวนผู้ให้สัตยาบันนั้นมีฮินด์ ภรรยาของอับดุลมุฏฏอฮ์ อยู่ด้วย นางเป็นหนึ่งในจำนวนของผู้ที่ท่านศาสนทูต (คือลลิลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) สั่งให้สังหารในวันพิชิตมักกะฮ์ เมื่อท่านทราบว่าคุณมาด้วย จึงให้นางทำสัตยาบันและยกโทษให้นาง

ในวันพิชิตมักกะฮ์ ท่านศาสนทูต (คือลลิลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ใช้ให้บิลาลขึ้นไปประกาศอะซานละหมาดซุฮูร์ บนหลังคากะบะฮ์ ชาวกุรัยช์ที่ยังไม่เข้ารับอิสลามที่อยู่ที่นี่รู้สึกโกรธแค้นเป็นอย่างยิ่ง แต่ที่ท่านศาสนทูต จงใจระทำการเช่นนั้นด้วยเหตุผลที่ลึกลับและแง่คิดอันมากมายหลายมิติ

10. สงครามหุญัยน์

สงครามหุญัยน์เกิดขึ้นในวันที่ 10 เดือนเซอวัล ปีที่ 8 แห่งฮิจญ์

เราะฮ์สุลค์กราช หลังจากการพิชิตมักกะฮ์ได้เพียงหนึ่งปี สาเหตุของสงครามครั้งนี้เนื่องมาจากเมื่ออัลลอฮ์ให้ท่านศาสนทูต พิชิตมักกะฮ์ได้ ผู้นำตระกูลฮาวาซิมและษะกีฟ คาดการณ์ว่าท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) จะต้องจัดการกับพวกเขาต่อไป ภายหลังจากที่ได้จัดการเรื่องราวในเมืองมักกะฮ์เสร็จสิ้นแล้ว พวกเขาจึงตั้งใจที่เปิดฉากสงครามก่อนโดยมีมาลิก บินเอาฟ์ ซึ่งมีอายุเพียง 30 เป็นแม่ทัพ มาลิก บินเอาฟ์ ใช้ให้พวกเขานำทัพยี่สิบต่าง ๆ พร้อมบุตรภรรยาและสัตว์เลี้ยงต่าง ๆ ของทุกคนเข้าร่วมในกองทัพด้วย เพื่อเป็นหลักประกันอันจะกระตุ้นให้พวกเขาต่อสู้อย่างทรหดยิ่งขึ้น ทหารของมุสลิมในสงครามครั้งนี้มีจำนวนประมาณ 20,000 ถึง 30,000 คน ท่านศาสนทูต ได้ประกาศว่าจะเข้าร่วมสงครามครั้งนี้ เศาะฮาบะฮ์ที่มายังมักกะฮ์พร้อมกับท่าน จึงได้ร่วมสงครามพร้อมกับมุสลิมใหม่บางส่วนเข้าร่วมสงครามครั้งนี้ด้วย เมื่อท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้ยกทัพไปจนถึงลุ่มน้ำทะเลทรายหุญัยน์ ตระกูลฮาวาซิมและพันธมิตรก็เข้าโจมตีพวกเขาตั้งแต่เข้ามิด ทหารมุสลิมจึงต่อสู้จนกระทั่งพวกเขาพ่ายแพ้และล่าถอยไป ขณะที่กองทัพมุสลิมกำลังสาละวนอยู่กับการเก็บทัพยี่สิบสงคราม ฝ่ายผู้ตั้งภาคีจึงหันมาโจมตีอีกครั้งหนึ่ง ทำให้กองทัพมุสลิมสับสนไม่เป็นกระบวน ชาวมักกะฮ์และมุสลิมใหม่ได้ถอยหนีไป แต่ท่านศาสนทูตยังคงอยู่บนล่อของท่าน ท่านกล่าวว่า “ฉันเป็นท่านนบี ไม่ได้โกหก ฉันเป็นลูกของอับดุลมุฏฏะฮ์ลิบ” และมีข่าวลือสะพัดในหมู่มุสลิมว่าท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ถูกฆ่าเสียชีวิตแล้ว ทหารมุสลิมมากมายจึงทิ้งอาวุธอย่างสิ้นหวัง แต่ชาวมุฮาญีรินและอันศอร်กลุ่มหนึ่งร่วมต่อสู้รอบ ๆ ท่านศาสนทูต โดยที่อับบาสซึ่งเป็นผู้เลี้ยงดังกังวานประกาศกับชาวมุสลิมว่า ท่านศาสนทูตลุลลอฮ์ยังคงมีชีวิตอยู่ มุสลิมที่ล่าถอยไปแล้วจึงหันกลับมาต่อสู้ใหม่อีกครั้งหนึ่งจนกระทั่งมีจำนวนมากขึ้น และสามารถเอาชนะได้อีกในที่สุด ทหารมุสลิมไล่ล่าและ

จับพวกเขาเป็นเชลย สามารถยึดทรัพย์สินของพวกเขาได้มากมาย ท่าน
 ศาสนทูต (คืออัลลอฮ์อะลัยฮิอะซัลลัม) จึงแบ่งให้กับมุสลิมใหม่และไม่
 ให้อะไรแก่ชาวอันศอร์เลย เพราะความมั่นใจในศรัทธาและอิสลามที่แท้
 จริงของพวกเขา

โองการอัล-กุรอานที่ถูกประทานในสงครามครั้งนี้ได้แก่

لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ فِي مَوَاطِنَ كَثِيرَةٍ وَيَوْمَ حُنَيْنٍ إِذْ
 أَعَجَبْتَكُمْ كَثَرْتُمْ فَلَمْ تُغْنِ عَنْكُمْ شَيْئًا وَضَاقَتْ
 عَلَيْكُمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ ثُمَّ وَلَّيْتُم مُّدْبِرِينَ ﴿٥٠﴾

“แท้จริงอัลลอฮ์ได้ช่วยเหลือพวกท่านแล้วในสนามรบอัน
 มากมาย และในวันแห่งสงครามฮุัยนินด้วย ขณะที่การมีจำนวน
 มากของพวกท่านทำให้พวกท่านหลงระเริง แล้วมันก็ได้อำนวย
 ประโยชน์แก่พวกท่านแต่อย่างใด และแผ่นดินก็แคบสำหรับพวก
 ท่านทั้ง ๆ ที่มันก็ยังกว้างอยู่ แล้วพวกท่านก็หันหลังหนี”

(อัตเตาบะฮ์ : 25)

สงครามครั้งนี้เป็นสงครามครั้งสุดท้ายที่มีการปะทะกันระหว่าง
 มุสลิมและผู้ตั้งภาคี หลังจากนั้นไม่นานนักชาวอาหรับก็ทำลายเจรีดและ
 เข้ารับอิสลาม

11. สงครามตะบูก

สงครามตะบูกหรือที่เรียกอีกชื่อหนึ่งว่าสงครามแห่งความทุกข์

ยาก เกิดขึ้นในเดือนเราะญับ ปีที่ 9 แห่งฮิจเราะฮ์สุคฺกราช

ตะบูกเป็นชื่อสถานที่ที่ตั้งอยู่ระหว่างวาดียักรูอแห่งดินแดน
หิญาซและแคว้นชาม มีสาเหตุเนื่องมาจากอาณาจักรโรมันได้รวบรวม
กลุ่มก๊กต่าง ๆ ในแคว้นชาม อันได้แก่ ลักม์ ญุซชาม อามิละฮุ และ
ฆอซซาน ซึ่งเป็นชาวอาหรับคริสต์ เพราะอิริอักล์ต้องการที่จะโจมตีและ
ทำลายรัฐใหม่ในคาบสมุทรอาหรับ ที่ชาวคราวและชัยชนะของรัฐนี้เป็นที่
รำลึกกันอย่างกว้างขวาง ทำให้อิริอักล์เกิดความกังวลและเกรงกลัวต่อ
ท่านศาสนทูต (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ท่านศาสนทูต (ศ็อลลัลลอฮุ
อะลัยฮิวะซัลลัม) จึงกระตุ้นให้ทหารออกรบ ซึ่งขณะนั้นเป็นช่วงเวลา
ที่ทุกซ์ยากแสนสาหัสและอากาศแสนร้อนแรง มุสลิมที่แท้จริงเต็มใจออก
รบตามคำบัญชา และท่านศาสนทูต (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้
กระตุ้นให้เศาะฮาบะฮ์ที่ร่ำรวยจัดหาสิ่งจำเป็นในสงครามให้กับกองทัพ
มุสลิม อนุบักร์จึงนำทรัพย์สินทั้งหมดของท่านที่มีจำนวนมากถึง 40,000
ดิรฮัม มามอบให้ อุมัรมอบทรัพย์สินให้กึ่งหนึ่ง ส่วนอุษมานมอบทรัพย์สิน
ให้อย่างมากมายมหาศาล สามารถใช้เตรียมสิ่งจำเป็นในการสงคราม
ให้ทหารได้ถึงหนึ่งในสามของกองทัพ ท่านศาสนทูต (ศ็อลลัลลอฮุอะลัย
ฮิวะซัลลัม) จึงขอพรให้ท่านและกล่าวว่า **“หลังจากวันนี้ไป สิ่งที่อุษมาน
ทำจะไม่ให้โทษต่อเขา”** มีเศาะฮาบะฮ์หลายคนที่ไม่มีความ
มาหาท่านศาสนทูต (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ท่านกล่าวว่า **“ฉัน
ไม่มีพหนะอะไรให้พวกท่านซี”** พวกเขาจึงหันหลังกลับไปและร้องไห้
ด้วยความเสียใจที่ไม่มีพหนะจะใช้ไปทำสงคราม ชาวมูนาฟิกจำนวน
ประมาณ 80 กว่าคน ไม่ยอมออกไปร่วมทำสงคราม และชาวอาหรับ
เบดูอินหลายคนขอตัวไม่ออกไปร่วมทำสงครามด้วย โดยใช้อำไร้สาระ
ซึ่งท่านศาสนทูต (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ก็ยอมให้ตามคำขอ

ท่านศาสนทูต (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้เดินทัพออกไป
พร้อมกับกองทัพมุสลิมจำนวน 30,000 คน มีม้าจำนวน 10,000 ตัว ซึ่ง

ชาวอาหรับทั้งหลายไม่เคยพบเห็นกองทัพที่ยิ่งใหญ่ขนาดนี้ กองทัพมุสลิมได้เดินทางมาจนถึงตะบูกและตั้งกองทัพอยู่ที่นั่นประมาณ 20 คืน โดยไม่ได้พบกับกรรพพุ่งใด ๆ ทั้งสิ้น สงครามครั้งนี้เป็นสงครามครั้งสุดท้ายในชีวิตของท่านศาสนทูต (คือลัลลอฮฺอยู่ด้วยฮิวะซัลลัม) และในสงครามครั้งนี้ลัลลอฮฺได้ประทานโองการนี้ลงมา

وَعَلَى الثَّلَاثَةِ الَّذِينَ خَلَفُوا حَتَّىٰ إِذَا ضَاقَتْ عَلَيْهِمُ

الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ وَضَاقَتْ عَلَيْهِمْ أَنفُسُهُمْ وَظَنُّوا أَن

لَا مَلْجَأَ مِنَ اللَّهِ إِلَّا إِلَيْهِ ثُمَّ تَابَ عَلَيْهِمْ لِيَتُوبُوا إِنَّ اللَّهَ

هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ ﴿١١٨﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا

اللَّهَ وَكُونُوا مَعَ الصَّادِقِينَ ﴿١١٩﴾

“และอัลลอฮฺทรงอภัยโทษให้แก่ชายสามคน (คือ กะอูบ อิบน์มุลิก มุรอเราะฮฺ อิบน์ อรรรอบีอ์ และฮิลาล อิบน์มุฮัมยยะฮฺ) ที่ไม่ได้ออกไปสงคราม จนกระทั่งแผ่นดินได้คับแคบแก่พวกเขาทั้งๆ ที่มันกว้างใหญ่ไพศาล และตัวของพวกเขาก็รู้สึกอัดอัดไปด้วย แล้วพวกเขาก็คาดคิดกันว่าไม่มีที่พึ่งอื่นใดเพื่อให้พ้นจากอัลลอฮฺไปได้ นอกจากกลับไปหาพระองค์ แล้วพระองค์ก็ทรงอภัยโทษให้แก่พวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้กลับเนื้อกลับตัวสำนักผิดต่อพระองค์ แท้จริงอัลลอฮฺนั้นคือผู้อภัยโทษ ผู้เมตตาเสมอ (118) โอ้ศรัทธาชนทั้งหลาย พึงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด และจงอยู่อยู่ร่วมกับบรรดาผู้ที่พูดจริง (119)”

(อัตเตอาบะฮฺ : 118 - 119)

ยังได้ประทานโองการอัล-กูรอานอีกหลายโองการเกี่ยวกับพฤติกรรมของชาวมุนาฟิกและชาวอาหรับเบดูอินที่ขอตัวไม่ออกสงคราม และยังมีโองการที่อัลลอฮฺตำหนิต่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) ที่ยอมรับคำขอของพวกเขาซึ่งมีอยู่หลายโองการด้วยกันในสุเราะฮฺอัตเตาบะฮฺ

บ. บทเรียนและข้อคิด

ในเบื้องต้นเราจะกล่าวถึงบทบัญญัติ เหตุผลและหลักการทั่วไปของการสงครามในอิสลามก่อน

ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้เริ่มเผยแผ่ศาสนาด้วยวิธีการสงบสันติและการตักเตือน ท่านใช้วิธีอ่านคัมภีร์ของอัลลอฮฺที่ท่านได้รับให้กลุ่มชนของท่านฟัง ใช้การเจรจากับพวกเขาด้วยจิตใจและปัญญา โดยการชี้แจงให้ทราบถึงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเจวิต ความมมงาย ความหลงผิดและอวิชาที่มีอยู่กับพวกเขา ในระยะแรกกลุ่มชนของท่านได้ตอบด้วยการต่อต้านและเยาะเย้ยถากถาง ต่อมาก็ใช้วิธีการด้วยการใส่ไคล้และข่มเหงรังแก และสุดท้ายก็ตอบโต้ด้วยวิธีวางแผนสังหาร จนกระทั่งอัลลอฮฺได้จัดสถานที่แห่งหนึ่งให้ท่านได้เผยแผ่ศาสนาอย่างมั่นคงและไร้ความวิตกกังวล หากทว่าสถานที่แห่งใหม่นี้ท่านต้องเผชิญกับสองอำนาจใหญ่ที่ขบเคี้ยวกันอยู่ได้แก่ ตระกูลกูรัยชฺที่กังวลใจกับการอพยพไปยังนครมะดีนะฮฺของท่านนบี (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) และเศาะฮาบะฮฺ ซึ่งเป็นสถานที่ที่นักเผยแผ่ศาสนาสามารถจะวะฮฺได้อย่างปลอดภัย อันจะเป็นพลังทำลายการมุ่งปองร้ายของชาวกูรัยชฺ และต้องเผชิญกับอำนาจของยิวที่ท่านนบี (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) พยายามที่จะสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกันนับแต่ท่านได้มาตั้งมั่น

อยู่ ณ นครมะดีนะฮฺ หากทว่าธรรมชาติของยิวนั้นเป็นผู้ที่เจ้าคิดเจ้าแค้น เจ้าเล่ห์เพทุบาย ยังมีทันที่ท่านนบี (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) จะตั้งมั่นอยู่ ณ นครมะดีนะฮฺและเป็นผู้นำของชาวมุฮำญญิดรีนและอันศอรฺได้อย่างสมบูรณ์ ผู้นำของชาวยิวก็ได้แสดงความอิจฉาริษยาและอาฆาตมาดร้ายต่อการเป็นผู้นำของท่านที่ได้ปกครองนครมะดีนะฮฺอย่างเต็มตัว

กาลก่อน ขณะอยู่ที่มักกะฮฺ อัล-กุรอานได้ลงมาย้ำเสมอว่าให้ท่านอดทนต่อสิ่งที่พวกเขาพูด

وَاصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَأَهْرُجْهُمْ هَجْرًا جَمِيلًا ﴿١٠﴾

“และจงอดทนต่อสิ่งที่พวกเขากล่าวและจงหลีกห่างพวกเขาด้วยดี”
(อัลมุซซัหมิม : 10)

และกลุ่มผู้ตั้งภาคีเอง ทุกครั้งที่โองการเกี่ยวกับการอดทนได้ถูกประทานลงมา ก็จงรำลึกไว้ใช้เล่ห์กลและประทุษร้ายมากยิ่งขึ้น ในขณะนั้นชาวมุสลิมไม่อาจต่อต้านการรังควาญดังกล่าวได้ เนื่องจากพวกเขามีจำนวนเพียงไม่มากและไม่มีทางสู้ แต่เมื่อท่านนบี (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้ตั้งหลักปักฐานอย่างมั่นคงอยู่ในนครมะดีนะฮฺแล้วมุสลิมก็เริ่มมีอำนาจและมีสรรพกำลังพร้อม จึงต้องเผชิญกับกองกำลังและความโกรธแค้นของชาวกุรัยชฺ และเผชิญกับความอาฆาตมาดร้ายของชาวยิวโดยวิธีการอดทนแบบรับการถูกคุกคามหลายต่อหลายครั้ง แต่อิสลามเป็นศาสนาที่อยู่กับความจริง ไม่ได้ปิดหูปิดตาต่อความจริงและหันไปเชื่อต่อการคาดคะเนและอุดมคติต่อกลุ่มชนที่ไม่ศรัทธาและไม่ให้เกียรติต่ออุดมคติ อิสลามจึงต้องใช้กำลังปกป้องตนเอง อิสลามจึงต้องเตรียมพร้อมสำหรับกับการต่อสู้กับศัตรูที่มารุกรานและการกำจัดกองกำลังของฝ่ายอธรรม เพื่อเปิดพื้นที่สำหรับการตะอูวะฮฺที่สงบสันติ และมีอิสระ สามารถสู้กับสติปัญญา ชัดเกล้าจิตใจ แก้ไขสิ่งผิด

และสร้างสัญลักษณ์แห่งความดีเพื่อให้ผู้อื่นได้รับรู้ และสามารถสร้าง
ประการการส่องทางให้แก่ผู้ที่แสวงหาการชี้นำ แสวงหาความดีและความ
มีสติ

ด้วยสาเหตุดังกล่าวทั้งหมดและประการฉะนี้ อัลลอฮ์จึงได้บัญญัติ
การสงครามสำหรับชนผู้ศรัทธา ในปีที่ 2 แห่งฮิจเราะฮ์ศักราช โดยการ
ประกาศโองการต่อไปนี้

أَذِنَ لِلَّذِينَ يُقْتُلُونَ بِأَنَّهُمْ ظَلَمُوا ۗ وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ
نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ ﴿٣٩﴾ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ
إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ ۗ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ
بِبَعْضٍ هَدَمَتْ صَوَامِعُ وَبِيَعٌ وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذَكَّرُ
فِيهَا ۗ أَسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا ۗ وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ ۗ إِنَّ
اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٤٠﴾ الَّذِينَ إِنْ مَكَّنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ
أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا
عَنِ الْمُنْكَرِ ۗ وَاللَّهُ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ ﴿٤١﴾

“สำหรับบรรดาผู้ได้รับอนุญาตให้ต่อสู้ได้เพราะพวกเขาถูก
ข่มเหง และแท้จริงอัลลอฮ์สามารถที่จะช่วยเหลือพวกเขาได้อย่าง
แน่นอน (39) บรรดาผู้ที่ถูกขับไล่ออกจากบ้านเรือนของพวกเขา

โดยไม่ชอบธรรม นอกจากพวกเขาถือว่าอัลลอฮ์คือผู้อภิบาลของเราเท่านั้น และหากว่าอัลลอฮ์ไม่ให้นุญญ์คานอำนาจซึ่งกันและกันแล้ว บรรดาหอสวด และโบสถ์(ของพวกเขาคริสต์) และสถานที่สวด (ของพวกเขาฮิว) และมียึดทั้งหลายที่นามของอัลลอฮ์ถูกรำลึกอย่างมากมาย ต้องถูกทำลายอย่างแน่นอน และอัลลอฮ์นั้น จะช่วยเหลือผู้ที่สนับสนุนศาสนาของพระองค์ อัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงพลัง ผู้ทรงเดชานุภาพ (40) บรรดาผู้ที่เราให้พวกเขามีอำนาจในแผ่นดิน ผู้ที่ดำรงการละหมาด และบริจาคชะกาตและกำชับใช้ต่อความดีและห้ามปรามความชั่ว และบั้นปลายของกิจการทั้งหลายย่อมเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ (41)” (อัลฮัจญ์ : 39 - 41)

โครงการเหล่านี้เป็นโครงการแรก ๆ ที่ถูกประทานเกี่ยวกับการศึกษา สงครามและการอนุญาตให้ทำสงคราม เราจึงควรที่จะวิเคราะห์เหตุผลภายใน ประโยชน์และเป้าหมายการศึกษาสงครามสักเล็กน้อย

1. ในตอนต้นของโครงการ อัลลอฮ์ได้อนุญาตให้ศรัทธาชนทำสงคราม สังเกตได้ว่าพระองค์ทรงกล่าวถึงศรัทธาชนโดยใช้คำว่า **“สำหรับบรรดาผู้ที่ถูกข่มเหง”** และจากหลักภาษาอาหรับที่รู้กันทั่วไปว่า การที่บทบัญญัติหนึ่งมีการคาบเกี่ยวกับที่มา มีนัยว่าที่มานั้นเป็นเหตุผลของบทบัญญัตินั้นและคำว่า **“ถูกข่มเหง”** เป็นคำที่มีที่มาจากคำว่า **“มุกอตะละฮ์”** ซึ่งหมายถึง บรรดาศรัทธาชนเหล่านั้นที่ได้รับอนุญาตให้ทำสงคราม เป็นผู้ที่ถูกข่มเหง หมายถึง ถูกกดขี่ ถูกทำร้าย ถูกประกาศสงคราม สิ่งนี้เป็นการชี้ชัดว่าเหตุผลที่พวกเขาได้รับอนุญาตให้ทำสงครามก็เพราะพวกเขาถูกทำร้ายก่อน การสงครามจึงเป็นการป้องกันตัว และตอบแทนตามกฎการตอบแทนคุณเดียวกัน(มิซลฺบิลมิซลฺ) ดังที่ปรากฏในคำรัสของพระองค์ว่า

فَمَنْ أَعْتَدَىٰ عَلَيْكُمْ فَأَعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا أَعْتَدَىٰ
عَلَيْكُمْ ۚ وَاتَّقُوا اللَّهَ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ

“ดังนั้นผู้ใดที่ละเมิดต่อพวกท่านก็จงละเมิดต่อพวกเขา
ด้วยประการที่เหมือนสิ่งที่พวกเขาละเมิดต่อพวกท่าน”

(อัลบะเกาะเราะฮะฮฺ : 194)

และดำรัสที่ว่า

وَجَزَاءُ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِّثْلُهَا

“และผลตอบแทนของความเลวคือความเลวดูจเดียวกัน”

(อัลซุรรอ : 40)

2. ในโองการเดียวกันมีการระบุอย่างชัดเจนว่า การทำสงคราม
ที่พวกเขาถูกข่มเหงรังแกนี้ เป็นการถูกกระทำและถูกละเมิดโดยไม่มี
เหตุผลอันชอบธรรม ดังที่อัลลอฮฺทรงกล่าวว่า “เนื่องจากพวกเขาถูก
ละเมิด” เพราะศรัทธาชน ที่นครมักกะฮฺไม่ได้เป็นผู้ละเมิดและข่มเหง
รังแกผู้อื่น หากทว่าพวกเขาต่อสู้เพื่อความเชื่อ พวกเขาเรียกร้องกลุ่มชน
ของตนให้ปลดปล่อยตัวเองออกจากความคาดเดา ความมั่งงายและมารยาท
ที่เลวทรามต่ำช้า

3. ในโองการที่สองระบุอย่างชัดเจนถึงข้อเท็จจริงในประวัติศาสตร์
ที่มีการถูกข่มเหงรังแก นั้นเป็นเพราะศรัทธาชนเหล่านั้นถูกขับไล่ออกจาก
บ้านเรือนของตน ซึ่งไม่มีการละเมิดที่รุนแรงไปกว่าการขับไล่คนออกจาก
ถิ่นฐานและภูมิลำเนาของตน

4. ในโองการเดียวกันนี้มีการระบุสาเหตุที่ศรัทธาชนเหล่านั้น

ถูกขับไล่ไสส่งออกจากบ้านเรือนของตนเอง ว่าเป็นเพราะความขัดแย้งกับกลุ่มชนของตนที่กราบไหว้เจว็ด และสักการะพระเจ้าจอมปลอม ในขณะที่ศรัทธาชนเหล่านั้นเคารพสักการะอัลลอฮ์องค์เดียว พวกเขาจึงถูกย่ำยีบีฑา เพราะความศรัทธาที่ชาวกุรัยชไม่ต้องการให้พวกเขามีเสรีภาพในเรื่องนี้

5. ในเมื่อศรัทธาชนไม่มีเสรีภาพในการนับถือศาสนา การสงครามที่ถูกบัญญัติขึ้น จึงเป็นการสงครามที่ประกันเสรีภาพนี้ ที่ปกติแล้วมนุษยย์มักจะภาคภูมิใจในเสรีภาพนี้เป็นอย่างยิ่ง

6. ต่อมาอัลลอฮ์ได้ชี้แจงว่าการสงครามที่ถูกบัญญัติสำหรับผู้ศรัทธานั้นมิได้ยังประโยชน์ต่อเสรีภาพในการนับถือศาสนาสำหรับมุสลิมเท่านั้น หากทว่ายังประโยชน์ต่อศาสนิกของศาสนาอื่น ๆ ที่เคารพอัลลอฮ์ อันได้แก่ คริสต์และยิวอีกด้วย เนื่องจากขณะนั้นมุสลิมต่อสู้กับผู้บูชาเจว็ดที่ไม่ได้นับถือศาสนา หากว่ามุสลิมมีความเข้มแข็งก็จะสามารถปกป้องรักษาสถานที่ประกอบศาสนกิจของชาวยิว และชาวคริสต์ไปพร้อม ๆ กับการปกป้องรักษามัสยิดอีกด้วย เพื่อมิให้พวกบูชาเจว็ดและผู้ปฏิเสธมีชัยแล้วจะทำสงครามกับศาสนาอื่น ๆ ที่เคารพนับถือพระเจ้า และปิดสถานที่ประกอบศาสนกิจของศาสนาเหล่านั้น สิ่งนี้ปรากฏชัดในดำรัสของอัลลอฮ์ในประโยคนี้ “และหากว่าอัลลอฮ์ไม่ให้มนุษยย์คานอำนาจซึ่งกันและกันแล้ว บรรดาหอสวด (صَلَوَات) และโบสถ์ (بَيْع) และสถานที่สวด (صَوْمِع) และมัสยิดทั้งหลายที่นามของอัลลอฮ์ถูกรำลึกอย่างมากมาย ต้องถูกทำลายอย่างแน่นอน”

คำว่า صَلَوَات หมายถึง สถานที่ปลีกวิเวกของนักบวช เรียกอีกชื่อหนึ่งว่า الأديرة คำว่า بَيْع หมายถึง โบสถ์คริสต์ คำว่า صَوْمِع หมายถึง โบสถ์ยิว

ด้วยสาเหตุดังกล่าว จึงเป็นการชัดเจนว่าการสงครามในอิสลามมิได้มีเป้าหมายเพื่อลบล้างศาสนาที่เคารพนับถือพระเจ้า และทำลาย

สถานประกอบศาสนกิจของศาสนาเหล่านั้น หากทว่าเพื่อเป็นการปกป้องรักษามิให้ผู้ปฏิเสธและผู้เคาะพญาเจวิดมีชัยชนะเหนือพวกเขาและสามารถทำลายและปิดสถานประกอบศาสนกิจของศาสนาเหล่านั้น

7. ในโองการที่สามมีการระบุถึงผลที่ตามมาของการที่ศรัทธาชนมีชัยชนะในสงครามที่ถูกบัญญัติดังกล่าวว่า มิใช่เป็นการกดขี่ข่มเหงผู้คนหรือฉกฉวยผลประโยชน์ ปล้นทรัพย์สินหรือทำลายเกียรติของพวกเขา หากทว่าเป็นผลที่ยังประโยชน์ต่อมนุษยชาติและสังคมส่วนรวมอันได้แก่

ก. เพื่อการแพร่หลายของจิตใจที่สูงในโลกด้วยการประกอบศาสนกิจ (ดำรงการละหมาด)

ข. เพื่อการแพร่หลายของความเป็นธรรมในสังคมด้วยชะกาด(และจ่ายชะกาด)

ค. เพื่อการเกิดความร่วมมือกันเพื่อผลประโยชน์ของส่วนรวมเพื่อเกียรติและความสูงส่งของสังคม (และใช้ให้ทำความดี)

ง. และเพื่อการเกิดความร่วมมือกันในการกำจัดความชั่วร้ายอาชญากรรมและความเสื่อมเสีย (และยับยั้งความชั่วร้าย)

เหล่านั้นเป็นผลสืบเนื่องจากการที่ศรัทธาชนได้รับชัยชนะในการทำสงครามกับศัตรู จากการสถาปนารัฐอิสลามที่ทำการยกระดับจิตใจ การเกื้อกูลกันในสังคม การยกระดับมนุษย์ด้วยความดี และยับยั้งความตกต่ำของมนุษย์โดยวิถีทางแห่งความชั่ว ดังนั้นจะมีเป้าหมายแห่งมนุษยชาติใด ๆ ที่สูงส่งกว่าเป้าหมายของการบัญญัติการสงครามในอิสลาม จะมีสงครามใด ๆ ที่มนุษยชาติเคยพบเห็นทั้งในอดีตและปัจจุบันที่มีเป้าหมายเสมอเหมือนเป้าหมายเหล่านี้ที่ยังประโยชน์ต่อมนุษยชาติทั้งมวล และการสร้างสังคมบนพื้นฐานที่จะยกระดับและพัฒนามนุษยชาติให้เป็นผู้ที่สร้างสรรค์ ไม่ย้อนกลับไปสู่ความเลวร้ายต่าง ๆ ในยุคของความมมลาย เช่น การละทิ้งศีลธรรม การปฏิเสธ การสงครามและการ

นองเลือด ดังเช่นผลพวงที่เกิดขึ้นภายใต้อิทธิพลของอารยธรรมทางวัตถุของตะวันตก

เมื่อเราทราบเป้าหมายของการอนุญาตการสงครามในอิสลามแล้วเราก็จะทราบความหมายของคำว่า **“ในหนทางของอัลลอฮ์”** การต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮ์ คือการต่อสู้เพื่อการเกิดขึ้นของความดีงาม ความสันติ ความสูงส่งและความยุติธรรมในสังคม **“ในหนทางของอัลลอฮ์”** หมายถึง วิถีทางของอัลลอฮ์ วิถีทางสู่อัลลอฮ์ไม่อาจเป็นอื่นไปได้ นอกจากวิถีทางแห่งความดี ความรัก การช่วยเหลือเกื้อกูลกันในความดี และความยำเกรงต่ออัลลอฮ์ มิใช่การเกื้อกูลกันในความชั่วและการละเมิด

นี่เป็นการกล่าวถึงเป้าหมาย และสาเหตุการอนุญาตให้ทำสงครามในประวัติศาสตร์การสงครามในอิสลามโดยสรุป ต่อไปเราจะกล่าวถึงบทเรียนและข้อคิดของสงครามต่าง ๆ ในช่วงต้นของอิสลาม ซึ่งหมายถึงยุคของท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ข้าพเจ้าอยากจะกล่าวถึงบทเรียนจากสงครามแต่ละสงครามเป็นครั้ง ๆ ไป แต่ด้วยเวลาอันจำกัดซึ่งการกระทำดังกล่าวต้องอาศัยหนังสือเป็นสิบ ๆ หน้า ทำให้ข้าพเจ้าต้องประมวลบทเรียนทั้งหมดในคราวเดียวกัน โดยการวิเคราะห์จากทุกสงครามไม่น้อยกว่าหนึ่งบทเรียนต่อสงครามแต่ละครั้ง ข้าพเจ้าหวังว่าจะได้กล่าวโดยละเอียดของสงครามทุกครั้งโดยเอกเทศในที่อื่น-อินชาอัลลอฮุ-หากอัลลอฮ์ประสงค์ และหากพระองค์ให้ข้าพเจ้าอายุยืนยาว และให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บ

1. สงครามครั้งแรกคือสงครามบัตร์ โดยที่ท่านนบีมุฮัมมัด (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้ออกไปขัดขวางคาราวานสินค้าของกุรัยชท์ ที่กลับจากแคว้นซามสู่นครมักกะฮ์ แต่คาราวานสินค้าหลบหนีไปได้ และฝ่ายผู้ตั้งภาคีก็ยังมุ่งมั่นที่จะทำสงคราม ซึ่งการสงครามก็เป็นไปดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น การขัดขวางคาราวานสินค้าของกุรัยชท์มิใช่บ่งบอกถึงการอยากได้ทรัพย์สินและปล้นทรัพย์ดังที่นักบูรพาคดีผู้โกหกได้อ้าง หาก

ทว่าสาเหตุของมันคือเป็นการแก้แค้นต่อชาวกุรัยช์ โดยการเอาทรัพย์สินทดแทนทรัพย์สินของศรัทธาชนชาวมุฮาญีรีนที่พวกเขายึดเอาไปด้วย พวกเขาส่วนใหญ่ถูกบังคับให้ละทิ้งบ้านเรือน ที่ดินและทรัพย์สินต่าง ๆ เมื่อชาวกุรัยช์รู้ว่าผู้ใดอพยพออกจากมักกะฮ์ไปแล้ว บ้านของเขาจะถูกขาย และทรัพย์สินถูกยึด ดังนั้นกฎของการกระทำดุจเดียวกันที่กฎหมายระหว่างประเทศในปัจจุบันอนุญาตเช่นการกระทำระหว่างเรากับอิสราเอล และที่สำคัญเราควรรู้ว่าก่อนสงครามบัตร์นั้น มีการพยายามขัดขวางอุฐุบรทุกสินค้าของชาวกุรัยช์ถึง 7 ครั้งมาแล้ว และผู้ที่ออกไปขัดขวางทั้งหมดเป็นชาวมุฮาญีรีน ไม่มีชาวอันศอร์แม้แต่คนเดียว นั่นเป็นเพราะชาวมุฮาญีรีนเหล่านั้น หากออกไปขัดขวางคาราวานสินค้าของกุรัยช์และยึดเอามาได้ การกระทำดังกล่าวก็ถูกต้องตามกฎหมายของพระเจ้าและกฎหมายของมนุษย์ เราจะกล่าวถึงความพยายามทั้งเจ็ดครั้งดังกล่าวได้แก่ การส่งฮัมซะฮ์ออกไปในต้นเดือนที่ 7 แห่งฮิจเราะห์ศักราช ส่งกองกำลังของอุบัยดะฮ์ บินอัลหาริษ ต้นเดือน ที่ 8 กองกำลังของสะอูด บินอปีวักกอส ต้นเดือนที่ 9 และทำสงครามวัดตาน ต้นเดือนที่ 12 สงครามบฎาฎ ต้นเดือนที่ 13 สงครามบัตร์ครั้งแรก ในเดือนที่ 13 เช่นกัน และสงครามอะซีเราะห์ ต้นเดือนที่ 16 แห่งฮิจเราะฮ์ ทั้งกองกำลังและการสงคราม²⁴ต่าง ๆ เหล่านี้ประกอบด้วยชาวมุฮาญีรีนทั้งหมด โดยไม่มีชาวอันศอร์แม้แต่คนเดียว สิ่งนี้จึงยืนยันทัศนนะของเราดังกล่าวข้างต้น

2. ชัยชนะในสงครามต่าง ๆ มิได้มาโดยอาศัยปริมาณคนและอาวุธที่ครบครันเท่านั้น หากทว่าเป็นเพราะความเข้มแข็งทางจิตใจของทหาร เนื่องจากทหารของอิสลามในสงครามเหล่านั้นเป็นตัวแทนของหลักความเชื่อที่พิสุทธ์ ศรัทธาอันแรงกล้า ยินดีต่อการพลีชีพ และหวังในผลบุญและสวรรค์ของอัลลอฮ์ เจกเช่นการเป็นตัวแทนของการหลุดพ้นจากความหลงผิด ความแตกแยกและความเสื่อมเสีย ในขณะที่ฝ่ายผู้ตั้ง

²⁴ “กองกำลัง” หมายถึง สระียะฮ์ “สงคราม” หมายถึง กอชวะฮ์ ดูความหมาย ต้นบทที่ 5 (ผู้แปล)

ภาคีเป็นตัวแทนของความเชื่อที่เสื่อมโทรม มารยาทที่ต่ำช้า สังคมที่แตกแยก ความลุ่มหลงในลาภและความคลั่งไคล้ต่อประเพณีที่เสื่อมถอย บรรพบุรุษเก่าก่อนและพระเจ้าจอมปลอม

แล้วมาพิจารณาถึงพฤติกรรมของทหารทั้งสองฝ่าย ขณะเริ่มทำสงคราม ฝ่ายผู้ตั้งภาคีนั้นก่อนเริ่มสงครามบัตร์พวกเขาตั้งค่ายอยู่สามวันเพื่อตีมัสสุรา ฟังทาสหญิงร้องรำทำเพลง ตีกลองและจุดไฟ เพื่อให้ชาวอาหรับรู้ถึงสิ่งที่ตนเองได้กระทำเพื่อจะได้เกรงกลัวต่อพวกเขา และคิดว่านั้นเป็นหนทางสู่ชัยชนะ ในขณะที่ชาวมุสลิมนั้นก่อนทำสงครามพวกเขาหันหน้าเข้าหาอัลลอฮฺ ประสงค์ที่จะสละชีพและสูดดมกลิ่นสวรรค์ และท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลิม) ได้กัมสุญูด สดุดีและวิงวอนต่ออัลลอฮฺให้ช่วยเหลือป่าวของพระองค์ผู้ศรัทธา ในที่สุดผู้เคร่งครัดและนอบน้อมก็ได้ชัยชนะ ส่วนผู้หลงผิดงมงายก็ประสบความพ่ายแพ้

3. ความมุ่งมั่นอันแรงกล้าในการทำสงครามของทหารหาญและการมีความสุขที่ได้เผชิญหน้ากับศัตรู ทำให้แม่ทัพสามารถเดินหน้าตามแผนและเชื่อมั่นต่อความสำเร็จและชัยชนะได้ ดังที่เกิดในสงครามบัตร์

4. แม่ทัพจะต้องไม่บังคับทหารให้ทำสงครามหากพวกเขาไม่เต็มใจและไม่มีความมุ่งมั่น จนกว่าจะมั่นใจว่าพวกเขาเต็มใจและมีความมุ่งมั่นแล้ว ดังที่ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลิม) ได้ปรึกษากับเศาะฮาบะฮฺในสงครามบัตร์ก่อนเริ่มทำสงคราม

5. การที่ทหารต้องปกป้องรักษาชีวิตของจอมทัพถือว่าเป็นสิ่งจำเป็น หากมีความประสงค์ต่อชัยชนะในสงครามและดะวะฮฺ และจอมทัพจะต้องยอมรับการกระทำเช่นนั้น เพราะชีวิตของเขาหมายถึงชีวิตของดะวะฮฺ การสูญเสียชีวิตของเขาหมายถึงความพ่ายแพ้ในสงคราม

เราได้เห็นในสงครามบัตร์แล้วว่า ท่านนบี (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลิม) ได้ยอมรับการสร้างขุมให้กับท่าน และในกรณีสงครามอื่นๆ เช่น สงครามอุหุดและหุญัยน์ ที่กลุ่มผู้ศรัทธาอย่างแท้จริงทั้งชายหญิง

พากันห้อมล้อมและปกป้องท่านจากลูกธนูของศัตรู ด้วยการใส่ร่างกายของพวกเขาคือโล่กำบังให้ท่าน โดยที่ไม่มีการรายงานจากท่านนบี (คืออัลลลอฮ์อะลัยฮิวะซัลลัม) ว่า ท่านปฏิเสธการกระทำดังกล่าว ทั้ง ๆ ที่ท่านเป็นนักสู้ผู้กล้าและอัลลลอฮ์ก็คอยสนับสนุนท่านอยู่ มีหน้าซ้ำท่านยังยกย่องสรรเสริญเหล่าผู้ที่ห้อมห้อมท่านอีกด้วย ดังที่เราได้เห็นท่านยกย่องสรรเสริญต่ออะซีบะฮ์ อุม്മัอิมะเราะฮ์ และยังขอพรให้แก่นางว่าให้นาง สามีและบุตรของนางได้เป็นเพื่อนผู้ใกล้ชิดของท่านในสวรรค์

6. อัลลลอฮ์ได้ให้ทหารของพระองค์มาห้อมล้อมบ่าวผู้ที่ศรัทธาอย่างแท้จริงในการทำศึกสงคราม ดังเช่นการที่พระองค์ส่งมลาอิกะฮ์มาในสงครามบัตร์ และส่งลมพายุมาในสงครามพันธมิตร

ตราบโดที่เหล่าผู้ศรัทธาเหล่านั้นทำสงครามในวิถีทางของพระองค์ แล้วพระองค์จะทอดทิ้งพวกเขาได้อย่างไร ในเมื่อพระองค์เป็นผู้กล่าวว่

وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾

“และเป็นหน้าที่ของเรา(ใน)การช่วยเหลือบรรดาผู้ศรัทธา”

(อิรรัม : 47)

และกล่าวว่า

إِنَّ اللَّهَ يُدْفِعُ عَنِ الَّذِينَ ءَامَنُوا

“แท้จริงอัลลลอฮ์ปกป้องบรรดาผู้ที่ศรัทธา” (อัลฮัจญ์ : 38)

6. ธรรมชาติของนักเผยแผ่ศาสนาที่แท้จริงจะมุ่งมั่นกับการให้ศัตรูของตนได้รับการชี้แนะ (อิตายะฮ์) และการเปิดโอกาสให้ โดยหวังว่าอัลลลอฮ์จะอนุเคราะห์การชี้แนะใส่ลงไป ในหัวใจของพวกเขา ณ ที่นี้เองเราจึงเข้าใจถึงเหตุผลที่ท่านศาสนทูต (คืออัลลลอฮ์อะลัยฮิวะซัลลัม) มีแนว

โน้มเห็นพ้องกับการไถ่ตัวเชลยสงครามบັดร์ เพราะมีความหวังว่าอัลลอฮฺอาจจะชี้นำพวกเขาสู่อิสลาม และหวังว่าต่อไปลูกหลานของคนเหล่านั้นจะเคารพภักดีและวิงวอนต่อพระองค์ แต่เมื่ออัล-กูรอานคัมภีร์อันทรงเกียรติได้ตำหนิต่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลิม) ต่อการกระทำดังกล่าว ก็เนื่องด้วยผลประโยชน์ด้านอื่นของอิสลามในขณะนั้น นั่นคือการกำราบศัตรูของอัลลอฮฺและกำจัดหัวใจผู้สร้างความวุ่นวายและการหลงผิด หากว่าเชลยสงครามบັดร์ถูกฆ่า การต่อต้านของกูรัยชก็จะอ่อนกำลังลง เนื่องจากการถูกกำจัดของเหล่าหัวหน้าและผู้จุดไฟแห่งความวุ่นวายต่อมุสลิม

ข้าพเจ้ายังสัมผัสได้ถึงเหตุผลอีกประการหนึ่งที่ทำให้ท่านศาสนทูตยอมรับการไถ่ตัวเชลย นั่นคือการที่อับบาสซึ่งเป็นลุงของท่านก็ตกเป็นเชลยคนหนึ่งด้วย ซึ่งอับบาสเคยมีผลงานในการช่วยเหลือเกื้อกูลต่อท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลิม) ก่อนการประกาศเข้ารับอิสลามหลายต่อหลายครั้ง อับบาสเคยเป็นสักขีพยานในการให้สัตยาบันอะกออะฮ์ครั้งที่ 2 อย่างลับ ๆ ท่านเคยเป็นผู้บอกข่าวความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ของกูรัยชต่อท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลิม) สำหรับข้าพเจ้าแล้วสิ่งนี้ยืนยันได้ว่าอับบาสได้เป็นมุสลิมแล้ว แต่ยังคงปกปิดการเป็นอิสลามเอาไว้ ฉะนั้นท่านศาสนทูตจะฆ่าคนที่มีความสัมพันธ์กับท่านในลักษณะดังกล่าวได้อย่างไร ? หากว่าไม่ยกเว้นท่านจากเชลยที่จะถูกฆ่า ก็จะขัดแย้งกับบทบัญญัติแห่งอิสลามที่ห้ามฆ่ามุสลิม หากว่าอับบาสนั้นเป็นมุสลิม แต่หากว่าท่านยังคงเป็นผู้ตั้งภาคี บทบัญญัติอิสลามก็ไม่แบ่งแยกระหว่างญาติใกล้ชิดกับผู้ที่ไม่ใช่ญาติ ในกรณีที่ต้องเด็ดขาดและต่อต้านทุกคนที่ทำสงครามกับอัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ ฝ่ายผู้ตั้งภาคี และมุนาฟิกัน ก็จะถือโอกาสโจมตีและทำให้ความน่าเชื่อถือต่อความยุติธรรมของท่านและการปราศจากการบงการของอารมณ์ใฝ่ต่ำในทุกกรณีปฏิบัติของท่านเสื่อมถอยลง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ไม่มีผลดีต่อการอะฮ์

เลย

7. การละเมิดคำสั่งของจอมทัพผู้มุ่งมั่นและรอบรู้ นำไปสู่ความพ่ายแพ้สงคราม ดังที่ได้เกิดขึ้นในสงครามอุหุด ซึ่งหากว่าพลธนูที่ท่านศาสนทูต (คืออัลลิลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลิม) จัดให้อยู่ในที่มั่นเบื้องหลังทหารอยู่ในที่มั่นดังที่ท่านศาสนทูตบัญชาไว้ ฝ่ายผู้ตั้งภาคีก็ยอมไม่สามารถมาปิดล้อมได้ และแปรเปลี่ยนความพ่ายแพ้ในสงครามตอนแรกให้กลายเป็นชัยชนะในตอนท้าย ฉะนั้นแหละที่การฝ่าฝืนคำสั่งของอัลลลอฮฺได้ทำลายโอกาสและทำให้ฝ่ายศัตรูได้รับชัยชนะ อัลลลอฮฺได้เตือนบรรดาผู้ศรัทธาถึงโทษทัณฑ์จากการขัดคำสั่งศาสนทูต พระองค์ทรงกล่าวว่า

فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ

يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

“ดังนั้นผู้ที่ขัดคำสั่งของเขาพึงระวังความปั่นป่วนจะประสบกับพวกเขาหรือโทษทัณฑ์อันเจ็บปวดจะประสบกับพวกเขา”

(อันนุร : 63)

8. ความโลภในทรัพย์สินสงครามหรือสิ่งอื่น ๆ จะนำไปสู่ความล้มเหลวและพ่ายแพ้ ดังเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสงครามอุหุด เมื่อพลธนูละทิ้งที่มั่นเพราะความโลภในการแย่งชิงทรัพย์สินจากสงคราม และที่ได้เกิดขึ้นในสงครามหุญัยนที่มุสลิมได้รับชัยชนะในตอนแรก แต่เมื่อมีบางคนละโมภในทรัพย์สินสงครามแล้วจึงละทิ้งการไล่ล่าศัตรู ทำให้ศัตรูหันกลับมาโจมตีมุสลิมจนพ่ายแพ้ หากไม่เป็นเพราะการช่วยเหลือของอัลลลอฮฺและการต่อสู้อย่างเด็ดเดี่ยวของท่านศาสนทูต (คืออัลลิลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลิม) และศรัทธาชนที่แท้จริงที่อยู่รายรอบท่าน ความพ่ายแพ้ดังกล่าวก็จะไม่อาจแปรเปลี่ยนเป็นชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ภายหลังจากนั้นได้ การตะวะฮฺต่าง ๆ ก็

เอกเช่นเดียวกัน ความโลภต่อทรัพย์สินที่มีในตัวนักเผยแผ่ศาสนา การมุ่งมั่นแสวงหาทรัพย์สินและความร่ำรวยทางโลก จะทำให้ผู้คนกลางแครงใจต่อความซื่อสัตย์ของนักเผยแผ่ศาสนาต่อการตะวะฮฺ ทำให้ถูกโจมตีว่ามีได้มีเป้าหมายตะวะฮฺเพื่ออัลลอฮฺผู้สูงส่ง หากทว่าอยากจะแสวงหาความร่ำรวยทางโลกโดยอ้างศาสนาและการปฏิรูปสังคม ความเชื่อเอกนี้ที่มีในใจของคนจะผลักดันคนออกจากศาสนาของอัลลอฮฺ และเป็นผลเสียต่อผู้ที่เรียกร้องสู่การปฏิรูปอย่างจริงใจและบริสุทธิ์ใจ

9. การต่อสู้อย่างเด็ดเดี่ยวของนะซีบะฮฺ อุมมอิมาระฮฺพร้อมกับสามีและบรรดาบุตรชายของนาง ที่อยู่รายรอบท่านศาสนทูต (คืออิลลัลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลิม) ขณะที่บรรดามุสลิมล่าถอยในสงครามอุฮุด เป็นหลักฐานประการหนึ่งจากจำนวนหลักฐานอันมากมายที่ยืนยันว่าสตรีมุสลิมมีบทบาทสำคัญในการต่อสู้เพื่อการเผยแผ่ศาสนาอิสลาม และเป็นหลักฐานยืนยันว่าในปัจจุบันเรามีความจำเป็นที่จะต้องให้สตรีมุสลิมแบกรับภารกิจตะวะฮฺอัลลอฮฺอีกคำรบหนึ่ง เพื่อให้พวกนางได้ตะวะฮฺอัลลอฮฺในแวดวงยุทธวิธี กลุ่มภรรยาและกลุ่มแม่บ้าน ให้พวกนางได้สถาปนาความรักต่ออัลลอฮฺและศาสนทูตของพระองค์ การยึดมั่นต่อคำสอนของอิสลามและการทำงานเพื่อผลประโยชน์และความดีงามของสังคมให้เกิดขึ้นกับลูก ๆ ของพวกนาง

ตราบใดที่สนามการตะวะฮฺปราศจากนักเผยแผ่ศาสนาผู้หญิงหรือมีปริมาณไม่เพียงพอต่อความจำเป็นการตะวะฮฺก็จะดำเนินไปอย่างไม่สมบูรณ์ ขบวนการปฏิรูปจะยังคงเป็นง่อย จนกว่าประชาชาติครึ่งหนึ่ง (ซึ่งหมายถึงสตรีมุสลิม) จะได้สดับการตะวะฮฺและความรักต่อความดี การกลับเข้ามาหาศาสนา และการริบรุดสู่การยึดมั่นในสายเชือกอันมั่นคง ได้ตื่นขึ้นมาจากความหลับใหลในหัวใจของพวกนาง

10. การที่ท่านศาสนทูต (คืออิลลัลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลิม) ได้รับความเจ็บในสงครามอุฮุดเป็นการปลอบโยนเหล่านักเผยแผ่ศาสนาต่อสู้

ที่มาประสบในเส้นทางแห่งการตะวะฮฺ ไม่ว่าจะ เป็นความเจ็บปวดทาง
กาย การถูกจำกัดเสรีภาพโดยการจำคุกหรือกักขังหรือการประทัดประหาร
ชีวิตโดยโทษประหารหรือการลอบสังหาร เนื่องจากอัลลอฮฺตะอาลา ได้
กล่าวไว้ในคัมภีร์อันทรงเกียรติของพระองค์ว่า

الْمَرَّةَ (1) أَحْسَبَ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا ءَأَمْنَا وَهُمْ
لَا يُفْتَنُونَ (2) وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ ط فَلْيَعْلَمَنَّ اللَّهُ
الَّذِينَ صَدَقُوا وَلْيَعْلَمَنَّ الْكٰذِبِينَ (3)

“อะลิฟ ลาม มีม (1) มนุษย์คิดหรือว่า พวกเขาจะถูกปล่อยไว้
เพียงแค่ว่าพวกเขาบอกว่าเราศรัทธาและพวกเขาจะไม่ถูกทดสอบ
กระนั้นหรือ (2) และแน่นอน เราได้ทดสอบบรรดาก่อนหน้าพวก
เขาแล้ว ดังนั้นอัลลอฮฺจะทรงจำแนกให้รู้แจ้งถึงบรรดาผู้สัตย์จริง
และจะทรงจำแนกให้รู้แจ้งถึงบรรดาผู้กล่าวเท็จ (3)”

(อัลอังกะบูต : 1 - 3)

11. ต่อกรณีที่ฝ่ายผู้ตั้งภาคีในสงครามฮุญดทำร้ายศพชาวมุสลิม
โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อศพของฮัมซะฮฺ ลูกของท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺ
อะลัยฮิวะซัลลัม) เป็นสิ่งยืนยันอย่างชัดเจนว่าศัตรูของอิสลามปราศจาก
มนุษยธรรมและมโนธรรม การทำร้ายศพไม่ได้เป็นการทำร้ายผู้ตายเลย
เพราะแพะที่ถูกเชือดตายแล้วจะไม่เจ็บปวดกับการถูกถลกหนัง แต่เป็นสิ่ง
ยืนยันว่าความอาฆาตพยาบาทของพวกเขาได้เอ่อล้นออกมา การกระทำ
อันป่าเถื่อนที่ปรากฏจึงเป็นการสร้างความเจ็บช้ำน้ำใจต่อทุกคนที่มี
มโนธรรมและมีจิตใจเป็นมนุษย์

ด้วยเหตุดังกล่าวเราจึงเห็นผู้ตั้งภาคีกระทำต่อศพชาวมุสลิมใน

สงครามอุฮุด และเราก็ได้เห็นยิวกระทำต่อศพของพวกเราในสงครามปาเลสไตน์เนกเช่นเดียวกัน ทั้งสองกลุ่มมาจากแหล่งน้ำเดียวกันที่มันพุ่งขึ้นมาจากชอกหีบของจิตใจที่ไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์และวันสุดท้าย และความพยายามต่อศรัทธาชนที่เชื่อมั่นอย่างถูกต้องอย่างแท้จริงต่ออัลลอฮ์ ศาสนทูตของพระองค์และวันสุดท้าย

12. ต่อกรณีที่ท่านศาสนทูต (คือลัลลอฮ์อะลัยฮิอะซัลลัม) ยอมรับข้อเสนอแนะของหุบาบ บินมุนษिर ที่เสนอให้ย้ายฐานทัพที่ท่านเลือกในสงครามบัตร์ และยังยอมรับข้อเสนอแนะของเขาในสงครามคัยบ์ เป็นบทเรียนที่มาหักล้างความอวดดีของทรรราชที่ข่มเหงรังแกประชาชน โดยที่พวกเขาไม่ประสงค์และไม่ยินยอม พวกทรรราชเหล่านั้นหลงคิดว่ามีปัญญาที่เหนือกว่าประชาชน และหลังจากที่พิเคราะห์ถึงวิธีคิดที่ทำให้พวกเขาดูถูกดูแคลนเจตนากรรมของประชาชน และไม่ใยดีต่อข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิและนักคิด ทั้ง ๆ ที่ท่านศาสนทูต (คือลัลลอฮ์อะลัยฮิอะซัลลัม) ผู้ซึ่งอัลลอฮ์ทราบดีว่าท่านมีคุณสมบัติที่พร้อมสำหรับการแบกรับภารกิจศาสน์สุดท้ายและสมบูรณ์แบบของพระองค์ เป็นผู้ที่ยอมรับความเห็นของเศาะฮาบะฮ์ที่เชี่ยวชาญการสงคราม และธรรมชาติของชัยภูมิที่จำเป็นในภาวะสงครามโดยที่ไม่ได้กล่าวกับพวกเขาว่า **“ฉันเป็นทูตของอัลลอฮ์ ฉันจะบัญชาให้ทำอะไรหรือห้ามอะไรก็ได้”** ในเมื่อท่านยังรับข้อเสนอแนะและทัศนคติต่าง ๆ ของเศาะฮาบะฮ์ ในกรณีที่ไม่มีความเสียหายถูกประทานให้กับท่าน แล้วไฉนเล่าที่บรรดาทรรราชที่เราเห็นว่าส่วนใหญ่แล้วพวกเขามีได้มีสติปัญญา วิชาความรู้หรือประสบการณ์เหนือกว่าผู้อื่น หากเป็นเพียงเพราะว่าได้มีอำนาจบาตรใหญ่ตามสถานการณ์แล้วไฉนเล่าที่พวกเขาบางส่วนมีวิชาความรู้และประสบการณ์น้อยกว่าผู้ใต้ปกครองตั้งมากมาย มันมิได้จำเป็นสำหรับพวกเขาที่จะต้องขอคำแนะนำจากผู้มีวิชาความรู้ ยอมรับคำตักเตือนของผู้ที่ตักเตือนและข้อคิดเห็นของผู้ที่เคยผ่านประสบการณ์มาแล้วดอกหรือ ?

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตอันไกลและไกลบอกเราว่า ความโอหัง
อวดดีของทรราชได้ทำลายตัวพวกเขาเองและยังทำลายประชาชนของ
ของพวกเขาด้วย ทำให้ประชาชนต้องตกลงในหุบเหวลึก ที่ยากจะเป็น
ปายขึ้นมาได้ นอกจากใช้เวลาปีนสิบเป็นร้อยปี ดังนั้นสิ่งที่ท่านศาสนทูต
(คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้กระทำไว้ในกรณีการรับข้อเสนอแนะ
ของหุบาบในสงครามบัตร์และคัยบ์ เป็นแบบอย่างสำหรับผู้ปกครองที่
สุจริตใจ ผู้นำที่เฉลียวฉลาดและนักเผยแพร่ศาสนาผู้ซื่อสัตย์ทุกผู้ทุกนาม
หลักการปกครองในอิสลามที่เด่นชัดประการหนึ่งคือ การชูรอ
(การประชุม)

﴿٧٨﴾ وَأَمْرُهُمْ شُورَىٰ بَيْنَهُمْ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ

“และกิจการของพวกเขา(มี)การประชุมกันระหว่างพวกเขา”
(อัลชูรอ : 38)

คุณสมบัติที่เด่นชัดของผู้ปกครองมุสลิมที่เป็นอมตะใน
ประวัติศาสตร์ คือต้องขอคำแนะนำและข้อเสนอแนะ จะต้องไม่
เผด็จการและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้เชี่ยวชาญในด้านต่าง ๆ ที่
เกี่ยวข้อง

﴿٥٣﴾ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ

“และจงปรึกษารืออกับพวกเขาในกิจการ”

(อาลิอิมรอน : 159)

﴿٤٣﴾ فَسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ

“ดังนั้นจงสอบถามผู้รู้หากพวกท่านไม่รู้”

(อัลนะหฺล : 43 และอัลอัมบิยาฮ์ : 7)

14. ต่อกรณีที่ท่านศาสนทูต ไปอยู่แนวหน้าในทุก ๆ สงคราม และการบุกตะลุยเข้าไปในความโกลาหลของสงครามพร้อมกับทหาร นอกจากในกรณีที่เศาะฮาบะฮ์เสนอแนะเป็นอย่างอื่น เป็นหลักฐานยืนยันว่า การเป็นผู้นำนั้นจะต้องมีความกล้าหาญ เด็ดเดี่ยว ผู้ที่ซี้ซลาดตาขาว ด้อยกำลังความสามารถนั้นไม่เหมาะที่จะเป็นผู้นำของประชาชน เป็นแม่ทัพ นายกอง เป็นผู้นำของขบวนการปฏิรูปและการเรียกร้องสู่ความดีงาม เนื่องจากความกล้าหาญของผู้นำและนักเผยแผ่ศาสนาทั้งในด้านการกระทำและพฤติกรรมต่าง ๆ มีผลทำให้ทหารหาญและพลพรรคมีกำลังใจ ที่จะสู้มากกว่าผลจากแรงกระตุ้นของคำปราศรัยปลุกใจเป็นพัน ๆ ครั้ง ที่กล่าวกับประชาชน และโดยปกติแล้วทหารและพลพรรคจะรับเอาพลัง มาจากผู้นำของตน ฉะนั้นหากว่าผู้นำซี้ซลาดตาขาวในยามเผชิญหน้า กับศัตรู และอ่อนกำลังในยามที่ต้องการความเข้มแข็ง จะเป็นอันตราย ต่อสถานการณ์ที่ตนเองถือธงชัยอยู่อย่างแสนสาหัส

15. ทหารหาญและพลพรรคดะวะฮ์จะต้องไม่ขัดคำสั่งของผู้นำที่ เด็ดเดี่ยวและจริงจังในสิ่งที่ตัดสินใจลงไป ผู้นำที่มีภารกิจอันหนักหน่วง สมควรที่จะได้รับความเชื่อถือ หลังจากที่ได้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น กันและได้แสดงทัศนคติให้ผู้นำทราบแล้ว หากว่าผู้นำได้ตัดสินใจสิ่งใดลงไป หลังจากนั้นก็ต้องเชื่อฟัง ดังสิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับท่านศาสนทูต (คืออลัลลลอฮุ อะลัยฮิวะซัลลัม) ในวันสนธิสัญญาหุคัยบียะฮ์ ท่านศาสนทูต (คืออลัลลลอฮุ อะลัยฮิวะซัลลัม) ได้เลือกสรรเงื่อนไขสนธิสัญญาและชี้แจงว่าเป็น ผลประโยชน์ของดะวะฮ์ และการทำสนธิสัญญานั้นก็เป็นชัยชนะทาง การเมืองของท่าน ซึ่งจำนวนของศรัทธาชนภายหลังสนธิสัญญานั้นเพียง สองปีเพิ่มปริมาณมากขึ้นหลายเท่าตัว มากกว่าผู้ที่นับถือศาสนาอิสลาม ก่อนหน้านี้ ทั้งนี้เศาะฮาบะฮ์มีความลำบากใจในเงื่อนไขบางประการ จนบางคนถึงกับแสดงมารยาทที่ไม่บังควรต่อท่านผู้เป็นศาสนทูตและผู้นำ ของตน และกรณีที่เกิดขึ้นกับอุมุบักร์ในสงครามริดดะฮ์ เนื่องจาก

เศาะฮาบะฮ์ทั้งหมดเห็นว่าเป็นไม่ควรออกไปทำสงครามกับบรรดามุรตัด²⁵ แต่อบูบักร์เห็นว่าจะต้องไป เมื่อท่านยืนยันการตัดสินใจเช่นนั้น พวกเขา ก็เชื่อฟังและทำสงครามอย่างมุ่งมั่น ซึ่งก็ปรากฏชัดว่าการตัดสินใจทำ สงครามกับบรรดามุรตัดของอบูบักร์ ทำให้ศาสนาอิสลามมั่นคงอยู่ใน คาบสมุทรอาหรับ และทำให้ศรัทธาชนได้กระจายออกไปยังดินแดนต่างๆ ทั่วโลก ในฐานะนักรบผู้มีชัย ผู้ให้คำแนะนำและครูผู้ชี้แนะ

16. ต่อกกรณีที่ท่านศาสนทูต (คือลลิลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลิม) ขอ ให้นำอะอิม บินมัสนูด สร้างความไม่ไว้วางใจต่อกันระหว่างกลุ่มต่าง ๆ เท่า ที่กระทำได้ในสงครามพันธมิตร เป็นสิ่งยืนยันว่า การใช้กลอุบายในการ ต่อสู้กับศัตรูเป็นสิ่งทีศาสนาอนุมัติ หากว่าทำให้ได้รับชัยชนะ เนื่องจาก ทุกวิถีทางที่นำไปสู่ชัยชนะและลดการนองเลือดเป็นสิ่งยอมรับได้ในทัศนะ ของอิสลาม ยกเว้นการหลอกลวงและทรยศ นี่เป็นความเฉลียวฉลาด ทางการเมืองและการทหารของท่านนบีมูฮัมมัด (คือลลิลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลิม) ซึ่งก็ไม่ได้ขัดแย้งกับจริยธรรมอิสลาม เพราะผลดีจากการลดจำนวนเหยื่อ สงครามเป็นผลดีต่อมนุษยชาติโดยรวมและผลดีจากการพ่ายแพ้ของ ความชั่วร้าย การปฏิเสธและการก่อความวุ่นวาย เป็นผลดีต่อมนุษยชาติ และผลดีทางจริยธรรม ดังนั้นการใช้กลอุบายในการสงคราม เป็นสิ่งที่ สอดคล้องกับจริยธรรมของมนุษยชาติที่เห็นว่าการสงครามเป็นความชั่ว ร้ายแสนสาหัส แต่เมื่อมีความจำเป็นก็ต้องหาทางจบให้ได้ เพราะว่ ความจำเป็นถูกประเมินค่าเท่ากับปริมาณของมัน ซึ่งอัลลอฮุมิได้บัญญัติ การสงครามนอกจากเพื่อปกป้องศาสนา ประชาชน หรือประเทศ การใช้ กลอุบายกับศัตรูจนศัตรูพ่ายแพ้เป็นการนำชัยชนะมาให้สังฆธรรมที่พวก อธรรมเหล่านั้นมาทำการรุกราน ด้วยเหตุดังกล่าว จึงมีรายงานจากท่าน ศาสนทูต (คือลลิลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลิม) ในสงครามพันธมิตรว่า ท่านได้ กล่าวกับอูรวะฮ์บิณมัสนูดว่า “สงครามคืออภัยโทษ” หลักการในกรณีนี้

²⁵ มุรตัด : หมายถึง ผู้ที่สิ้นสภาพการเป็นมุสลิม (ผู้แปร)

ได้รับการยอมรับจากทุกศาสนาและกฎหมายทุก ๆ สำนัก

17. ต่อกกรณีที่ท่านศาสนทูต (คือลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลิม) รับข้อเสนอแนะของซัลมานที่ให้ขุดคูล้อมเมืองซึ่งเป็นสิ่งที่ชาวอาหรับไม่เคยเรียนรู้วิธีนี้มาก่อน เป็นสิ่งยืนยันว่าอิสลามไม่ได้ปิดหูปิดตาต่อการนำประสบการณ์ของประชาชาติอื่น ๆ มาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อประชาชนและสังคม ซึ่งไม่มีข้อกังขาใด ๆ เลยว่า การขุดคูล้อมเมืองให้ประโยชน์อย่างใหญ่หลวงต่อการป้องกันนครมะดีนะฮฺ ให้พ้นจากการรุกรานของกลุ่มต่าง ๆ การที่ท่านศาสนทูต (คือลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลิม) รับข้อเสนอแนะดังกล่าวเป็นสิ่งยืนยันถึงความยืดหยุ่นและความพร้อมที่จะยอมรับสิ่งดี ๆ จากประชาชาติอื่น ๆ ท่านศาสนทูต (คือลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลิม) ได้กระทำการเช่นนี้หลาย ๆ ครั้ง เช่น เมื่อครั้งที่ท่านต้องการส่งสาสน์ไปยังกษัตริย์ เจ้าเมืองและประมุขของรัฐต่าง ๆ ท่านได้รับแจ้งว่าโดยปกติแล้วกษัตริย์จะไม่รับสาสน์ใดนอกจากจะต้องมีการลงชื่อผู้ส่งสาสน์ ในทันทีทันใดท่านก็บัญชาให้ทำแหวนของท่านสลักว่า **“มุฮัมมัด ทูตของอัลลอฮ์”** และถูกใช้เป็นเครื่องหมายประทับในสาสน์ต่าง ๆ ของท่านและในคราวที่ตัวแทนจากตระกูลต่าง ๆ ของอาหรับ มาหาท่านหลังจากพิชิตมักกะฮฺ เพื่อประกาศการเข้ารับอิสลาม ก็มีการแจ้งกับท่านว่าให้ท่านศาสนทูต จารึกประเพณีของกษัตริย์และประมุขของรัฐต่าง ๆ จะต้อนรับตัวแทนต่าง ๆ เหล่านี้ด้วยเครื่องแต่งกายที่สวยงามภูมิฐาน ท่านศาสนทูต (คือลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลิม) จึงบัญชาให้ซื้อเสื้อเครื่องแต่งกายของท่าน กล่าวกันว่ามันมีราคาถึง 400 ดิรฮัม บ้างกล่าวว่าราคาเท่ากับอูฐ 400 ตัว แล้วใช้ใส่ต้อนรับแขกเหล่านั้น นี่เป็นการกระทำของท่านศาสนทูตที่ถูกส่งมาพร้อมศาสนาสุดท้ายและที่จะยั่งยืนตลอดกาล ดังนั้นสิ่งนี้จึงเป็นความจำเป็นของ ศาสนิกที่ศรัทธาต่อท่านในทุกยุคทุกสมัยและทุก ๆ ภูมิภาค จะต้องรับเอาสิ่งดี ๆ จากประชาชาติต่าง ๆ ที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ต่อพวกเขาได้ และไม่ได้เป็นการขัดแย้งกับ

บทบัญญัติและหลักการต่าง ๆ ของศาสนาอิสลามเลย การปฏิเสธต่อการกระทำดังกล่าวเสียอีกเป็นการดีอติงที่ธรรมชาติของอิสลามไม่ยอมรับ ดังที่ปรากฏในธรรมนุญอันเป็นนิรันดร์ว่า

فَبَشِّرْ عِبَادِ ﴿١٧﴾ الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ
أَحْسَنَهُ ﴿١٨﴾

“ดังนั้นจงแจ้งข่าวดีแก่บ่าวของฉัน บรรดาผู้ที่สดับคำแล้ว
พวกเขาตามสิ่งที่ดีที่สุดของมัน” (อัลซุฮฺร : 17 - 18)

และไม่ใช้ธรรมชาติศาสนทูตของพระองค์ที่เราได้เห็นแบบอย่าง
ต่างๆ ในการรับเอาสิ่งดีๆ จากประชาชาติอื่นๆ เพราะท่านเป็นผู้กล่าวว่

الحِكْمَةُ ضَايِبَةُ الْمُؤْمِنِ حَيْثُمَا وَجَدَهَا فَهُوَ أَحَقُّ بِهَا

“วิทยปัญญาเป็นของหายของผู้ศรัทธาที่พวกเขาพึงนำเอา
กลับคืนมา ไม่ว่าจะพบเจอมัน ณ ที่ใด”²⁶

ในวันที่มุสลิมยุคหลัง ๆ โดยเฉพาะยิ่งภายหลังยุคพัฒนาของ
ยุโรป ได้หลงลืมหลักการอันสำคัญยิ่งนี้ มุสลิมต่อต้านการปฏิรูปที่ถูก
นำมาจากประชาชาติอื่น ๆ ทั้งที่มันเป็นสิ่งจำเป็น พวกเขาจึงประสบกับ
ความล้มเหลวและล่าหลังในขณะที่คนอื่นก้าวไปข้างหน้า

وَلِلَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ ﴿٤١﴾

“และที่สุดของกิจการเป็นสิทธิของอัลลอฮฺ” (อัลฮัจญ์: 41)

²⁶ ดู “กัซฟูลเคาะฟาอ์” ของอัจญ์ญูนีย์เกี่ยวกับสายรายงานของหะดีษนี้

จริยธรรมอันงดงามทั้งในยามสงบและยามศึกสงคราม โดยที่เรากระทำไปด้วยจิตใจที่ปลอดโปร่งและสงบเย็น ในขณะที่พวกเขาไม่มีหลักการเหล่านี้อยู่ในตัวตน พวกเขาจึงต้องป่าวประกาศออกไปอย่างหน้าด้าน ๆ โดยปราศจากความจริง เราเป็นประชาชาติที่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ผู้ทรงพลังและทรงเมตตา อำนาจที่เรามีจึงเป็นอำนาจแห่งความการุญย์ ในขณะที่พวกเขาเห็นว่าเป็นการโกหกหลอกลวง พวกเขาจึงไม่ยอมรับที่เราเชื่อว่าอัลลอฮ์เป็นผู้ทรงพลังและทรงอำนาจแห่งการทำลายล้าง โดยอ้างว่าพวกเขาเชื่อว่าอัลลอฮ์มีคุณลักษณะของความรักและความเมตตา แต่ทว่าความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขากับประชาชาติอื่นๆ และการสงครามระหว่างพวกเขากับมุสลิมและศัตรูอื่น ๆ ที่นับถือศาสนาเดียวกันกับตน ไม่มีร่องรอยของความรักความเมตตาดังกล่าวปรากฏอยู่เลย ในขณะที่สงครามของเราไม่ได้เกิดขึ้นนอกจากเพื่อประโยชน์ของมนุษยชาติ เราจึงเป็นผู้ที่ทำความดีต่อมนุษยชาติมากที่สุด ในขณะที่พวกเขาไม่ได้ทำสงครามนอกจากเพื่อรบ ปล้น ครอบครอง และล่าอาณานิคม พวกเขาจึงเป็นผู้ที่ละเมิดต่อมนุษยชาติมากที่สุด

แม้กระนั้นการสงครามระหว่างเรากับพวกเขาในปัจจุบันเป็นเพียงสงครามเพื่อป้องกันดินแดน สิทธิและศักดิ์ศรี เราจึงไม่ควรที่จะละทิ้งหลักการพื้นฐานของเราเพื่อกลุ่มชนที่ไม่เข้าใจหลักเมตตา เกียรติศักดิ์ และมนุษยธรรม หากว่าเราจะต้องสู้ต่อไปโดยยึดมั่นในหลักการพื้นฐานของศาสนาพุทธและศาสนาของเรา จนกว่าอัลลอฮ์จะตัดสินชี้ขาดระหว่างเรากับพวกเขา พระองค์เป็นผู้ตัดสินชี้ขาดที่ดีที่สุด

19. หากทหารมีความเหลื่อมล้ำกันเรื่องกำลังใจ ความศรัทธา และความสุจริตใจ ยิ่งไปกว่านั้นหากมีทหารที่เหยาะแหยะและหวังผลประโยชน์ย่อมน่าจะประกันชัยชนะต่อศัตรูได้ ดังเช่นกรณีที่เกิดขึ้นในสงครามหุนัยน์ เจกเช่นการดะวะฮ์ต่าง ๆ ที่ไม่อาจพึ่งพาอาศัยปริมาณผู้ปรบมือให้ร้อง หากว่าต้องพึ่งพาอาศัยผู้ศรัทธาที่ยอมอุทิศตนเพื่อการนั้น

20. ข้อคิดอีกประการหนึ่งที่เราได้รับจากชีวประวัติของท่านศาสนทูต (คืออลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ในสงครามต่าง ๆ ก็คือ การกำหนดหน้าที่ของท่านต่อชาวยิวและหน้าที่ของชาวยิวต่อท่านและการดะวะฮฺของท่าน เนื่องจากท่านศาสนทูต (คืออลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ในตอนแรกของการตั้งมั่น ณ นครมะดีนะฮฺ ท่านได้พยายามสร้างความสัมพันธ์อันดีกับชาวยิว ให้พวกเขามีความปลอดภัยในศาสนาและทรัพย์สิน และมีการบันทึกเป็นหนังสือสนธิสัญญาเพื่อการนี้ แต่พวกเขาเป็นคนคดในข้ออ้างในกระดูก เพียงไม่นานก็วางแผนสังหารท่านนบี ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดสงครามตระกูลนะฎิร ต่อมาพวกเขาจะเมิดสนธิสัญญาในช่วงเวลาที่สถานการณ์เลวร้ายที่สุดในสงครามพันธมิตร ซึ่งเป็นสาเหตุของสงครามตระกูลกูรัยฮะฮฺ ต่อมาพวกเขารวมฝ่ายต่าง ๆ ทุกฝ่าย ทำการเตรียมอาวุธยุทโธปกรณ์และวางแผนร้าย ได้รวมตัวกันเพื่อทำลายล้างนครมะดีนะฮฺและศรัทธาชน โดยการทรยศหักหลังและแผนการต่าช้า ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดสงครามคัยบ์

กลุ่มชนดังกล่าวว่าเป็นสุภาพชนไม่มีประโยชน์ต่อพวกเขา คำสัญญาของพวกเขาเชื่อถือไม่ได้ คำมั่นของพวกเขาไม่สัตย์จริง ทุกครั้งที่มีโอกาสก็จะฉกฉวยในทันที ฉะนั้นท่านนบีมุฮัมมัดได้กระทำการดังกล่าวกับพวกเขา ? หรือท่านจำเป็นจะต้องยอมแบกรับแผนร้าย การทรยศและการละเมิดสัญญาของพวกเขา ที่ทำให้ท่านและเศาะฮาบะฮฺต้องอยู่อย่างหวาดผวา รอคอยความวุ่นวายและแผนร้ายต่าง ๆ หรือ ? ท่านนบี (คืออลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้ประกันอาณาเขตรัฐใหม่ ประกันดะวะฮฺในคาบสมุทรอาหรับทั้งมวลและการดะวะฮฺในทุกมุมโลก หลังจากนั้น ด้วยการใช้นาตราการขั้นเด็ดขาดกับชาวยิว ซึ่งจะไม่มีการใช้นาตราการขั้นเด็ดขาดกับพวกเขานอกจากชาวยิว พวกที่ไม่ยอมรับเหตุผลและพวกกล้าอาณานิคม แล้วประวัติศาสตร์ของชาวยิวในช่วงเวลาหลังจากนั้น มิได้เต็มไปด้วยแผนร้าย การก่อความวุ่นวาย

และการทรยศหักหลังกระนั้นหรือ? แล้วประวัติศาสตร์ของพวกเขาในยุคปัจจุบันนี้ มิได้เป็นเช่นนั้นดอกหรือ? แม้กระทั่งภายหลังสงครามปาเลสไตน์และภายหลังการสถาปนารัฐอิสราเอล ในหมู่พวกเราที่ยังมีผู้ที่ถูกหลอกด้วยมธุรสวาจาของพวกเขา เรียกร้องให้ร่วมมือกับพวกเขา ในหมู่ของพวกเราที่มีผู้ที่ถูกชักนำไปสู่การร่วมมือกับพวกเขาจากชาติมหาอำนาจที่เป็นพันธมิตรของพวกเขา ผลที่เกิดขึ้นตามมาคือการปล่อยปลະละเลย การแก้ปัญหาลาเลสไตน์อย่างโง่งม เป็นไปได้ใหม่ที่ภายหลังจากนั้นจะไม่มีใครถูกพวกเขาหลอกอีก เราไม่มีทางปลอดภัยจากความชั่วร้ายของพวกเขาได้นอกจากด้วยมาตรการขั้นเด็ดขาด ดังมาตรการของท่านศาสนทูต (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ต่อพวกเขา เพื่อให้เราวางใจต่อความมั่นคงปลอดภัยของบ้านเมืองเรา เพื่อให้เราใช้เวลาอย่างเต็มที่สำหรับการแสดงบทบาทใหม่ของเราในอนาคตในการนำพาสันติอิสลามและสันติภาพสู่ชาวโลกทั้งมวล

นั่นเป็นภารกิจที่เรานำไปสู่คนรุ่นใหม่ด้วยความซื่อสัตย์และศรัทธา เชื่อว่าพวกเขาจะทำการสานต่อให้ลุล่วงไปซึ่งภารกิจที่ชนรุ่นของเราที่ชอบปล่อยปลະละเลย ไม่สามารถกระทำได้

21. ในสงครามมูตะฮะ ที่เป็นการเผชิญหน้ากันครั้งแรกระหว่างมุสลิมกับโรมัน โดยที่หากว่าไม่เป็นเพราะกลุ่มอาหรับขอชาชะนะฮฺสังหารทูตของท่านศาสนทูตที่ถูกส่งไปยังผู้ปกครองเมืองบุศรอ ก็มีความเป็นไปได้ที่จะไม่มีสงครามครั้งนี้ แต่การฆ่าทูตของท่านที่ถูกส่งไปยังเจ้าเมืองบุศรอ กฎหมายทุกสกุลถือเป็นการกระทำที่แสดงความเป็นศัตรู บ่งบอกว่าไม่มีสัมพันธไมตรีต่อกัน และเป็นการยืนยันถึงความชั่วร้ายของตัวแทนชาวโรมัน ด้วยเหตุนี้ท่านศาสนทูต (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) จึงตัดสินใจสังหารไปยังมูตะฮะ เพื่อเป็นสัญญาณเตือนพวกเขาและชาวโรมันผู้เป็นเจ้านายถึงศักยภาพของรัฐใหม่และความพร้อมที่จะปกป้องตนเองเพื่อไม่ให้พวกเขาคิดรุกราน เมื่อมุสลิมได้ไปถึงมูตะฮะก็

พบว่าม็อกทัฟชาวโรมันและชาวอาหรับคริสต์ที่ที่อยู่ภายใต้การปกครองของโรมัน นักประวัติศาสตร์คาดคะเนว่า พวกเขามีจำนวนประมาณ 200,000 คน โดยมีน้องชายของอิร็อกส์เป็นแม่ทัฟ และตั้งฐานทัฟอยู่ที่มะอาบ - ตั้งอยู่ใกล้เมืองอัมมานปัจจุบัน - สิ่งนี้ยืนยันถึงการที่ท่านศาสนทูต (คืออัลลลอฮ์อะลัยฮิอะซัลลัม) คาดการณ์ว่าพวกเขาคิดจะทำสงครามและทำลายล้างรัฐใหม่ เพราะความหวาดกลัวต่อการสถาปนารัฐอาหรับที่ไม่ขึ้นต่อผู้ใดในคาบสมุทรอาหรับ จะเป็นสัญญาณการสิ้นสุดของการล่าอาณานิคมในภูมิภาคอาหรับ และการกดขี่ชาวอาหรับที่ตั้งถิ่นฐานอยู่แถบชายแดนใกล้แคว้นहिญาซ ด้วยเหตุนี้สงครามระหว่างมุสลิมและโรมันจึงเกิดขึ้น

22. ในสงครามตะบุกหรือสงครามแห่งความยากเข็ญ ปรากฏหลักฐานยืนยันอย่างชัดเจนถึงอิทธิพลของศรัทธาที่แท้จริงที่สามารถจุดไฟแห่งความมุ่งมั่นในการทำสงคราม ความพร้อมที่จะอุทิศทรัพย์สินยอมถูกทรมานในความร้อนระอุและความเหนื่อยยากอย่างแสนสาหัสในวิถีทางอัลลลอฮ์ ด้วยเหตุดังกล่าว เมื่อศรัทธาชนผู้ซื่อสัตย์ 3 คน ไม่รวมออกรบในสงครามครั้งนี้โดยปราศจากเหตุผล ท่านศาสนทูต (คืออัลลลอฮ์อะลัยฮิอะซัลลัม) จึงบัญชาให้คว่ำบาตรพวกเขาทั้งสาม แม้กระทั่งภรรยาและบิดาของพวกเขาก็ไม่ยอมพูดด้วยนอกเหนือไปจากประชาชนชาวมุสลิมทั้งหมด ทำให้พวกเขาบางคนผูกตัวเองกับเสาไม้สยิด บางตนขังตัวเองอยู่ในบ้าน จนกระทั่งอัลลลอฮ์ให้อภัยแก่พวกเขา ภายหลังจากที่มุสลิมได้รับบทเรียนอันเจ็บปวด สำหรับผู้ที่ละทิ้งภาระหน้าที่โดยปราศจากเหตุผล นอกจากเพียงเพราะเห็นความสะดวกสบายสำคัญกว่าการเหนื่อยยาก เห็นการหลบอยู่ในที่ร่มสำคัญกว่าความร้อนแรงและการแผดเผาของดวงอาทิตย์

23. ส่วนการพิชิตมักกะฮุนั้น มีบทเรียนและข้อคิดที่ไม่อาจอธิบายได้ในหนังสือไม่กี่หน้ากระดาษนี้ เราพบว่าธรรมชาติของศาสนทูต

(ค็อลลัลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) ผู้เป็นนักเผยแผ่ศาสนาที่ความอาฆาตพยาบาทไม่อาจเกาะกุมจิตใจของท่านได้เลย ท่านได้แสดงความเมตตาต่อพวกเขาภายหลังการต่อสู้ระหว่างท่านกับพวกเขาที่กินเวลาถึง 21 ปี โดยที่พวกเขาไม่เคยละทิ้งวิธีการใด ๆ ที่สามารถกำจัดท่านและผู้ศรัทธาต่อท่านได้นอกจากจะต้องดำเนินการในทันที ต่อมาเมื่อท่านเอาชนะพวกเขาและพิชิตฐานที่มั่นของเจิวัดได้ ท่านมิได้ทำอะไรมากไปกว่าการขอลงโทษให้แก่พวกเขาและปล่อยให้เขามีเสรีภาพต่อไป ซึ่งเป็นกรกระทำที่ไม่เคยมีผู้ใดทำได้ในประวัติศาสตร์ แต่เป็นสิ่งที่ศาสนทูตผู้การุณย์ได้กระทำ เพราะท่านตระวะฮฺโดยมิได้หวังลาภยศหรืออำนาจ หากทว่าอัลลลอฮฺประสงค์ให้ท่านเป็นผู้ชี้แนะ ผู้เปิดหัวใจและปัญญา ด้วยเหตุดังกล่าวท่านจึงเข้าเมืองมักกะฮฺอย่างผู้ถ่อมตนและขอบคุณต่ออัลลลอฮฺโดยมิได้แสดงความเยโสโอหังอย่างนักรบผู้พิชิตผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย

24. ต่อกฎการกระทำของท่านศาสนทูต (ค็อลลัลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) ต่อชาวเมืองมักกะฮฺมีเหตุผลอีกประการหนึ่ง คือเป็นเพราะอัลลลอฮฺรู้ว่าชาวอาหรับจะเป็นผู้นำพาสาสน์ของพระองค์ออกสู่โลก พระองค์จึงไว้ชีวิตชาวมักกะฮฺซึ่งเป็นชนชั้นนำของชาวอาหรับให้เข้ารับศาสนาของอัลลลอฮฺ เพื่อให้ได้นำพาสาสน์แห่งความดีงามและรัศมีไปสู่ประชาชาติต่าง ๆ พวกเขาอุทิศชีวิต ความสุขสบายและร่างกาย เพื่อขจัดความมืดบอดของประชาชาติเหล่านั้นและนำพวกเขาออกจากความมืดสู่แสงสว่าง

25. บทเรียนสุดท้ายเกี่ยวกับสงครามต่าง ๆ ของท่าน (ค็อลลัลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) บทเรียนอันยิ่งใหญ่จากการที่การตระวะฮฺอัลลลอฮฺได้รับชัยชนะในเวลาที่ไม่แสนสั้น นี่เป็นสิ่งยืนยันอันยิ่งใหญ่ที่สุดว่า มุฮัมมัดเป็นทูตของอัลลลอฮฺ และยืนยันว่าอิสลามเป็นการตระวะฮฺอัลลลอฮฺ ที่ได้รับการประกันชัยชนะ นักเผยแผ่ศาสนา ศรัทธาชนและผู้ถือธงของอิสลามก็ได้รับการประกันชัยชนะ อัลลลอฮฺจะไม่ทอดทิ้งการตระวะฮฺของพระองค์

เพราะว่ามันเป็นสัจธรรม เมตตากรุณาและรัศมี อัลลอฮฺเป็นผู้สัจจริง ผู้ทรงกรุณาปรานี ที่ความกรุณาปรานีของพระองค์ครอบคลุมถึงทุกสรรพสิ่ง อัลลอฮฺเป็นรัศมีแห่งห้วงเวหาและพื้นพิภพแล้วจะมีผู้ใดสามารถดับรัศมีแห่งอัลลอฮฺได้ พระองค์จะยินยอมให้ความเท็จเอาชนะขึ้นเด็ดขาดต่อสัจธรรมได้อย่างไร และจะยอมให้ความปาเถื่อนโหดร้ายและความเสื่อมเสียมียัยชนะขั้นสุดทำลายเหนือความเมตตาและความดีได้อย่างไร ?

จริงอยู่ท่านศาสนทูต (คืออัลลัลลอฮฺอะลยฮิวะซัลลัม) เคยได้รับบาดเจ็บในสงครามอุหุดและหุณัยน์ และเศาะฮาบะฮฺบางท่านก็เสียชีวิตอันเป็นความจำเป็นที่การดะวะฮฺจะต้องมีการทดสอบ การบาดเจ็บและเหยื่อ

وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَن يَنْصُرُهُ ۗ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٤٠﴾

“และอัลลอฮฺนั้นจะช่วยเหลือผู้ที่ช่วยเหลือพระองค์แท้จริง อัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงอำนาจผู้ทรงยิ่งใหญ่” (อัลฮัจญ์ : 40)

บทที่ 6

เหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นภายหลังการพิชิตมกกะฮุจนกระทั่ง การเสียชีวิตของท่านศาสนทูต

ก. สงครามหุญัยน์

หลังจากที่อัลลอฮ์ทำให้ศาสนทูตของพระองค์และชาวมุสลิมพิชิตมกกะฮุได้ ทำให้การต่อต้านของชาวกุรัยช์ที่กินเวลาถึง 21 ปี นับแต่เริ่มเผยแพร่ศาสนาต้องสิ้นสุดลง ตระกูลสะวาฮินได้รวมตัวกันเพื่อทำสงครามกับท่านศาสนทูต (คือลัลลอฮ์อะลัยฮิวะซัลลัม) จึงเกิดเป็นสงครามหุญัยน์ ดังรายละเอียดใน “ชีวประวัติท่านนบีฉบับอิบนุฮิษาม” เราจะกล่าวถึงบทเรียนจากสงครามนี้ดังต่อไปนี้

1. การที่มาลิก บินเอาฟ์ เกิดความลำพองและไม่ยอมรับฟังคำตักท้วงของดรูัยด์ บินคิมมะฮุ เพราะความบ้าอำนาจ เกิดความลำพองตนว่าคิดถูกต้องแล้ว และอวดดีไม่ยอมให้กลุ่มชนของตนกล่าวถึงตนเองซึ่งอยู่ในวัยหนุ่มฉกรรจ์ มีกำลังวังชาและได้รับการเชื้อฟังจากทุกฝ่ายว่ายอมรับฟังคำตักท้วงของคนชราที่ไร้สมรรถภาพ ซึ่งถ้าหากว่าเขาเชื้อฟังคำตักท้วงของดรูัยด์ก็จะทำกลุ่มชนของตนสามารถหลีกเลี่ยงความสูญเสียทรัพย์สินอย่างมหาศาล หลีกเลี่ยงความอายที่ผู้หญิงของพวกเขาถูกจับเป็นทาส แต่ความลำพองและอวดดีในตำแหน่งผู้นำ ทำให้ประชาชนต้องประสบความวิบัติและสูญเสีย ความลำพองทำให้เขาปฏิเสธที่จะยอมจำนนต่อกองทัพอิสลามที่กำลังหอบความอวดดีของชาวกุรัยช์ภายหลังการต่อสู้อันยาวนานและโหดร้าย คิดไปว่ากองกำลังและทรัพย์สินของตระกูลตนจะปกป้องจากการพ่ายแพ้ได้ และเมินเฉยต่อคำตักท้วงของดรูัยด์ที่กล่าวแก่เขาว่า “ความพ่ายแพ้ไม่มีอะไรจะมายับยั้งได้” เขา

ลืมไปว่ามุสลิมที่พวกเขาจะไปรบด้วยนั้นไม่ได้คาดหวังชัยชนะโดยอาศัย
ทรัพย์สิน ทหารหรือเสบียง แต่พวกเขาอาศัยความเข้มแข็งของอัลลอฮ์
ผู้ทรงยิ่งใหญ่ ผู้ทรงอำนาจ และคำสัญญาของพระองค์ที่จะให้พวกเขา
ได้รับชัยชนะและสวรรค์ ไม่ได้ถือว่าความต้องการที่จะปกป้องรักษาผู้หญิง
และทรัพย์สินเป็นปัจจัยในการยับยั้งความพ่ายแพ้ได้ หากทว่าพวกเขา
หวังการตอบแทนจากอัลลอฮ์และเกรงกลัวต่อโทษทัณฑ์ของพระองค์ที่
คาดโทษผู้ที่ยอมแพ้ในสนามรบว่า จะได้รับโทษทัณฑ์อันเจ็บปวดและ
การลงทัณฑ์อันโหดร้าย

وَمَنْ يُؤَلِّهِمْ يَوْمَئِذٍ دُبُرَهُ إِلَّا مُتَحَرِّفًا لِقِتَالٍ أَوْ

مُتَحَيِّزًا إِلَىٰ فِئَةٍ فَقَدْ بَاءَ بِغَضَبٍ مِّنَ اللَّهِ وَمَأْوَاهُ

جَهَنَّمُ وَيَسَّرَ الْمَصِيرُ ﴿١٦﴾

“และใครที่หันหลังของเขาหนีพวกเขาในวันนั้น ยกเว้นผู้ที่
เปลี่ยนที่เพื่อทำการสู้รบหรือผู้ที่ไปร่วมกับอีกกลุ่มหนึ่งเท่านั้น
แน่นอนเขาย่อมนำความกริ้วโกรธจากอัลลอฮ์กลับไป และที่อยู่
ของเขานั้นคือญะฮันนัม และเป็นจุดจบที่เลวร้าย”

(อัลอันฟาล : 16)

ด้วยประการฉะนี้ความพ่ายแพ้จึงเกิดขึ้นกับมาลิก ตระกูล
ฮะวาซิมและพลพรรคของเขา ผลเสียจากความลำพองและความอวดดี
มิได้เกิดขึ้นกับตัวเขาคนเดียวเท่านั้น หากว่าเกิดขึ้นกลุ่มชนของตนทั้งหมด
ที่ไปเชื่อฟังความอวดดีของเขา เพราะเมื่อเขาข่มขู่ว่าถ้าใครไม่เชื่อฟังก็จะ

ถูกดาบผ่าท้อง พวกเขาก็เชื่อฟังโดยพลัน หากว่าพวกเขาตามคำทักท้วง
ของผู้อาวุโสที่มีประสบการณ์และหากพวกเขายับยั้งความอวดดีของผู้นำ
หนุ่ม สิ่งที่ประสบกับพวกเขาก็จะไม่ประสบกับพวกเขา พวกเขา
หวาดกลัวความโกรธของผู้นำผู้อวดดี หากพวกเขาถามตัวเองว่า อะไร
จะเกิดขึ้นหากเราทำให้เขาโกรธ ? คำตอบก็คือ พวกเขาอาจจะเสียผู้นำ
คนนี้ไป แล้วจะเกิดอะไรขึ้นละ ? อะไรจะเกิดขึ้นถ้าผู้นำอวดดีและดื้อดึง
ออกไปแสวงหาเกียรติจากการสงครามโดยไม่มีผู้มีประสบการณ์มาก่อน
และมีมากกว่าประสบการณ์การสงครามของเขาเข้าร่วมสงครามด้วย
ชีวิตของคน ๆ หนึ่งจะมีคุณค่ามากกว่าชีวิตของคนทั้งตระกูลหรือ
ประชาชาติทั้งมวลได้อย่างไร อัลลอฮฺได้ย้ำเตือนเราในอัลกุรอานถึงผล
ของการที่สังคมนิยมสวมมิกด์ต้อกิเลสของเหล่าผู้นำที่อวดดี อัลลอฮฺ
ทรงกล่าวถึงประวัติของมุซากับฟาโรห์ว่า

﴿٥٤﴾ فَاسْتَخَفَّ قَوْمَهُ، فَاطَاعُوهُ، إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَسِيقِينَ

﴿٥٥﴾ فَلَمَّا آسَفُونَا انْتَقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ أَجْمَعِينَ

﴿٥٦﴾ فَجَعَلْنَاهُمْ سَلَفًا وَمَثَلًا لِّلْآخِرِينَ

“ด้วยเหตุนี้เขา(ฟิรเอาน) ได้หลอกลวงหมู่ชนของเขา แล้ว
พวกเขาก็เชื่อฟังเขา แท้จริงพวกเขาเป็นหมู่ชนผู้ฝ่าฝืน (54) เมื่อ
พวกเขาได้ทำให้เราริ้ว เราได้ตอบแทนพวกเขาอย่างสาสม แล้ว
เราได้ให้พวกเขาจมน้ำทั้งหมด (55) และเราได้ทำให้พวกเขาเป็น
อดีตที่ล่องลับไปและอุทธาหรณ์แก่คนรุ่นต่อไป ๆ ไป (56)”

(อิซซุครุฟ : 54 - 56)

2. ต่อกรณีที่ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) ยืมเสื้อเกราะ 100 ตัว พร้อมอาวุธ จากศ็อฟวาน ที่เป็นผู้ตั้งภาคี นอกจากหมายถึงจะต้องมีการเตรียมการอย่างพร้อมสรรพ เพื่อต่อสู้กับศัตรู ยังหมายถึงการอนุญาตซื้ออาวุธหรือยืมจากผู้ปฏิเสธ โดยมีเงื่อนไขว่าจะต้องไม่นำไปสู่ความเข้มแข็งและชัยชนะของผู้ปฏิเสธ และนำไปเป็นสื่อเพื่อสร้างความเดือดร้อนต่อมุสลิม ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้หยิบยืมอาวุธจาก ศ็อฟวานภายหลังจากการพิชิตมักกะฮฺ ซึ่งศ็อฟวานอ่อนแอเกินกว่าที่จะไปต่อรองเงื่อนไขใด ๆ กับท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้ ซึ่งสิ่งนี้เห็นได้จากคำพูดที่เขากล่าวกับท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) ว่า “เป็นการยึดหรือไ้มุฮัมมัด” ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้ตอบว่า “ห้ามได้ หากว่าเป็นการยืมที่มีการรับผิดชอบจนกว่าเราจะคืนกับท่าน”

กรณีนี้เป็นตัวอย่างหนึ่งของวิธีปฏิบัติของมุสลิมที่มีต่อศัตรูผู้พ่ายแพ้ หากทว่าศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) ต้องการยึดเอาที่ย่อมกระทำได้และศ็อฟวานเองก็ไม่อาจกล่าวอะไรได้ แต่นี้เป็นแบบอย่างของท่านนบีมูฮัมมัดในการปฏิบัติต่อผู้พ่ายแพ้ และการไม่ละเมิดต่อทรัพย์สินของพวกเขาภายหลังสงครามสิ้นสุดและพวกเขาว่างอาวุธแล้ว เราไม่เคยทราบว่ามีผู้ใดก่อนหน้าท่านและภายหลังจากท่านได้กระทำเช่นนี้ สิ่งที่เราเห็นเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติของทหารผู้พิชิตที่กระทำต่อผู้แพ้ การยึดครองทรัพย์สินและเกียรติยศของพวกเขา ยืนยันถึงคำพูดของเราดังกล่าวข้างต้นเป็นอย่างดี

وَاللَّهُ يَقُولُ الْحَقَّ وَهُوَ يَهْدِي السَّبِيلَ

“และอัลลอฮฺทรงกล่าวความจริงและทรงชี้แนะแนวทาง”

3. ขณะที่ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ออกไปทำสงครามครั้งนี้โดยมีกำลังพล 12,000 คน โดยที่ 10,000 คน ออกมาพร้อมกับท่านจากนครมะดีนะฮ์ และได้ร่วมพิชิตมักกะฮ์ อันได้แก่ชาวมุฮาญีรีน ชาวอันศอร์และตระกูลต่าง ๆ ที่อยู่รายรอบนครมะดีนะฮ์ หรือตามเส้นทางของมะดีนะฮ์ และอีก 2,000 คน ที่เข้าอิสลามภายหลังการพิชิตมักกะฮ์ คนกลุ่มนี้ส่วนใหญ่คำสอนของอิสลามยังไม่มั่นคงอยู่ในหัวใจของพวกเขา และผู้ที่เข้ารับอิสลามภายหลังจากที่สิ้นหวังที่จะต่อต้านและเอาชนะอิสลามได้ ฉะนั้นในกลุ่มทหารเหล่านี้มีศรัทธาชนผู้ซื่อสัตย์ที่ชายจิตวิญญาณและตัวตนแก่อัลลอฮ์ เพื่อการสร้างความเข้มแข็งให้แก่ศาสนาของพระองค์ และมีผู้ที่มีความศรัทธาที่อ่อนแอ และมีญาติของผู้ที่ถูกฆ่าที่เข้ารับอิสลามด้วยความเจ็บปวด และเก็บความอาฆาตพยาบาทต่ออิสลามไว้ในใจ และมีความปวดร้าวเมื่อเห็นชัยชนะของอิสลามทหารทั้งหมดไม่ได้มีความเท่าเทียมกันในด้านความเข้มแข็งทางจิตใจและความศรัทธาต่อเป้าหมายของสงคราม เนื่องจากบางส่วนประสงค์ต่อทรัพย์สินจากการชนะสงคราม ด้วยเหตุนี้เองการพ่ายแพ้ในช่วงแรกจึงมิได้เป็นเรื่องเกินความคาดหมาย ท่านศาสนทูตจึงได้กล่าวขณะเห็นจำนวนอันมหาศาลของพวกเขาว่า **“วันนี้เราจะไม่มีแพ้เพราะความน้อย”**²⁷ ซึ่งหมายถึงทหารที่มีจำนวนมากขนาดนี้จะไม่พ่ายแพ้ นอกจากด้วยเหตุผลเชิงนามธรรมที่เกี่ยวกับจิตใจของคนเหล่านี้ เป็นเหตุผลเกี่ยวกับความศรัทธา ความเข้มแข็งทางใจ ความบริสุทธิ์ใจและความเสียสละ ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) จึงได้วางกฎสำคัญไว้ให้กับเรา คือชัยชนะนั้นไม่ได้ได้มาเพราะจำนวนทหารหรือคุณภาพของอาวุธ หากทว่าเพราะสิ่งที่เป็นนามธรรมที่อยู่ในจิตใจของนักรบที่ผลักดันพวกเขาให้เสียสละและอุทิศตน อัล-กูรออันคัมภีร์อัน

²⁷ คำพูดนี้ไม่แน่นอนว่าเป็นคำพูดของท่านนบีมุฮัมมัด หรือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม อิบน์อุสฮาบได้กล่าวไว้ใน อัลมะฆอซีย์ ในสายรายงานการขาดตอนและไม่ทราบ บ้างกล่าวว่าผู้กล่าวคือ สะละมะฮุ บินสะลามะฮุ บิน วัคช์ บ้างกล่าวว่าคือ อุมบักร์ อัศคีติก บ้างกล่าวว่า คือ อับบาส บ้างกล่าวว่า คือ ชายคนหนึ่งจากตระกูลบักร์

ทรงเกียรติได้ตอกย้ำถึงสิ่งนี้ไว้หลายที่ด้วยกัน อัลลอฮฺตะอาลา กล่าวว่

كَمْ مِنْ فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ وَاللَّهُ مَعَ
الصَّابِرِينَ ﴿٢٤٩﴾

“กีมากน้อยแล้ว ที่พวกน้อยเอาชนะพวกมากได้ ด้วย
อนุเมติของอัลลอฮฺ และอัลลอฮฺนั้นทรงอยู่กับผู้อดทนทั้งหลาย”
(อัลบะเกาะเราะฮฺ : 249)

โองการอัล-กุรอานจำนวนหนึ่ง ที่ถูกประทานลงมาภายหลัง
สงคราม สิ้นสุด ชี้ชัดถึงความหมายนี้

لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ فِي مَوَاطِنَ كَثِيرَةٍ وَيَوْمَ
حُنَيْنٍ إِذْ أَعْجَبَتْكُمْ كَثْرَتُكُمْ فَلَمْ تُغْنِ عَنْكُمْ شَيْئًا
وَضَاقَتْ عَلَيْكُمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحَبَتْ ثُمَّ وَلَّيْتُمُ
مُدْبِرِينَ ﴿٢٥٠﴾ ثُمَّ أَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَى رَسُولِهِ
وَعَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَأَنْزَلَ جُنُودًا لَمْ تَرَوْهَا وَعَذَّبَ
الَّذِينَ كَفَرُوا وَذَلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ ﴿٢٥١﴾

“แท้จริงอัลลอฮฺได้ทรงช่วยเหลือพวกท่านแล้วในสนามรบ

อันมากมาย และในวันแห่งสงครามฮุัยนั้ด้วย ขณะที่การมีจำนวน
มากของพวกเขาทำให้พวกท่านพึงใจ แล้วมันก็มีได้อำนวยประโยชน์
แก่พวกท่านแต่อย่างใด และแผ่นดินก็แคบแก่พวกท่านทั้ง ๆ ที่
มันกว้างอยู่ แล้วพวกท่านก็หันหลังหนี (25) และอัลลอฮ์ก็ได้
ประทานลงมาซึ่งความสงบใจจากพระองค์แก่ศาสนทูตของพระองค์
และแก่บรรดาผู้ศรัทธาเหล่านั้น และได้ทรงให้ไพร่พลลงมา ซึ่ง
พวกท่านไม่เห็นพวกเขา และได้ทรงลงโทษบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา
เหล่านั้นและนั่นคือการตอบแทนแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา (26)”

(อัตเตาบะฮฺ : 25 - 26)

4. ต่อกกรณีที่มุสลิมบางคนกล่าวกับท่านศาสนทูต (คืออัลลอฮ์
อะลัยฮิวะซัลลัม) ขณะที่เดินทางออกไปทำศึกสงครามว่า “โอ้ศาสนทูต
จงทำเครื่องรางให้เราแขวนเหมือนที่พวกเขาแขวน และต่อคำพูด
ของท่านศาสนทูต (คืออัลลอฮ์อะลัยฮิวะซัลลัม) ที่กล่าวกับพวกเขา
ว่า “ขอสาบานต่อองค์ผู้ที่ชีวิตของมุฮัมมัดอยู่ในหัตถ์ของพระองค์
นี่เหมือนกับสิ่งที่กลุ่มชนของมุซาคกล่าวต่อมุซาว่า

قَالُوا يَا مُوسَى اجْعَلْ لَنَا إِلَهًا كَمَا لَهُمْ آلِهَةٌ قَالَ إِنَّكُمْ

قَوْمٌ تَجْهَلُونَ

“พวกเขาได้กล่าวขึ้นว่า โอ้มุซา! จงให้มีขึ้นแก่พวกเราด้วย
เถิดสิ่งซึ่งเป็นที่เคารพสักการะสักองค์หนึ่ง เช่นเดียวกับที่พวกเขา
มีสิ่งที่เป็นที่เคารพสักการะหลายองค์ เขากล่าวว่า แท้จริงพวกท่าน
เป็นกลุ่มชนที่อวิชา” (อัลอะรอฟ : 138) มันเป็นแบบอย่าง แน่อน
พวกท่านจะเจริญรอยตามแบบอย่างของผู้คนก่อนพวกท่าน”

ในกรณีนี้ ท่านศาสนทูต (คืออัลลลอฮ์อะลัยฮิวะซัลลัม) ได้ชี้ให้เห็นถึงพฤติกรรมของประชาชาติที่จะเจริญรอยตามประชาชาติเก่าก่อนเป็นการเตือนให้ระวัง ซึ่งจะไม่มีใครเจริญรอยตามนอกจากผู้ที่เต็มไปด้วยความโง่เขลา เนื่องจากประชาชาติต่าง ๆ ที่ทราบถึงวิถีทางอันประเสริฐและที่เสื่อมเสีย วิถีทางที่เป็นประโยชน์และที่ให้โทษ ย่อมถือเอาวิถีทางที่ประเสริฐและหลีกเลี่ยงวิถีทางแห่งความเสื่อม และปฏิเสธที่จะเดินไปในวิถีทางที่ให้โทษ แม้ว่าประชาชาติก่อน ๆ จะเคยเดินในวิถีทางนั้นก็ตาม ถ้าหากว่าเจริญรอยตามพวกเขาโดยที่ไม่สนใจต่อผลที่ตามมา ก็ย่อมเป็นการวางสิ่งหนึ่งไม่ตรงกับสถานที่ที่เหมาะสมของมัน เป็นอวิชาที่อัลลลอฮ์ทรงกล่าวไว้ว่าแท้จริงพวกท่านเป็นกลุ่มชนที่อวิชา แล้วประชาชาติที่เชื่อมั่นในตนเอง ภาคภูมิใจในอัตลักษณ์ของตน มั่นใจว่าตนเองเป็นผู้มีสัจจะและความดีงาม ย่อมปฏิเสธที่จะเจริญรอยตามผู้อื่นในกรณีที่ให้โทษต่อตนเองและขัดแย้งกับหลักการของตน เมื่อใดที่เจริญรอยตามผู้อื่นก็แสดงว่าประชาชาตินั้นเป็นประชาชาติที่มีลักษณะอ่อนแอ ความคิดสับสน ถูกกิเลสบงการ ตกอยู่ในความอ่อนแอและละเมิดศาสนา นั่นคืออวิชาที่อัลลลอฮ์ปลดปล่อยเราให้พ้นไปเพราะศาสนทูตของพระองค์ คัมภีร์ของพระองค์และกฎเกณฑ์ของพระองค์ วิชาและอวิชาในทัศนะของการตะวะฮูแห่งการปฏิรูป มิได้หมายถึง การอ่านได้หรืออ่านไม่ได้ หากทว่าหมายถึง ความถูกต้องและความผิดพลาด ความมีสติหรือตามอารมณ์ของประชาชาตินั้น ๆ ลองศึกษาประวัติศาสตร์ จะตระหนักได้ถึงสิ่งที่มีประโยชน์และสิ่งที่ให้โทษ จะได้ชื่อว่าเป็นประชาชาติที่มีวิชา แม้ว่า จะอ่านหนังสือไม่ได้ก็ตาม ส่วนประชาชาติที่ไม่ได้รับการชี้นำไปสู่ความดีงาม ทั้งในด้านสื่อหรือรูปแบบคือประชาชาติที่อวิชา แม้ว่าจะมีความรู้มากมายหลายสาขาก็ตาม

สิ่งที่ทำให้ประชาชาติใด ๆ ประสบความหายนะมาแล้ว แล้วจะทำให้เกิดความหายนะต่อไป ไม่ว่าจะเป็ประชาชาติใด ๆ ก็ตาม คือ

อวิชาที่มากาะกินความรู้สึกและอารมณ์ของประชาชาตินั้น ๆ ลองศึกษาประวัติศาสตร์ว่าที่อารยธรรมกรีกและโรมันล่มสลาย มีใช่เป็นเพราะอวิชาที่มากาะกินดอกหรือ

ผู้เลียนแบบผู้อื่นเป็นคนอวิชา แม้ว่าจะมีการศึกษามากแค่ไหนก็ตาม และยังเป็นเด็กแม้ว่าจะอายุมากแค่ไหนก็ตาม พวกเขาจะยังคงเป็นเด็กและผู้วิชาจนกว่าจะปลดปล่อยตนเองให้มีอิสรภาพ

5. ในสงครามครั้งนี้ภายหลังจากที่มุสลิมพ่ายแพ้ในตอนแรก และแตกหนีกระเจิดกระเจิงทิ้งท่านศาสนทูต (คืออัลลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลัม) ไว้เพียงลำพัง ซัยบะฮฺ บินอุษมาน คาดว่าเขาจะแก้แค้นท่านศาสนทูต (คืออัลลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลัม) ได้ เนื่องจากบิดาของเขาถูกฆ่าตายในสงครามอุฮุด ซัยบะฮฺกล่าวว่า “เมื่อฉันเข้าไปใกล้ท่านศาสนทูต (คืออัลลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลัม) เพื่อสังหารท่าน ฉันพบอะไรบางอย่างครอบงำจิตใจฉัน ฉันจึงทำเช่นนั้นไม่ได้ และฉันรู้ทันทีว่าฉันทำอะไรท่านไม่ได้”

เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นหลายครั้งในชีวิตของท่าน เคยเกิดขึ้นกับอัญญาฮฺและคนอื่น ๆ ทั้งในนครมักกะฮฺและมะดีนะฮฺ ทั้งหมดมีความหมายพ้องกันว่า อัลลลอฮฺได้คุ้มครองศาสนทูตของพระองค์ด้วยรังสีแห่งความน่าเกรงขาม ที่สร้างความน่าสะพรึงกลัวให้กับผู้คิดร้ายต่อชีวิตของท่าน สิ่งนี้เป็นหลักฐานยืนยันว่าการแสดงความเป็นศาสนทูตของท่านเป็นความจริง และยืนยันว่าอัลลลอฮฺให้การปกป้องรักษาท่านจากแผนร้ายทุกอย่าง และให้ท่านมีชีวิตอยู่จนกระทั่งได้ส่งสาสน์และปฏิบัติภารกิจที่ได้รับมอบหมายให้ลุล่วง ได้ปลดปล่อยคาบสมุทรอาหรับให้พ้นจากอวิชา และส่งชาวอาหรับไปยังโลกกว้างเพื่อสอน อบรม และปลดปล่อยผู้คน หากว่าอัลลลอฮฺไม่ปกป้องรักษาศาสนทูตของพระองค์ แน่นอนฝ่ายผู้ตั้งภาคีย่อมสามารถสังหารท่านได้ตั้งแต่เริ่มตะวะฮฺ ศาสนาและภาคผลต่าง ๆ ย่อมไม่เสร็จสิ้นสมบูรณ์และรัศมีแห่งสาสน์อิสลาม คุณธรรมและเมตตาธรรม

แห่งอิสลามย่อมไม่อาจถึงมายังเราได้ สายธารแห่งประวัติศาสตร์ย่อมไม่แปรเปลี่ยนไปในทิศทางที่ทำให้มนุษยชาติก้าวพ้นความมืดบอดและความเลวร้ายได้ด้วยการเผยแพร่ของศาสนาอิสลาม ทำให้สิ้นสุดยุคสมัยแห่งการกดขี่ประชาชาษฏ์กร์ของกษัตริย์ และประมุขของรัฐที่สถาปนาอาณาจักรของตนด้วยการใช้อำนาจบาตรใหญ่ กีดกันไม่ให้ประชาชนรู้สึกถึงเกียรติและศักดิ์ศรีของตน หรือคิดต่อสู้ออกการกดขี่ สิ่งเหล่านี้สำเร็จลงได้ด้วยภาคผลแห่งการปกป้องรักษาของอัลลอฮฺ ที่มีต่อศาสนทูตของพระองค์ จนกระทั่งสามารถปฏิบัติภารกิจที่ได้รับมอบหมายได้อย่างสมบูรณ์โดยไม่บกพร่อง

ความจริงแล้วความอนุเคราะห์ของอัลลอฮฺที่มีต่อศาสนทูตของพระองค์นั้นยิ่งใหญ่ล้นเหลือ

وَكَانَ فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا ﴿١١٣﴾

“และอนุเคราะห์ของอัลลอฮฺที่มีต่อท่านนั้นยิ่งใหญ่”

(อัลนิสาฮ์ : 113)

และบุญคุณศาสนทูตของพระองค์ต่อมวลมนุษยชาติก็ยิ่งใหญ่ล้นเหลือ

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ ﴿١٠٧﴾

“และเราได้ส่งท่านมานอกจากเป็นความเมตตาต่อสากลโลก”

(อัลอัมบิยาฮ์ : 107)

ความจริงแล้ว ความปลอดภัยของผู้เรียกร้องสัจธรรมจากแผนการและการปองร้ายของศัตรูเป็นสิ่งที่สืบเนื่องมาจากความอนุเคราะห์อันยิ่งใหญ่ที่เริ่มต้นมาจากการปกป้องรักษาศาสนทูตของพระองค์

ดังนั้นนักเผยแผ่ศาสนาทั้งหลาย ภายหลังจากที่ได้ระมัดระวังแล้วจะต้องพึ่งพาอาศัยการดูแลรักษาของอัลลอฮฺเสมอ จะต้องอาศัยความยิ่งใหญ่และอำนาจของพระองค์ จะต้องมั่นใจว่าอัลลอฮฺเป็นผู้ช่วยเหลือและดูแลรักษาพวกเขา ผู้ใดที่อัลลอฮฺประสงค์จะให้เขาปลอดภัยจากแผนการของศัตรูแห่งคุณธรรมก็จะปลอดภัย แม้ว่าศัตรูจะมีอำนาจบาตรใหญ่เพียงใด มีแผนร้ายที่แยบยลสักเพียงใดก็ตาม เพราะการปกป้องรักษาที่แน่นอนคือ การปกป้องรักษาของอัลลอฮฺ ความช่วยเหลือที่แน่นอนก็คือความช่วยเหลือของอัลลอฮฺ การทอดทิ้งที่แน่นอนก็คือการทอดทิ้งของอัลลอฮฺ การกำหนดและกิจการของพระองค์ย่อมสัมฤทธิ์ผล

إِن يَنْصُرْكُمُ اللَّهُ فَلَا غَالِبَ لَكُمْ

“หากอัลลอฮฺช่วยเหลือพวกท่านก็จะมีผู้ชนะต่อพวกท่าน”
(อาลิอิมรอน : 160)

แม้ว่าแผนการของผู้อธรรมจะยิ่งใหญ่เพียงใด แต่ความช่วยเหลือของอัลลอฮฺยิ่งใหญ่มากกว่า ดังนั้นนักเผยแผ่ศาสนาจึงไม่ขาด นักปฏิรูปจึงไม่กลัว ผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮฺและเชื่อมั่นในความช่วยเหลือและการเกื้อหนุนจึงไม่ล่าถอยจากการปฏิบัติภารกิจแห่งสัจธรรม

وَكَانَ حَقًّا عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ

“และการช่วยเหลือบรรดาศรัทธาชนเป็นหน้าที่ของเรา”

(อัมรุม : 47)

﴿٢﴾ إِنَّ الَّذِينَ تَحَادَّوْنَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ فِي الْأَذْذِينَ
﴿٣﴾ كَتَبَ اللَّهُ لَأَغْلِبَنَّ أَنَا وَرُسُلِي إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ

“แท้จริงบรรดาผู้ฝ่าฝืนอัลลอฮ์ และศาสนทูตของพระองค์
ชนเหล่านั้นอยู่ในหมู่ผู้อัปยศอดสู (20) อัลลอฮ์ทรงลิขิตว่า แน่นอน
ซ้ำและศาสนทูตของข้าจะมีชัยชนะ แท้จริงอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรง
พลัง ผู้ทรงอำนาจ (21)”
(อัลมูญาตะละฮะฮ์ : 20 - 21)

การที่ศัตรูของอัลลอฮ์ ประสบความสำเร็จในการทำร้ายผู้นำคุณ
ธรรมและผู้เรียกร้องสู่การปฏิรูป บางคนสามารถสังหารและสร้างความ
เดือดร้อนให้กับพวกเขาได้ ก็ไม่ได้ขัดแย้งกับความจริงข้อนี้ เนื่องจาก
ความตายเป็นข้อเท็จจริง เป็นชะตาของเผ่าพันธุ์อาดัมที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง
ได้ แต่การเสียชีวิตในวิถีของอัลลอฮ์เป็นการตายชะฮีด ความทุกข์ยาก
ในวิถีแห่งการตะวะฮ์ฮ์เป็นเกียรติยศ ความเจ็บปวดอันเนื่องมาจากการ
เรียกร้องสู่การปฏิรูปเป็นความดีนिरันดร

مَا كَانَ لِأَهْلِ الْمَدِينَةِ وَمَنْ حَوْلَهُمْ مِنَ
الْأَعْرَابِ أَنْ يَتَخَلَّفُوا عَنْ رَسُولِ اللَّهِ وَلَا يَرْغَبُوا
بِأَنْفُسِهِمْ عَنْ نَفْسِهِ ۗ ذَٰلِكُمْ بِأَنَّهُمْ لَا يُصِيبُهُمْ ظَمَأٌ
وَلَا نَصَبٌ وَلَا مَخْمَصَةٌ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَطْئُونَ
مَوْطِئًا يَغِيظُ الْكُفَّارَ وَلَا يَنَالُونَ مِنْ عَدُوِّ نِيْلًا إِلَّا

كُتِبَ لَهُمْ بِهِ عَمَلٌ صَالِحٌ إِنَّ اللَّهَ لَا يُضِيعُ أَجْرَ

الْمُحْسِنِينَ ﴿١٢٠﴾

“ไม่บังคับกรแก่ชาวมะดีนะฮ์และชาวอาหรับชนบทที่พักอยู่รอบ ๆ จะผินหลังให้กับศาสนทูตของอัลลอฮ์ และไม่บังคับที่เขาเหล่านั้นจะหวังชีวิตของพวกเขา มากกว่าชีวิตของศาสนทูต ทั้งนี้เนื่องจากความกระหายน้ำ ความทุกข์ยากและความหิวโหยในหนทางของอัลลอฮ์ไม่เกิดขึ้นกับพวกเขา และไม่ว่าพวกเขาจะเหยียบย่างไป ณ ที่ใดที่ทำให้พวกปฏิเสธศรัทธากริ้วโกรธ และพวกเขาจะไม่ได้รับอันตรายจากศัตรูนอกจากเป็นการงานที่ติฎุกจาริกไว้แล้วสำหรับพวกเขาด้วยสิ่งนั้น แท้จริงอัลลอฮ์จะไม่ทรงทำให้รางวัลของผู้กระทำความดีต้องสูญเสียไปเป็นอันขาด”

(อัตเตาบะฮ์ : 120)

6. เมื่อเริ่มการสัประยุทธ์ มุสลิมตื่นตระหนกจากการถูกข่มขู่โจมตี ทำให้กองทัพมุสลิมเกิดความระส่ำระสายและหนีกระเจิดกระเจิง ละทิ้งท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลยฮิวะซัลลัม) ไว้เพียงลำพัง มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่ยืนหยัดต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่ร่วมกับท่านนบี ท่านศาสนทูตจึงตะโกนว่า “จงมาที่ฉันโอ้คนทั้งหลาย จงมาหาฉัน ฉันเป็นทูตของอัลลอฮ์ ฉันคือมุฮัมมัด บุตรอับดุลลอฮ์” แต่พวกเขาไม่ได้ยินเสียงของท่าน ท่านจึงขอให้อับบาสซึ่งเป็นผู้มีเสียงดังกังวานป่าวร้องว่า “โอ้บรรดาชาวอันศอร์ โอ้บรรดาผู้ร่วมสนธิสัญญาแห่งต้นชะมุเราะฮ์”²⁸ พวกเขาจึงตอบว่า “ครี๊บ ครี๊บ” แล้วมีชายคนหนึ่งไปที่อุฐของเขาเพื่อที่จะขึ้นขี่มันแต่เขาไม่อาจขึ้นได้ จึงฉวยเอาเสื่อเกราะมาใส่

²⁸ หมายถึง ต้นไม้ที่ท่านนบี คือลัลลลอฮุอะลยฮิวะซัลลัม ทำสนธิสัญญาอะเกาะบะฮ์ที่ 2 (ผู้แปล)

เอาดาบและโล่ ละทิ้งอาวุธไว้และจากมา แล้วเดินตามเสียงป่าวร้องมาจนถึง
ท่านศาสนทูต (คืออัลลิลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลิม) จนมีจำนวนถึง 100 คน
แล้วหันไปต่อสู้กับศัตรูจนได้รับชัยชนะในที่สุด

สถานการณ์นี้ให้บทเรียนและอุทาหรณ์มากมายที่นักเผยแผ่
ศาสนาและทหารสังฆกรรมจะต้องวิเคราะห์อย่างยาวนานถี่ถ้วน เพราะว่า
ความพ่ายแพ้ของดะวะฮฺในสงคราม อาจมีเหตุผลสืบเนื่องมาจากความ
ศรัทธาที่อ่อนแอของศาสนานิกบางคน ความไม่สุจริตและไม่พร้อมที่จะ
เสียสละเพื่อศาสนาของมุสลิมบางคน และการยื่นหยัดของผู้นำแห่งการ
ดะวะฮฺในช่วงเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อ ความกล้าหาญและความมั่นใจใน
อัลลอฮฺและช่วยเหลือของพระองค์ที่มีในตัวผู้นำ มีผลอย่างใหญ่หลวงใน
การพลิกสถานการณ์จากความพ่ายแพ้สู่ชัยชนะ อีกทั้งการปลุกขวัญของ
ผู้อ่อนแอและผู้ที่ยังไม่มีความแน่นอนในจุดยืนในกลุ่มของตนก็มีผลอย่าง
ใหญ่หลวงในการพลิกสถานการณ์จากความพ่ายแพ้สู่ชัยชนะ บรรดาผู้ที่
ยื่นหยัดต่อสู้ร่วมกับท่านศาสนทูต (คืออัลลิลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลิม) ภาย
หลังความพ่ายแพ้ในช่วงแรกของสงคราม และบรรดาผู้ที่ตอบรับคำเรียก
ร้องของท่านศาสนทูต (คืออัลลิลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลิม) ที่มีจำนวนไม่เกิน
หนึ่งร้อยคน ณ ชั้วโมงนั้น สถานการณ์สงครามเริ่มพลิกผัน ความช่วยเหลือ
ของอัลลอฮฺต่อบ่าวผู้ศรัทธาของพระองค์ก็เริ่มมีขึ้น ความพ่ายแพ้
ของศัตรูก็เริ่มปรากฏให้เห็น ความกลัวก็เริ่มเกาะกินหัวใจของพวกเขา
ทุกครั้ง ผู้นำและกองทัพดะวะฮฺตระหนกกว่าพวกเขาเป็นฝ่ายธรรมะ
และอัลลอฮฺจะอยู่พร้อมกับผู้ศรัทธาที่ซื่อสัตย์ จิตใจของพวกเขาที่ยัง
อีกเหิม ยิ่งเสียสละและอุทิศตนมากยิ่งขึ้น

และต่อกรณี คำกล่าวของท่านนบี (คืออัลลิลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลิม)
ที่กล่าวว่า **“ฉันเป็นทูตของอัลลอฮฺ”** และในสายรายงานอื่นของ
อิบน์อฺฮิซาม ท่านกล่าวว่า **“ฉันเป็นนบีโดยไม่มีการโกหก ฉันเป็นบุตร
ของอับดุลมุฏฏะฮฺอะลียิบ”** เป็นสิ่งที่ยืนยันว่า การที่ท่านศาสนทูต

(คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) กล่าวว่าท่านเป็นศาสนทูตนั้นเป็นความจริง และการเชื่อมั่นต่อความช่วยเหลือขององค์อภิบาลของท่าน เป็นแบบอย่างสำหรับผู้คนที่ต้องประพฤติปฏิบัติเสมอในยามวิกฤต เขาจะต้องเชื่อมั่นในตัวเอง และพึ่งพาอาศัยอัลลอฮ์องค์อภิบาล มั่นใจว่าพระองค์จะช่วยเหลือและปกป้องดูแลเขา ความมั่นใจของผู้นำ ต่อเป้าหมาย วัตถุประสงค์ และศาสนของตน มีผลอย่างใหญ่หลวงต่อการประสบความสำเร็จ และผู้คนจะมาห้อมล้อม และมีผลอย่างใหญ่หลวงในการบรรเทาความเจ็บปวดของตนและยอมรับความเจ็บปวด อย่างเต็มใจและไม่สะทกสะท้าน

7. บทบาทของอุมม์สุลัยม์ บินติมิลหาน เป็นบทบาทที่น่าภาคภูมิใจของสตรีมุสลิมในยุคต้นของอิสลาม นางเข้าร่วมสงครามพร้อมกับอนุต็อลหะฮุ สามีของนาง นางใช้ผ้าลายทางผูกเอาไว้ เนื่องจากกำลังมีครรภ์ นางอยู่กับอูฐของอนุต็อลหะฮุ และกลัวว่าอูฐจะหลุดพ้นไปจากนาง นางจึงเอามือของนางสอดใส่เข้าไปในห่วงผูกจมูกของอูฐ (ซึ่งเป็นห่วงที่ทำจากขนใช้ใส่ในรูจมูกของอูฐ) พร้อมกับส่วนของบังเหียนที่รัดผ่านจมูก เมื่อท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) เห็นนางท่านกล่าวกับนางว่า “อุมม์สุลัยม์ใช่ไหม?” นางตอบว่า “ใช่ โอ้ศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ฉันจะฆ่าศัตรูที่หลบหนีจากท่านเหมือนที่ท่านฆ่าคนที่จะฆ่าท่าน ซึ่งพวกเขาคุ้มครองการดังกล่าว” ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) จึงกล่าวว่า “หรือว่าการป้องกันของอัลลอฮ์ยังไม่เพียงพออีกหรือ” นางพกกริชไว้ด้วย อนุต็อลหะฮุถามถึงเหตุผลที่นางเก็บกริชไว้กับตัว นางตอบว่า “กริชที่ฉันพกพามัน หากมีผู้ตั้งภาคีคนใดเข้าใกล้ฉัน ฉันก็จะใช้แทงเขา” อนุต็อลหะฮุรู้สึกพึงพอใจต่อนาง ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) เองก็สนใจในสิ่งที่นางกล่าว

เช่นนี้แหละคือสตรีมุสลิม นางควรจะเป็นเช่นนี้แหละ กล่าวหาญที่จะเข้าร่วมสงครามปกป้องตนเอง โดยการเข้าร่วมด้วยตัวของนางเอง

เมื่อจำเป็นจะต้องพึ่งพานางหรือศัตรูเข้าใกล้นาง นางก็จะป้องกันตัวด้วยตนเองเพื่อมิให้ถูกจับเป็นเชลยศึก สตรีมุสลิมในหน้าประวัติศาสตร์อิสลามในยุคแรกมีความโดดเด่นในเรื่องการเสียสละ การอุทิศตนและกล้าหาญ เป็นสิ่งที่สร้างความหนักใจให้กับเหล่านักบูรพาคดีผู้ไม่ยอมรับเหตุผลและชาวตะวันตกอื่น ๆ ที่พร่ำสอนกลุ่มชนของตนว่าอิสลาม ไม่ให้เกียรติและดูถูกสตรี ไม่ให้นางมีสถานภาพในสังคมที่เหมาะสมในขอบเขตลักษณะตามธรรมชาติของนาง ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขากล่าวอ้างอีกว่าอิสลามไม่มีที่สำหรับผู้หญิงในสวรรค์ ไม่ว่านางจะทำความดี ประกอบศาสนกิจและยำเกรงต่ออัลลอฮ์สักเพียงใดก็ตาม

โดยที่ไม่ต้องพิจารณาที่ตัวบทของอัล-กูรอานและสุนนะฮ์ที่มีความหมายชัดเจนในการโต้แย้ง ข้อกล่าวหานี้ เพราะประวัติศาสตร์อิสลามได้บันทึกผลงานของสตรีมุสลิมในด้านการเผยแผ่ศาสนา และการอุทิศตนเพื่ออิสลาม ชนิดที่ไม่เคยมีการบันทึกเรื่องราวของสตรีในศาสนาอื่น เจกเช่นนี้เลย บทบาทของอุมม์สุลัยม์ในสงครามนี้ (สงครามหุญัยน์) เป็นเพียงตัวอย่างหนึ่งในบรรดาตัวอย่างมากมายที่บ่งบอกถึงสิ่งนี้ เราไม่ให้ความสำคัญกับการโต้ตอบศัตรูอิสลามที่ไม่ยอมฟังเหตุผลในเรื่องนี้ เท่ากับการให้ความสำคัญกับการถือเอาเหตุการณ์ของอุมม์สุลัยม์ เป็นบทเรียนอันล้ำค่าเพื่อกระตุ้นเตือนให้เราเรียกร่องสตรีมุสลิมให้แสดงบทบาทตามธรรมชาติของนางในการรับใช้อิสลาม และฝึกฝนคุณธรรมและหลักการอิสลามให้กับชนรุ่นใหม่ของเราอีกคำรบหนึ่ง เนื่องจากสตรีมุสลิมปัจจุบัน กลุ่มหนึ่งเป็นคนดี เครื่องคิดศาสนาที่ความดีของนางมีขอบเขตเฉพาะในเรื่องการละหมาด การอ่านอัล-กูรอาน การห่างไกลสิ่งต้องห้าม และอีกกลุ่มเป็นผู้ที่ถูกกระแสนิยมตะวันตกพัดพาไป พวกนางใช้จริยธรรมของตะวันตกแทนจริยธรรมอิสลาม ใช้มารยาทของสตรีตะวันตกแทนมารยาทของสตรีอาหรับมุสลิม ซึ่งเป็นมารยาทที่น่าภัยพิบัติและความชั่วร้ายมาสู่ตัวนาง ครอบครัวของนาง

และประชาชาติของนาง และในเมื่อมีคนบางคนทำให้สตรีอาหรับมุสลิม
ละทิ้งจริยธรรมและอัตลักษณ์ของสตรีมุสลิมที่ปลูกฝังมาโดยชนรุ่น
ประเสริฐสุด มีผลงานและเกียรติยศอันยั่งยืน เนื่องจากอิสลามและ
ประวัติศาสตร์อิสลาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งประวัติศาสตร์ของท่านศาสนทูต
(คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) กระตุ้นเตือนให้นางทำการรับใช้อิสลามและ
สังคมมุสลิมในขอบเขตของภารกิจตามธรรมชาติของนาง สำนัสด้านการ
อบรมของนางและอัตลักษณ์อันสูงเกียรติของนางในเรื่องความประเสริฐ
ความบริสุทธิ์ ความสำรวม และความอาย ท่านเห็นว่าสตรีมุสลิมที่
เคร่งครัดศาสนาของเราจะย้อนประวัติศาสตร์ของเคาะดีญะฮฺ อาชีซะฮฺ
อัสมาฮฺ คอนซำฮฺ อุมม์สุลัยม์ และท่านอื่น ๆ ประวัติศาสตร์ของสตรีผู้
ศรัทธาอันยั่งยืนและดาราที่ทอแสงอันเจิดจรัสจะย้อนกลับมาอีกคำรบ
หนึ่งหรือไม่ ? มันยากหรือไม่ที่จะให้มีลิบเคาะดีญะฮฺ ลิบอาชีซะฮฺ และ
ลิบอุมม์สุลัยม์ ? มิใช่เลย หากมีการชี้แนะที่ถูกต้อง มีศรัทธาที่มั่นคง
และเจิดจรัส สามารถประกันเช่นนั้นหรือมากกว่านั้นก็ได้ แต่จะมีใครที่
จะเปิดหน้าประวัติศาสตร์อันยั่งยืนสำหรับสตรีอาหรับมุสลิมในสมัยของ
เรา呢 โดยไม่ยี่หระต่อการสร้างความสับสนของผู้ต้องการให้เกิดความ
สับสน การดูถูกดูแคลนของศัตรูแห่งความดีงาม สัจธรรม คุณธรรมและ
ศาสนา ที่ชอบการดูถูกดูแคลน

8. ในสงครามนี้เช่นกัน ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) พบเจอศพหญิงคนหนึ่งที่ถูกลิด บินวะลีด ได้ฆ่านาง ท่ามกลาง
ฝูงชนที่ห้อมล้อมอยู่ ท่านกล่าวว่า **“มีอะไรหรือ?”** พวกเขาตอบว่า
“หญิงคนหนึ่งที่ถูกลิด บินวะลีดฆ่า” ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) กล่าวกับคนบางคนที่อยู่กับท่านว่า **“จงไปหาลิด
แล้วบอกเขาว่า ศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ห้ามท่าน
มิให้ฆ่าเด็ก หรือสตรี หรือ ลูกจ้าง”**

ไม่มีข้อกังขาเลยว่า การห้ามฆ่าผู้อ่อนแอหรือผู้ที่ไม่ได้ร่วมทำศึก

ด้วย เช่น นักบวช ผู้หญิง คนชรา เด็ก ๆ หรือผู้ที่ถูกเกณฑ์ให้มารบ เช่น ชาวนาชาวไร่และลูกจ้าง ประวัติศาสตร์สงครามในโลกนี้มีเฉพาะในศาสนาอิสลามเท่านั้น ไม่เคยปรากฏเลยในยุคก่อนอิสลามหรือยุคหลัง จนกระทั่งปัจจุบันนี้ว่ามีกฎหมายพิเศษที่เปี่ยมไปด้วยความกรุณาและมนุษยธรรมเช่นนี้ ปกติแล้วเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปโดยประชาชนต่าง ๆ ว่า ในการศึกนั้นอนุญาตให้คู่สงครามสังหารฝ่ายศัตรูได้ทุกกลุ่มโดยไม่มีข้อยกเว้นและในยุคที่มีการประกาศสิทธิมนุษยชนนี้ มีการสถาปนาองค์กรระดับโลกเพื่อป้องกันการละเมิดสิทธิมนุษยชน และให้การช่วยเหลือชนชาติที่อ่อนแอตั้งที่กล่าวอ้างกัน มโนธรรมของคนก็ยังไม่สูงถึงระดับให้มีการประกาศห้ามสังหารกลุ่มบุคคลดังกล่าวข้างต้น เราพบว่าในสงครามโลกครั้งที่หนึ่งและสองมีการทำลายล้างเมืองทั้งเมืองพร้อมกับประชาชนในเมืองนั้น มีการฆ่าล้างบางดังเช่นที่เราพบเห็นในการฆ่าของนักล่าอาณานิคมที่มีต่อการแข็งข้อของประชาชน ที่ลุกขึ้นมาเรียกร้องสิทธิในชีวิตและศักดิ์ศรี

นักล่าอาณานิคมได้ปราบปรามการแข็งข้อเหล่านั้นโดยการทำลายล้างเมืองทั้งเมือง หมู่บ้านทั้งหมู่บ้าน ฆ่าคนเป็นพันเป็นหมื่น เฉกเช่นที่ฝรั่งเศสกระทำต่อแอลจีเรียหลายต่อหลายครั้ง ดังเช่นที่อังกฤษกระทำต่อประเทศอาณานิคมของตน หรือที่โปรตุเกสกระทำต่อชาติอาณานิคมของตนในแอฟริกาปัจจุบัน

เช่นเดียวกับที่เราไม่เคยทราบเลยว่าในประวัติศาสตร์ประชาชาติต่าง ๆ ในยุคโบราณและยุคใหม่มีการห้ามฆ่าลูกจ้างและชาวนาชาวไร่ที่ถูกเกณฑ์ให้เข้าสงคราม แต่เราพบว่าตั้งแต่ก่อนสิบสี่ศตวรรษมาแล้วที่อิสลามห้ามการสังหารพวกเขาเหล่านั้นโดยชัดเจน

คำสั่งดังกล่าวไม่ได้เป็นเพียงตัวบทกฎหมายเท่านั้น หากทว่ามันเป็นความจริงที่เกิดขึ้นมาแล้ว ในสงครามหุ่นยนต์ ท่านเห็นแล้วว่าท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ผู้เป็นอานาจนิตบ์ญญูตีเป็นผู้นำ

สาสน์จากอัลลอฮฺมาสู่มนุษยชาติ ท่านโอรธที่มีการสังหารสตรี ท่านได้ส่งคนไปบอกแม่ทัพบางคนว่า อย่าทำร้ายสตรี เด็ก และลูกจ้าง ขณะที่ท่านจัดทัพของอุซามะฮฺ เพื่อในทำสงครามกับโรมัน ก่อนท่านจะเสียชีวิตเพียงไม่กี่วัน ข้อกำชับของท่านบางประการได้แก่ ให้งดการสังหารสตรี เด็ก คนชรา นักบวชที่ไม่ได้รบ หรือไม่ช่วยรบ ต่อมาเคาะลีฟะฮฺอุมัยยิด อับดุลมุลก์ ขณะที่ทำการส่งกองทัพของอุซามะฮฺ หรือส่งกองทัพอื่น ๆ ไปสงครามในวิถีทางอัลลอฮฺ วิถีทางแห่งสัจธรรม ความดีงาม คุณธรรม และความเที่ยงธรรม ก็ปฏิบัติเช่นเดียวกันนั้น และขณะที่คอลิด บินวะลีด พิชิตอิรักก็ปฏิบัติเช่นนั้น ท่านไม่ทำร้ายชาวนาซาวไรที่กำลังทำงานของตนในนาไร่ สิ่งนี้ได้กลายเป็นจารีตประเพณีของกองทัพมุสลิมในทุกหนแห่ง และทุกยุคสมัย หลักมนุษยธรรมอันสูงส่งนี้ไม่เคยมีกองทัพใด ๆ ในโลกนี้เคยรู้จัก ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาในประวัติศาสตร์ เหตุการณ์หนึ่งที่น่าประหลาดว่า กองทัพอิสลามให้ความสำคัญกับหลักการนี้คือการกระทำของเศาะลาหุดดีนต่อกองทัพครูเสด ภายหลังจากที่ท่านสามารถเอาชนะพวกเขาและยึดเอาบัยตุลมักดิสกลับคืนมาได้ ท่านได้รับรองความปลอดภัยของคนชรา นักบวช สตรี เด็ก หรือแม้กระทั่งนักรบที่เข้มแข็ง ท่านส่งพวกเขาไปยังพลพรรคของตนโดยกองทัพอิสลามคอยระวังภัยให้แก่พวกเขา ท่านไม่ได้ทำร้ายพวกเขาเลย ในขณะที่พฤติกรรมของกองทัพครูเสด ขณะที่พิชิตบัยตุลมักดิสได้ปรากฏพฤติกรรมแห่งการฉ้อฉล ต่ำช้า ป่าเถื่อน และโสมม กองทัพครูเสดได้รับรองความปลอดภัย ในชีวิตและทรัพย์สินของประชากรในเยรูซาเล็ม ที่นับถือศาสนาอิสลาม หากพวกเขายกธงขาวเหนือบัสติลันอีกสอง ชาวมุสลิมจึงไปรวมตัวกันที่บัสติลันดังกล่าวเพราะความเชื่อถือในคำรับรองนี้ แต่เมื่อกองทัพครูเสดเข้าเมืองเยรูซาเล็ม พวกเขาสังหารคนทุกคนที่อยู่ ณ บัสติลันอีกสอง จำนวน 70,000 คน ประกอบด้วยนักวิชาการผู้สันโดษ สตรี และเด็ก ๆ ชาวครูเสดคนหนึ่งได้ส่งข่าวดีนี้แจ้งไปยังสันตะปาปา บอกอย่างภูมิใจว่า เลือดหลั่งนองตาม

ท้องถิ่นจนอัครวินของครูเสดขี่ม้าตะลุยทะเลเลือดที่ท่วมถึงขาม้า

สิ่งที่เรากล่าวในวันนี้ไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อการคุยโม้โอ้อวดถึงประวัติศาสตร์การพิชิต แม่ทัพและกองทัพอิสลามที่เลอบอง²⁹ กล่าวถึงพวกเขาว่า **“ประวัติศาสตร์ไม่เคยรู้จักผู้พิชิตที่มีน้ำใจและยุติธรรมยิ่งกว่าชาวอาหรับ”** แต่เรากล่าวเพื่อย้ำเตือนว่า เรามีน้ำใจต่อมนุษยชาติอย่างแท้จริง เราทำดีต่อมวลมนุษยมากกว่าชาวตะวันตกในศตวรรษที่ 20 และกล่าวกับชาวตะวันตกที่บอกกับเราถึงเรื่องสิทธิมนุษยชน วันเด็กและวันแม่ เพื่ออ้างว่า พวกเขามีอารยธรรมสูง ซึ่งไม่สามารถหลอกพวกเราได้แต่หลอกได้เฉพาะพวกเชอซ่า คนไร้ความคิด และไม่เชื่อมั่นต่อประชาชาติและประวัติศาสตร์ของตน ซึ่งพวกเขาอ้างว่าเป็นชาติพันธุ์ของเราและเป็นปัญญาชนของเรา เราต้องการให้ชนรุ่นเราปัจจุบันได้ตระหนักถึงแผนการนี้ ให้มีความเชื่อมั่นต่อศาสนาและมรดกทางอารยธรรมแห่งมนุษยชาติอันสูงส่ง จะต้องไม่สยบต่อชาวตะวันตกเหล่านั้นอย่างยากผู้ต่ำต้อยที่ยอมสยบต่อมหาเศรษฐี จะต้องไม่หลงใหลได้ปลื้มต่อทุนทางความคิดของพวกเขา โดยไม่แยกแยะระหว่างของแท้และของปลอม ประหนึ่งแมงเม่ากรูเข้าไปหากองไฟเพื่อถูกเผาไหม้

วิทยาการได้ยืนยันแล้วว่าอิสลามเป็นศาสนาที่ประเสริฐที่สุด แนบชิดกับมโนธรรมของมนุษยชาติมากที่สุด ประกันความสงบสุขของผู้คนมากที่สุด ประวัติศาสตร์ยืนยันได้เป็นอย่างดีว่าสงครามในอิสลามเป็นสงครามที่มีน้ำใจมากที่สุด ให้ผลเสียน้อยที่สุด มีผลดีมากที่สุด มีเป้าหมายสูงส่งที่สุด วันใหม่ที่มาเยือนทุก ๆ วัน จะมาพร้อมกับหลักฐานใหม่ที่ยืนยันว่าอิสลามเป็นศาสนาของอัลลอฮ์ มุฮัมมัดเป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์ และมุสลิมที่แท้จริงเป็นป่าวของอัลลอฮ์ที่ดีกว่าคนทั้งมวล

²⁹ หมายถึง กุสตาบ เลอบอง (ผู้แปล)

سُنِّيهِمْ ءَايَاتِنَا فِي الْأَفَاقِ وَفِي أَنْفُسِهِمْ حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَهُمْ
أَنَّهُ الْحَقُّ أَوَلَمْ يَكْفِ بِرَبِّكَ أَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ

“เราจะให้พวกเขาได้เห็นสัญญาณทั้งหลายของเราใน
ขอบเขตอันไกลโพ้นและในตัวของพวกเขาเอง จนกระทั่งจะเป็นที่
ประจักษ์แก่พวกเขาว่า อัล-กุรอานนั้นเป็นความจริง ยังไม่พอ
เพียงอีกหรือ ที่พระเจ้าของท่านนั้นเป็นพยานต่อทุกสิ่ง”

(ฟุศศิลัต : 53)

9. ภายหลังจากที่ท่านศาสนทูต (คืออัลลิลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลิม) และมวลมุสลิมติดตามตระกูลสะวาฮินบางส่วนที่หลบหนีไปหาตระกูลชะกีฟที่ฏอฮิฟ และได้ปิดล้อมอยู่เป็นเวลาหลายวัน แต่ก็ยังไม่อาจเอาชนะได้ จึงได้กลับสู่มะดีนะฮฺ ในระหว่างทาง ท่านได้แบ่งทรัพย์สินสงครามahunyah อันประกอบด้วยเด็กและผู้หญิงจำนวน 6,000 คน ฐฐฐและแพะจำนวนมากมายสุดที่จะคณา ท่านให้ส่วนแบ่งแก่หัวหน้าตระกูลอาหรับต่าง ๆ อย่างมากมายเพื่อชนะใจพวกเขาในการเข้ารับอิสลาม และให้ส่วนแบ่งแก่ชาวกุรัยชมากมายเช่นกัน แต่ไม่แบ่งสิ่งใดให้แก่ชาวอันศอร์เลย ทำให้ชาวอันศอร์บางคน ตัดพ้อด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจที่พวกเขาไม่ได้รับส่วนแบ่งในทรัพย์สินสงครามครั้งนี้ บางคนกล่าวว่า “ท่านศาสนทูต (คืออัลลิลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลิม) ได้พบกับกลุ่มชนของท่านแล้ว” หมายถึง ภายหลังจากที่อัลลอฮฺให้พิชิตมักกะฮฺได้และชาวกุรัยชก็ได้เข้ามาใกล้ศาสนาอิสลามแล้ว ท่านศาสนทูต (คืออัลลิลลอฮฺอะลัยฮิอะซัลลิม) จึงได้ประชุมชาวอันศอร์ แล้วกล่าวกับพวกเขาภายหลังจากการสรรเสริญต่ออัลลอฮฺว่า

(يا معشر الأنصار ! ما مقالة بلغتني عنكم ، ووجدة (أي عتب)
وجدتموها عليّ في أنفسكم ؟ ألم تكونوا ضلالاً فهذاكم الله بي ؟ وعالة
فأغناكم الله ؟ وأعداء فألف الله بين قلوبكم ؟) .. قالوا : بلى ! الله
ورسوله أمن وأفضل .

“โอ้เหล่าชาวอันศอร์ มีคำพูดของพวกท่านบางคำพูดมาถึง
ฉัน และการดำเนินต่อฉันในใจของพวกท่าน พวกท่านเคยหลงผิด
แล้วอัลลอฮ์ก็ได้ชี้แนะพวกท่านใช่หรือไม่ ? พวกท่านยากจนแล้ว
อัลลอฮ์ได้ทำให้ท่านร่ำรวยใช่หรือไม่ ? พวกท่านเคยเป็นศัตรูกัน
แล้วอัลลอฮ์ได้ทำให้พวกท่านปรองดองกันใช่หรือไม่ ?”

ชาวอันศอร์ตอบว่า “หามิได้เลย บุญคุณและความโปรดปราน
ต่าง ๆ ของอัลลอฮ์มากมายล้นเหลือ”

ท่านกล่าวต่ออีกว่า (ألا تحبونني يا معشر الأنصار !؟)

“พวกท่านจะไม่ตอบฉันหรือ โอ้ชาวอันศอร์ ?”

พวกเขา กล่าวว่า “เราจะตอบท่านอย่างไร โอ้ท่านศาสนทูต บุญคุณ
และความโปรดปรานต่าง ๆ ของอัลลอฮ์มากมายล้นเหลือ”

ท่านจึงกล่าวว่า

(أما والله – لو شئتم لقلتم فلصدقتم ولصدقتم ، أتيتنا مكذباً فصدقناك
، ومخذولاً فنصرناك ، وطريداً فأويناك ، وعائلاً فواسيناك ، أوجدتم في
أنفسكم يا معشر الأنصار في لعاعة من الدنيا تألفت بها قوماً ليسلموا
ووكلتكم إلى إسلامكم ، ألا ترضون يا معشر الأنصار أن يذهب الناس
بالشاة والبعير ، وترجعون برسول الله إلى رحالكم ، فوالذي نفس
محمد بيده – لولا الهجرة لكنت امرأة من الأنصار ، ولو سلك الناس
شعباً وسلك الأنصار شعباً لسلكت شعب الأنصار ، اللهم ارحم
الأنصار ، وأبناء الأنصار ، وأبناء أبناء الأنصار) .

“ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ หากพวกท่านจะพูดก็เป็นเรื่องจริง (พวกท่านอาจกล่าวว่า) ท่านนั้นแหละมาหาเราในสภาพที่ถูกใครๆ ปฏิเสธแต่เราก็เชื่อ ท่านถูกคนทอดทิ้งแต่เราก็ช่วยเหลือเกื้อกูลท่าน ถูกใคร ๆ ขับไล่ไสส่งแต่เราก็ให้ที่พักพิงแก่ท่าน มาในฐานะคนลำบากแร้นแค้นแต่เราก็ให้ทรัพย์สินแก่ท่าน โอ้ชาวอันศอร์ พวกท่านจะตำหนิฉันเพียงเพราะทรัพย์สินทางโลกที่ฉันให้แก่กลุ่มชนหนึ่งที่ฉันอยากเอาชนะใจพวกเขาให้เข้ารับอิสลาม แต่ฉันเชื่อในอิสลามของพวกท่าน โอ้ชาวอันศอร์ พวกท่านไม่พอใจดอกหรือที่คนอื่นได้แพะและอุฐกลับไป แต่พวกท่านได้ศาสนทูตกลับไปยังที่นั้งบนหลังอุฐของพวกท่าน ขอสาบานต่อผู้ที่ชีวิตของมุฮัมมัดอยู่ในหัตถ์ของพระองค์ หากไม่คิดที่การอพยพ แน่บนอนฉันก็เป็นชาวอันศอร์คนหนึ่ง หากว่าคนอื่นเดินไปทางซอกเขาหนึ่งแต่ชาวอันศอร์เดินไปอีกทางซอกเขาหนึ่ง แน่บนอนฉันจะเดินทางซอกเขาที่ชาวอันศอร์ใช้เดิน โอ้อัลลอฮ์โปรดจงเมตตาชาวอันศอร์ ลูก ๆ ของชาวอันศอร์ และหลาน ๆ ของ ชาวอันศอร์”

พวกเขาจึงพากันร้องให้จนคราเปื่อยกชุ่มและกล่าวว่า
“พวกเรายินดีที่ได้ศาสนทูตเป็นส่วนแบ่ง”

ณ จุดนี้มีข้อสังเกตอยู่หลายกรณีด้วยกันคือ

หนึ่ง กรณีทรัพย์สินสงครามในอิสลาม ที่ศัตรูอิสลามใช้เป็นเหยื่อในการโจมตีว่าเหตุผลทางวัตถุเป็นเหตุผลหนึ่งของการประกาศสงครามในอิสลาม เป็นตัวกระตุ้นที่ทรงพลังสำหรับกองทัพมุสลิมให้เสียสละและอุทิศชีวิต ด้วยเหตุนี้หลังจากที่สงครามสิ้นสุดลงพวกเขาก็จะกรูกันเข้าไปแย่งชิงกัน ดังเช่นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสงครามครั้งนี้ แต่ความจริงแล้ว ผู้ที่มีใจเป็นธรรมย่อมไม่ยอมรับข้อกล่าวหาดังกล่าว เนื่องจากเหตุผลในการประกาศสงครามในอิสลามนั้นเป็นนามธรรม มีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแผ่สัจธรรมและปกป้องตัวเองจากการถูกทำร้ายและถูกละเมิด สิ่งนี้

เป็นเหตุผลที่อัล-กูรออันและหะดีษมากมายกล่าวถึงอย่างชัดเจน เป็นเรื่องประหลาดอย่างยิ่งที่คน ๆ หนึ่งสละชีวิตตนเอง ทำให้อาณาเขตของครอบครัว ต้องเสี่ยงต่อความเดือดร้อน โดยมีเหตุผลเพราะความอยากได้ผลตอบแทนทางวัตถุ ไม่ว่าจะมันจะมากมายแค่ไหนก็ตาม ผลตอบแทนทางวัตถุไม่ทำให้เกิดวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ในหมู่ทหารหาญมุสลิมในช่วงต้นของอิสลามเลย และไม่อาจนำไปสู่ผลงานอันหมดจดงดงามหลังจากสงครามระหว่างอิสลามกับชาวอาหรับสิ้นสุดลงในช่วงที่ท่านศาสนทูต (คือลลิลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลิม) ยังมีชีวิตอยู่ และผลงานอันหมดจดงดงามในสงครามกับเปอร์เซียและโรมันในยุคต่อมา แม้ว่าศัตรูของอิสลามเองก็ไม่ใช่ว่าจะไม่มี ความอยากได้ทางวัตถุ เพราะในกรณีที่ฝ่ายศัตรูได้รับชัยชนะ พวกเขาก็ได้ทรัพย์สินสมบัติและตัวของมุสลิมเป็นทรัพย์สินสงครามอย่างแน่นอน ไม่ใช่มุสลิมฝ่ายเดียวเท่านั้นที่จะได้ส่วนแบ่งทรัพย์สินของศัตรู และตัวของศัตรูหากได้รับชัยชนะ ดังนั้นเรื่องนี้จึงเป็นเรื่องของคู่สงครามทั้งสองฝ่าย แล้วทำไมความอยากได้ผลตอบแทนของวัตถุของฝ่ายศัตรู จึงไม่ได้วีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่หรือผลงานอันโดดเด่นอย่างที่เกิดขึ้นกับทหารมุสลิม และที่เกิดขึ้นในการสงครามของอิสลาม

เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสงครามเหล่านั้น เป็นหลักฐานที่ปฏิเสธอย่างสิ้นเชิงว่า ความอยากได้ทางวัตถุคือแรงกระตุ้นหลักในจิตใจทหารมุสลิม เนื่องจากในสงครามบัตร์ อุฮุด มุอ์ตะฮะ และสงครามอื่น ๆ วีรบุรุษมุสลิมทำสงครามเพื่อได้รับเกียรติให้เป็นผู้ตายชะฮีดและต้องการความสุขในสวรรค์ บางคนเข้าไปในสนามรบ พลางกล่าวว่า “บัค บัค สิ่งที่จะมากีดกันระหว่างฉันกับสวรรค์คืออินทผลัมไม่กี่ผลเท่านั้น ขอสาบานต่ออัลลอฮุ แค่นี้ชีวิตก็ยาวนานเกินไปแล้ว” แล้วเขาก็ออกไปสู้รบจนเสียชีวิต มีบางคนออกไปสู้รบกับศัตรูพลางกล่าวว่า “สวรรค์อยู่ที่หลังเขาอุฮุด (หมายถึง อยู่ใกล้ภูเขาอุฮุดและเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสงครามอุฮุด)”

ในการทำสงครามกับเปอร์เซียคำตอบของแม่ทัพมุสลิมต่อรัฐตุรมที่มีข้อเสนอต่อมุสลิมว่าจะมอบทรัพย์สินเงินทองหรือเสื้อผ้าอาภรณ์อันมากมายให้แก่มุสลิม เพื่อหลีกเลี่ยงสงครามและกลับบ้านเมืองไป เขากล่าวว่า “ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ นี่ไม่ใช่เป้าหมายที่เรามาที่นี่ แต่เราต้องการปลดปล่อยพวกท่านจากการเคารพบูชาบ่าวทาสไปสู่การเคารพบูชาองค์ผู้ทรงเอกะ ผู้ทรงอำนาจ หากพวกท่านเข้ารับอิสลาม เราจะกลับไป อาณาจักรของพวกท่านก็จะยังคงเป็นของพวกท่าน แผ่นดินก็จะเป็นแผ่นดินของพวกท่าน เราจะไม่แย่งชิงมันมาจากพวกท่านโดยเด็ดขาด” นี่เป็นคำตอบของผู้ที่ทำสงครามเพื่อทรัพย์สินสงคราม เพื่อการยึดครองประเทศราช หรือทรัพย์สินหรือ

ส่วนการอ้างเหตุผลของข้อกล่าวหาดังกล่าว ด้วยการนำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นขณะที่มีการแบ่งปันทรัพย์สินสงครามภายหลังการสิ้นสุดของสงครามahunyah ที่ทหารมากมายแสดงออกถึงความอยากได้ดังกล่าว และคำตัดพ้อของชาวอันศอร์ที่ไม่ได้รับส่วนแบ่งย่อมเป็นการกล่าวอ้างที่ไม่พิจารณาถึงข้อเท็จจริงของสงครามและทหาร เนื่องจากบรรดาผู้ที่อยากได้ทรัพย์สินสงครามดังกล่าวเป็นมุสลิมใหม่ที่คุณธรรมอิสลามในใจยังไม่มั่นคงเหมือนกันที่เป็นมุสลิมก่อนหน้าพวกเขา ด้วยเหตุนี้สิ่งดังกล่าวจึงไม่เกิดขึ้นกับเหล่าเศาะฮาบะฮ์อาวูโศเบกเช่น อุบัยกัร อุมัร อุษมาน อะลี ยิบนูอาฟี ตอลหะฮ์ ชุบัยร หรือท่านอื่น ๆ ที่เข้าอิสลามยุคต้นของการดะวะฮ์ ส่วนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับชาวอันศอร์ก็เป็นเพียงคำพูดของบางคนที่เห็นว่าการแบ่งทรัพย์สินในวันนั้น มีการแบ่งภาคผลแห่งชัยชนะให้แก่ทหารบางคนมากกว่าคนอื่น ซึ่งเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นกับคนทั่วไปในทุกยุคสมัยทุกสถานที่ ความรู้สึกนี้เป็นสิ่งที่คนทุกคนมีอยู่ในใจในสถานการณ์เช่นนั้น

ไม่มีสิ่งใดที่บ่งชี้ถึงการที่ชาวอันศอร์มีความประสงค์ต่อความพึงพอใจของอัลลอฮ์ สวรรค์และการเชื่อฟังศาสนทูตของพระองค์ ได้ชัดเจน

ยิ่งไปกว่าการที่พวกเขาทำให้เมื่อท่านนบี (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) กล่าวปราศรัยกับพวกเขา คำพูดบางส่วนของท่านกล่าวกับพวกเขาคือ “พวกท่านไม่ต้องการหรือที่คนอื่นได้แพะและอุฐูไป แต่พวกท่านได้ศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) กลับไปยังที่นั้งบนหลังอุฐูของพวกท่าน” ดังนั้นผู้ที่เห็นความสำคัญของการได้เป็นเศาะฮาบะฮฺที่ได้ใกล้ชิดกับท่านศาสนทูต และให้ท่านได้อาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเขา มากกว่าทรัพย์สินและผลประโยชน์ทางวัตถุ สามารถกล่าวกับพวกเขาได้ หรือว่าพวกเขาต่อสู้เพื่อทรัพย์สินและผลประโยชน์ทางวัตถุ

และไม่มีสักคำสำคัญอันใดเลยกับการที่จะกล่าวว่า ทำไมอิสลามจึงถือว่าทรัพย์สินสงครามเป็นสิทธิของทหาร ทำไมไม่ให้เป็นสิทธิของรัฐเช่นในสมัยของเราปัจจุบัน เนื่องจากคำพูดดังกล่าวเป็นคำพูดที่ไม่ใส่ใจถึงธรรมชาติของคนและจารีตของการสงครามในยุคต่าง ๆ เนื่องจากไม่ใช่แต่เฉพาะกองทัพมุสลิมเท่านั้นที่แบ่งปันทรัพย์สินสงครามให้ทหารสี่ในห้า ส่วน ในขณะที่กองทัพเปอร์เซียหรือโรมันไม่กระทำเช่นนั้น ไม่ใช่เลย หากว่าความจริงแล้ว กองทัพเปอร์เซียและโรมันมอบทรัพย์สินสงครามทั้งหมดให้แก่ทหาร ถึงแม้กระนั้นก็ตามหากว่ามีมุญญัดะฮิด (ผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมายอิสลาม - ผู้แปล) ในปัจจุบันมีทัศนะว่า ทรัพย์สินสงครามของกองทัพอิสลามในปัจจุบันเป็นกรรมสิทธิ์ของรัฐ ก็ยอมไม่ได้เป็นสิ่งที่ห่างไกลจากเจตนารมณ์ของกฎหมายอิสลามในกรณีนี้

สอง การทุ่มเททรัพย์สินอย่างสิ้นเปลืองให้กับผู้ที่เพิ่งเข้ารับอิสลาม บ่งบอกถึงความฉลาดหลักแหลมและความรอบรู้ของท่านศาสนทูต คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ต่อลักษณะนิสัยของกลุ่มชนของท่านเองและยังเป็นการมองการณ์ไกลอีกด้วย เนื่องจากพวกเขาเหล่านั้นได้ต่อสู้และไม่ยอมรับตะวะฮุฮฺของท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) จนถึงวันพิชิตมักกะฮฺ และบรรดาผู้ที่สะใจต่อการแพ้นายของมุสลิมในตอนแรกของการรบ จำต้องมีการทำให้อิสลามชนะใจพวกเขาทำให้พวกเขารับรู้

ถึงผลตอบแทนทางวัตถุในการเข้ารับอิสลามที่พวกเขาบร่ากันมาอย่างยาวนาน ทั้งที่ความจริงแล้วพวกเขาเหล่านั้นซึ่งเป็นชนชั้นนำในหมู่พวกเขาต้องการคงความเป็นผู้นำเอาไว้ และต้องการรักษาผลประโยชน์ทางด้านวัตถุเท่านั้น ต่อมาเมื่ออิสลามทำลายอำนาจบารมีของพวกเขาด้วยการพิชิตมักกะฮฺ จึงมีความเป็นไปได้พวกเขายังคงเก็บความอาฆาตพยาบาทต่อชัยชนะในครั้งนั้นไว้ในส่วนลึกของจิตใจและยังคงชอกช้ำต่อการพ่ายแพ้ แต่อิสลามเป็นศาสนาแห่งคุณธรรมและแก้ไขปรับปรุง จึงไม่อาจพอใจกับการใช้กำลังบังคับเนื่องจากการได้มาซึ่งชัยชนะเฉกเช่นรัฐต่าง ๆ ที่สถาปนาขึ้น และดำรงอยู่ด้วยการใช้กำลังบังคับโดยที่ไม่อาจชนะใจได้ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการเปิดหัวใจทำให้พวกเขาสุขใจต่อคุณธรรมของอิสลาม และทำให้พวกเขามีความรักต่อหลักการและอุดมการณ์อิสลาม ตราบใดที่การให้ทรัพย์สินแก่คนบางคนมีประโยชน์ในการปรับปรุงจิตใจ และชำระล้างอคติของพวกเขาได้ จึงเป็นสิ่งถูกต้องอย่างที่สุดที่จะให้ทรัพย์สินเท่าที่พวกเขาพอใจ เฉกเช่นที่ท่านศาสนทูตคืออัลลลอฮฺอูอะลัยฮิอะซัลลิม ได้กระทำ

ความจริงอัลลลอฮฺรู้ว่าศาสนาของพระองค์ที่ได้ชัยชนะในคาบสมุทรอาหรับในช่วงหลังจะต้องแผ่กระจายออกไปยังโลกตะวันออกและตะวันตก จึงต้องมีการเตรียมชาวอาหรับทั้งหมดเพื่อรับภารกิจของศาสน์นี้ ให้เสียสละเพื่อการนี้ เมื่อการให้ดังกล่าวสามารถทำให้จิตใจชนชั้นนำของชาวอาหรับมีคุณธรรมและเปิดใจรับรัศมีตะวะฮฺในเวลาต่อมา และทำให้แบกรับภารกิจนี้ได้และนี่เป็นสิ่งที่ได้เป็นไปแล้ว เนื่องจากหลังจากที่ท่านศาสนทูต (คืออัลลลอฮฺอูอะลัยฮิอะซัลลิม) สามารถเอาชนะใจชนชั้นนำเหล่านี้ได้ ความรู้สึกเจ็บปวดและอคติต่ออิสลามก็เลือนหายไป ต่อมาเมื่อกองทัพอิสลามได้กระจายกันออกไปเผยแผ่คุณธรรมอิสลาม และทำให้ผู้คนออกจากความมืดไปสู่แสงสว่าง คาบสมุทรอาหรับก็พร้อมสำหรับภารกิจประวัติศาสตร์นี้ ชนชั้นนำเหล่านี้ก็กลายเป็นบุคคลกลุ่ม

แรกๆที่กระโจนออกไปร่วมสงครามปลดปล่อย ประวัติศาสตร์ได้บันทึกผลงานอันยิ่งใหญ่ในสงครามของพวกเขาเหล่านั้นหลายต่อหลายครั้ง เช่นเดียวกับที่พวกเขาเหล่านั้นมากมายมีบทบาทสูงในการลงหลักปักฐานอิสลามนอกคาบสมุทรอาหรับ ในการปกครองดูแลอาณาจักรอิสลามอันกว้างใหญ่ไพศาลและเป็นผู้นำเหล่าทัพที่พร้อมรุกกันออกไป

ไม่เสียหายอะไรกับการที่ต้องมีการเอาชนะใจนักรู้เหล่านั้น ใน การเข้ารับอิสลามระยะแรก ๆ หรือการรับอิสลามของพวกเขาต้องล่าช้า มาจนถึงวันพิชิตมักกะฮ์ เพราะหลายต่อหลายครั้งที่คนมาที่หลังตามทัน คนที่ไปก่อน ผู้อ่อนแอกลับมามีกำลังเข้มแข็ง และผู้ไม่สุจริตใจในระยะ แรกกลับมาสุจริตใจในตอนหลัง หะสัน-ขอให้อัลลอฮ์โปรดปรานต่อท่าน- ได้กล่าวไว้ว่า “เราศึกษาวิชาความรู้โดยไม่ได้ทำไปเพื่ออัลลอฮ์ แต่ มันไม่ยอมนอกจากจะต้องให้ศึกษาเพื่ออัลลอฮ์” บางคนกล่าวว่า “เราศึกษาวิชาความรู้โดยไม่มีเจตนารมณ์ใด ๆ และเราได้ตั้งเจตนา ภายหลังจากนั้น” เพียงแค่อัลลอฮ์สัญญาว่า จะตอบแทนความดีงาม ให้แก่ผู้มาที่หลังก็เป็นการเพียงพอแล้ว ดังที่พระองค์ทรงกล่าวว่า

لَا يَسْتَوِي مِنْكُمْ مَنْ أَنْفَقَ مِنْ قَبْلِ الْفَتْحِ وَقَتْلَ
أَوْلِيَّكَ أَعْظَمُ دَرَجَةً مِّنَ الَّذِينَ أَنْفَقُوا مِنْ بَعْدُ وَقَتْلُوا
وَكُلًّا وَعَدَ اللَّهُ الْحَسَنَىٰ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿١﴾

“ไม่เทียมกันหรอก ในหมู่พวกเจ้านั้นที่มีผู้บริจาคและได้ ต่อสู้ (ในทางของอัลลอฮ์) ก่อนการพิชิต(นครมักกะฮ์) ชนเหล่านั้น ย่อมมีฐานะสูงส่งกว่าบรรดาผู้บริจาคและต่อสู้(ในทางของอัลลอฮ์) หลังการพิชิต (นครมักกะฮ์) และอัลลอฮ์ทรงสัญญาความดีงาม

(สวนสวรรค์) แก่ทั้งสองฝ่าย และอัลลอฮ์นั้นทรงรอบรู้อย่างละเอียด
ในสิ่งที่พวกเขากระทำ ” (อัลหะดีด : 10)

สาม ต่อกรณีที่ท่านศาสนทูต (คือลัลลอฮ์อะลัยฮิวะซัลลัม) ทำการประชุมชาวอันศอร์และชี้แจงให้พวกเขาสบายใจกับการไม่ได้รับส่วนแบ่ง ยืนยันถึงกุศโลบายและความใจกว้างของท่านนบี (คือลัลลอฮ์อะลัยฮิวะซัลลัม) เพราะเมื่อท่านทราบคำพูดของชาวอันศอร์บางคนเกี่ยวกับกรณีทัพย์สงคราม ท่านให้ความสำคัญกับการสร้างความสบายใจให้แก่พวกเขาและทำการประชุมเพื่อการนี้ ท่านได้กล่าวคำพูดที่เฉียบแหลมทั้ง ๆ ที่ท่านรู้ว่าพวกเขารักและเชื่อฟังท่าน พวกเขาได้สละเลือดเนื้อและทัพย์สินในวิถีทางของอัลลอฮ์ ท่านไม่ได้กลัวว่าศรัทธาพวกเขาจะลดน้อยถอยลง หรือพวกเขาจะประสบกับความกลัวโกรธของอัลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์ แต่ท่านอยากให้สิ่งที่ค้างคาใจของพวกเขาบางคนเกี่ยวกับกรณีนี้ได้หายไป นี่เป็นแบบอย่างอันประเสริฐที่ผู้นำและหัวหน้าต่าง ๆ ควรกระทำต่อพลพรรคของตนและผู้ที่ยินยอมชมชอบตน เนื่องจากศัตรูกำลังจ้องหาโอกาสจากทุกสถานการณ์ จากทุกคำพูดที่ทำให้ความผูกพันของพลพรรคที่มีต่อหัวหน้าของตนเสื่อมทรามลง เพราะมารร้ายเจ้าเล่ห์ เดินแผนว่องไวมาก ผู้นำจึงต้องไม่ชักช้าที่จะสร้างความสบายใจให้กับพลพรรคของตนไม่ว่าจะไว้วางใจต่อพวกเขาามากเพียงใดก็ตาม

เมื่อพิจารณาที่สำนวนโวหารอันเฉียบคมและทรงประสิทธิภาพที่ท่านกล่าวออกมาเพื่อสร้างความสบายใจและการยอมรับจากใจของพวกเขาต่อเหตุผลที่ท่านกระทำการดังกล่าว ท่านได้กล่าวถึงคุณงามความดีของพวกเขาที่มีต่ออะวะฮ์อิสลาม การอุปการะต่อศาสนทูตแห่งอิสลาม การที่พวกเขาศรัทธาต่อท่านก่อนแล้วทั้ง ๆ ที่กลุ่มชนของท่านไม่เชื่อและขับไล่ไล่ส่งท่าน ภายหลังจากที่ได้กล่าวถึงบุญคุณของอัลลอฮ์ต่อพวก

เขาที่ทำให้พวกเขาพ้นจากความหลงผิด ความแตกแยกและความเป็นศัตรูคู่อริต่อกัน เพื่อให้พวกเขาสามารถรับได้อย่างง่ายดายต่อการสูญเสียทรัพย์สินของโลกแลกกับการได้กำไรเป็นความสุขสันต์และการชี้แนะของอัลลอฮ์ การกระทำนี้ยืนยันกับพวกเขาถึงความจริง 2 ประการ คือ ท่านมิได้เข้าข้างกลุ่มชนของท่านและทอดทิ้งชาวอันศอร์เหล่านี้ ดังที่บางคนเข้าใจและการที่ท่านไม่ให้ทรัพย์สินสงครามแก่พวกเขา เป็นเพราะท่านเชื่อมั่นในความมั่นคงในอิสลาม ความศรัทธาอันยิ่งใหญ่และความรักต่ออัลลอฮ์และศาสนทูตของพวกเขา ขอสาบาน ไม่มีสำนวนโวหารใด ๆ ที่จะลึกซึ้งกินใจต่อการสร้างความสบายใจให้กับผู้ที่สร้างคุณงามความดีและยอมรับตะวะฮุกก่อนใครอื่น ซึ่งพวกเขาเป็นผู้ศรัทธาอย่างบริสุทธิ์จริงใจไม่หวังการตอบแทนและการขอบคุณจากมนุษย์ ขอให้อัลลอฮ์ประทานความเจริญสุขและความสันติแด่ผู้ที่อัลลอฮ์ทรงกล่าวถึงท่านว่า

وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٍ ﴿٤﴾

“และแท้จริงท่านนั้นมีจรรยาบรรณอันยิ่งใหญ่”

(อัลเกาะลัม : 4)

สี่ ท่าทีของชาวอันศอร์หลังจากได้ฟังคำพูดของท่าน เป็นตัวอย่างของความศรัทธาที่แท้จริงจิตใจที่ผ่องแผ้ว และการรำลึกถึงบุญคุณของอัลลอฮ์ที่ได้ให้การชี้แนะและความยำเกรง พวกเขาตระหนักดีว่าการช่วยเหลือเกื้อกูลการสนับสนุนและการต่อสู้ที่พวกเขามอบให้ท่าน ศาสนทูต (คือลัลลอฮ์อะลัยฮิวะซัลลัม) เป็นความโปรดปรานของอัลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา เพราะหากไม่มีศาสนทูตหัวใจและความคิดเห็นของพวกเขาก็จะยังคงมืดบอด หากไม่มีอิสลาม อัลลอฮ์ก็จะไม่ทำให้พวกเขามีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันภายหลังจากที่พวกเขาเคยแตกแยกกัน พระองค์จะไม่ปกป้องรักษาเลือดเนื้อของพวกเขา

ภายหลังจากที่พวกเขาเคยรบราฆ่าฟันกัน และจะไม่ทำให้พวกเขาพ้นจากการพวกชาวยิวครอบงำ ผู้ที่มีความมีศักดิ์ศรีของอิสลามและปลอดภัยจากเพื่อนบ้านผู้ฉวยโอกาสเหล่านี้ แล้วพวกเขาก็แจ้งถึงการให้คุณค่าความสำคัญต่อท่านศาสนทูตมากกว่าทรัพย์สินเงินทองและความสุขของโลก เมื่อท่านศาสนทูต (คืออลัลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) ขอพรจากอัลลอฮฺให้พระองค์เอ็นดูพวกเขา ลูก ๆ ของพวกเขา หลาน ๆ ของพวกเขา พวกเขาร้องให้ด้วยความตื่นตันใจกับการเอาใจใส่ของท่านศาสนทูต (คืออลัลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) ที่มีต่อพวกเขา เพราะคำขอพรของท่านนั้นได้รับการตอบรับจากอัลลอฮฺอย่างแน่นอน จะมีสิ่งอื่นใดอีกเล่าที่จะเป็นสิ่งยืนยันถึงความศรัทธาที่แท้จริง ? จะมีรักใดที่งดงามหมดจดยิ่งกว่ารักนี้ ขอให้อัลลอฮฺโปรดจงพึงพอใจต่อพวกเขา และให้มีมารกล่าวขานถึงพวกเขาในสากลโลกตลอดไป และจงให้พวกเราได้อยู่ร่วมกับพวกเขาในสวนสวรรค์ พร้อมกับศาสนทูต ผู้เป็นที่รักของพระองค์ผู้ยิ่งใหญ่ และผู้ที่พระองค์ให้ความโปรดปรานแก่พวกเขาจากบรรดาท่านนบี ผู้ซื่อสัตย์ ซะฮีด และผู้ใกล้ชิดกับพระองค์ทั้งปวง

บทบาททำที่และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างท่านเราะซูลุลลอฮฺ (คืออลัลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) กับชาวอันศอร์ เป็นสิ่งที่นักเผยแผ่ศาสนาทุกคนจะต้องจดจำและนักศึกษาศาสนาทุกคนจะต้องท่องให้จำขึ้นใจ เพราะจะทำให้ศรัทธาเพิ่มพูนขึ้น ความรักและความคิดถึงต่อท่านศาสนทูตคืออลัลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม และเศาะฮาบะฮฺ - ขอให้อัลลอฮฺโปรดปรานพวกเขาเหล่านั้น - จะลูกโซติช่วง

ข. การทำลายเจวิด

อิบรอฮีม อะลัยฮิสสะลาม ซึ่งเป็นบิดาของเหล่าท่านนบีภายหลังจากท่านนบีนุหฺ เป็นผู้หนึ่งที่ทำสงครามกับการบูชาเจวิดในกลุ่มชน

ของท่านจนพวกเขาพยายามที่จะเผาท่านทั้งเป็น ดังที่อัล-กุรอานได้เล่าไว้ เมื่อท่านมายังนครมักกะฮะฮุท่านก็ได้ละทิ้งอิสมาอีล อะลัยฮิสสะลาม ลูกชายของท่านไว้ที่นั่นพร้อมกับแม่ เมื่ออิสมาอีลโตเป็นหนุ่ม ทั้งสองได้ร่วมกันก่อสร้างกะบะฮะฮุ เพื่อเป็นอาคารที่ใช้เคารพภักดีต่ออัลลอฮุ ให้ผู้คนได้มุ่งมาสู่ที่นั่น เมื่อเผ่าพันธุ์ของอิสมาอีล - ซึ่งเป็นชาวอาหรับพันธุ์ผสมดังที่นักประวัติศาสตร์ได้ขนานนามไว้ - เพิ่มจำนวนมากขึ้น พวกเขายังคงไม่รู้จักรักการบูชาเจวิดจนกระทั่งเริ่มมีการบูชาโดยผู้ที่เดินทางออกจากนครมักกะฮะฮุทุกคน จะนำก้อนหินจากเขตหะรอม³⁰ ติดตัวไปด้วยโดยมีเจตนาเพื่อเป็นการให้เกียรติแก่แผ่นดินหะรอมและแสดงความรักต่อนครมักกะฮะฮุ ไม่ว่าจะหยุดพักที่ไหนก็จะวางลงแล้วทำการเวียนรอบเหมือนกับการเวียนรอบกะบะฮะฮุเพื่อเป็นสิริมงคล และเพื่อแสดงความรักความคิดถึงต่อแผ่นดินหะรอม เหตุการณ์ลักษณะนี้ดำเนินไปจนกระทั่งอัมร์ บินลุหัย ได้นำการบูชาเจวิดมาสู่ชาวมักกะฮะฮุ ซึ่งเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นก่อนการเป็นนบีประมาณ 500 ปี ตามคำกล่าวของนักประวัติศาสตร์อัมร์นั้นมีหน้าที่ปกป้องดูแลกะบะฮะฮุภายหลังจากที่ได้ขับไล่ตระกูลญุซุมออกไปจากนครมักกะฮะฮุและบริเวณใกล้เคียงแล้ว ต่อมาอัมร์ได้ป่วยหนักมีคนบอกว่าที่บัลกอฮ์ในแคว้นซามมีสถานที่หนึ่งชื่อว่าหะมะฮุ - ปัจจุบันเรียกสถานที่แห่งนี้ว่าหะมะฮุ - หากไปที่นั่นจะหายป่วย อัมร์จึงไปที่นั่นและอาบน้ำ แล้วเขาก็หายป่วย อัมร์ บินลุหัยพบว่าชาวเมืองที่นั่นเคารพบูชาเจวิด เขาถามว่า “นี่คืออะไร” ชาวเมืองตอบว่า “เราใช้มันในการขอฝนและขอความช่วยเหลือให้มีชัยเหนือศัตรู” อัมร์ บินลุหัย จึงขอเจวิดบางส่วนซึ่งชาวเมืองก็ให้เขาและได้นำมันมายังมักกะฮะฮุ เขาวางมันไว้รายรอบกะบะฮะฮุ³¹ ต่อมาการเคารพบูชาเจวิดก็แพร่หลายไปในคาบสมุทรอาหรับ จนกระทั่งชาวมักกะฮะฮุทุกหลังคาเรือนจะมีเจวิดเพื่อ

³⁰ เขตหะรอม หมายถึง เขตหะรอมที่เมืองมักกะฮะฮุ (ผู้แปล)

³¹ หนังสืออัลอัศนาม ของอิซาม บินมุหัมมัด บินสาอิบ อัลกัลบี หน้า 8

กราบไหว้บูชาในบ้านของตน เมื่อคนหนึ่งจะเดินทางลี้ภัยสุดท้ายที่ทำในบ้าน ก็คือการสัมผัสเจว็ดนั้น และสิ่งแรกที่ทำเมื่อเข้าบ้านก็คือการสัมผัสเจว็ดนั้น เช่นนั้นกัน

ต่อมาชาวอาหรับได้คิดค้นวิธีการใหม่ ๆ ในเคารพบูชาเจว็ดอีก บางคนได้สร้างวิหาร บางคนทำรูปเคารพ ส่วนผู้ที่ไม่สามารถสร้างวิหารหรือรูปเคารพได้ก็จะปักหินหน้าหะรอมหรือที่อื่น ๆ ที่พอใจแล้วทำการเวียนรอบกะบะฮฺ มีชายคนหนึ่งออกเดินทางแล้วหยุดพัก ณ สถานที่แห่งหนึ่ง เขาจะเอาหินมา 4 ก้อน แล้วเลือกก้อนที่สวยงามที่สุดเป็นพระเจ้า อีกสามก้อนเป็นขางยั้งของหม้อที่ใช้ปรุงอาหาร เมื่อออกเดินทางต่อก็จะทิ้งเอาไว้ที่นั่น และเมื่อไปหยุดพักที่อื่นก็จะกระทำเช่นเดิมนั้นอีก

ชาวอาหรับมีเจว็ดใหญ่ ๆ อยู่ 3 องค์ ที่ใช้เคารพบูชา แสงวงบุญ และเชือดสัตว์พลีแก่เจว็ดเหล่านั้น ที่เก่าแก่ที่สุดคือ มะนาตุ ซึ่งตั้งอยู่ชายทะเลด้านที่ราบเชิงเขาที่เกาะดีด ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างนครมะดีนะฮฺและนครมักกะฮฺ ชาวอาหรับทั้งหมดให้การเคารพนับถือ ผู้ที่เคารพนับถือมากที่สุดคือตระกูลฮาซิมและคอซรอจญ์ เมื่อท่านศาสนทูต (คือลลิลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลิม) เดินทางมาพิชิตมักกะฮฺในปีที่ 8 แห่งฮิจเราะฮฺศักราช ท่านส่งท่านอะลี - ขอลัลลอฮฺจงโปรดปรานต่อท่าน - ไปทำลายทิ้งเสียและยึดเอาสิ่งของที่อยู่ที่นั่นแล้วนำมามอบให้แก่ท่านนบี (คือลลิลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลิม) สิ่งที่ยึดมาบางส่วนได้แก่ ดาบ 2 เล่ม ที่หาริษ บินอปีซมร์ อัลกอซซานีย์ ได้ถวายให้และหาริษคนนี้แหละคือผู้ที่สังหารซุญญาบ บินวะฮฺบ์ อัลอะสะดี - ขอลัลลอฮฺจงโปรดปรานต่อท่าน - ขณะนำสาส์นของท่านนบี (คือลลิลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลิม) ไปส่งให้เพื่อเรียกร้องเชิญชวนสู่อิสลาม ซึ่งทูตอื่น ๆ ของท่านนบี (คือลลิลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลิม) ไม่มีใครถูกฆ่านอกจากท่านเพียงคนเดียว

สอง ลาด ตั้งอยู่ที่เมืองฏอฮิฟ เป็นหิน 4 เหลี่ยม ซึ่งชาวกูรัยช์และชาวอาหรับทั้งหมดให้ความเคารพนับถือ เมื่อมีตัวแทนตระกูลชะกัฟ

มาหาท่านนบี (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ภายหลังจากที่ท่านกลับจากการพิชิตนครมักกะฮ์เพื่อไปยังนครมะดีนะฮ์ พวกเขาขอร้องท่านนบี (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ให้ปล่อยลาตไว้ให้พวกเขาเคารพบูชาอีก 3 ปี โดยไม่ทำลาย แต่ท่านปฏิเสธจนในที่สุดพวกเขาก็ขอเวลาเพียงหนึ่งเดือนเท่านั้นแต่ท่านก็ยังยืนกรานปฏิเสธอย่างสิ้นเชิง

อิบนุฮิซาม กล่าวว่า เท่าที่พวกเขาแสดงออกมา เหตุผลที่พวกเขาขอร้องดังกล่าวก็เพื่อให้พวกเขา รวมถึงภรรยาและบุตรหลานของพวกเขาปลอดภัยจากการรังควาญของพวกอันธพาลที่นั่น และไม่ยอมสร้างความโกลาหลในหมู่ชนของตนเองโดยการทำลายลาต จนกว่าพวกเขาจะเข้ารับอิสลาม ซึ่งท่านศาสนทูตก็ได้ปฏิเสธพร้อมกับส่งอบูซุฟยาน บินหับร์ และมุฮัมมัด บินซุฮบะฮ์ไปทำลายทิ้ง เมื่อมุฮัมมัดเริ่มเอาค้อนทุบทำลาย สตรีชาวชะกัฟก็ออกมาร้องไห้ด้วยความโศกเศร้าเสียใจ พวกนางกล่าวว่า

“แผ่นดินรำให้เมื่อคนชั่วปล่อยปลละละเลยมัน นักรบไม่มีคุณ”

หมายความว่า ช่างนำส่งสารต่อเจวิดที่ช่วยเหลือเราให้รอดพ้นจากศัตรู และปิดเป่าไซคร้ายให้เรา แต่คนชั่วปล่อยให้มันถูกทำลายโดยไม่ปกป้อง ไม่ต่อสู้โดยใช้ดาบ

สาม อุซซา ตั้งอยู่ด้านขวามือของผู้เดินทางจากมักกะฮ์สู่อิรัก ที่ตระกูลกูรัยซีให้ความเคารพบูชาโดยเฉพาะ เมื่ออัล-กูรอันถูกประทานลงมาและมีการตำหนิอุซซารวมถึงเจวิดอื่น ๆ ชาวกูรัยซีก็โกรธเคืองเป็นอย่างมาก เมื่ออบูฮัยหะฮ์ สะอีด บินอาศ บินอุมัยยะฮ์ บินอับดุลซัมส์ บินอับดุลมานาฟ ป่วยหนัก ก่อนเสียชีวิต อบูละฮับ เข้าไปเยี่ยมและเห็นเขากำลังร้องไห้ อบูละฮับกล่าวว่า **“โอ้ อบูฮัยหะฮ์ ท่านร้องไห้ทำไม หรือว่ากลัวความตายที่ทุกคนหลีกเลี่ยงไม่ได้”** เขาตอบว่า **“ไม่ใช่ แต่ฉันกลัวว่าหลังจากฉันจากไปแล้ว จะไม่มีใครเคารพบูชาอุซซาอีก”** อบูละฮับกล่าวว่า **“ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ ในขณะที่ท่านมีชีวิต**

อยู่ก็ไม่มีใครบูชามันเพราะการมีชีวิตของท่าน และไม่มีใครละทิ้ง
การเคารพบูชามันเพราะการตายของท่าน” อนุอุหัยยะฮะฮุ จึงกล่าวว่า
“ตอนนี้แหละฉันได้ผู้สืบทอดแล้ว” เขาพอใจอย่างยิ่งที่อนุละฮับยัดมัน
กับการเคารพบูชามัน

ต่อมาในปีที่ท่านนบี (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) พิษิตมักกะฮะฮุ
ท่านเรียกหา คอลิด บินวะลีด และใช้ให้ไปทำลายมันเสีย เมื่อคอลิดไป
ถึง ดิบะฮะฮุ บินหะรอมีญ อัชชะฮาบานีฮ์ ซึ่งเป็นผู้ดูแลได้กล่าวว่า

“โอ้อูซซาจงเตะอย่างได้โกหก
ต่อคอลิดจงทิ้งผ้าคลุมและเร่งรีบ
หากท่านไม่ฆ่าคอลิดในวันนี้
ท่านจะได้รับความอัปยศในทันที เจ้าจงแก้แค้น”

คอลิดจึงกล่าวว่า

“โอ้อูซซา ข้าเป็นผู้ปฏิเสธมิใช่ผู้ขออภัยต่อเจ้า
ฉันนั้นเห็นอัลลอฮุดูแลท่าน”

พวกเขาเข้าใจกันว่า อูซซาเป็นนางชาวอบิสสิเนีย ผมเผ้ารุงรัง
วางมือบนไหล่อยู่ในต้นไม้ที่คอลิดตัดมัน นางออกมาในสภาพดังกล่าว
คอลิดจึงพินลงไปจนศีรษะแบะ ปราภาฏว่าเป็นเหมือนถ่าน³²

เมื่อคอลิดได้แจ้งกับท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม)
ว่าได้ปฏิบัติภารกิจที่ได้รับมอบหมายลุล่วงไปแล้ว ท่านศาสนทูต
(คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) จึงกล่าวว่า “นั่นคืออูซซาและหลังจาก
มันแล้วจะไม่มีอูซซาสำหรับชาวอาหรับอีก หลังจากวันนี้เป็นต้นไป

³² เนื้อหาส่วนนี้เป็นประวัติของหญิงคนหนึ่งที่ท่านนบีและผู้คนขนานนามว่า อูซซา ดังนั้นอูซซา จึงมีทั้งที่เป็นรูปเคารพและ
ที่เป็นมนุษย์ ดู خاتمة النبي ﷺ ของ ชัยค์มุฮัมมัด อนุชะฮะฮะฮุ เล่ม 2 หน้า 1215 -1216 (ผู้แปล)

มันจะไม่มีวันถูกเคารพสักการะอีก” ทั้งหมดเป็นเจ็ดที่มีชื่อเสียงของชาวอาหรับญาฮิลียะฮฺ ซึ่งเป็นสิ่งที่อัล-กูรออันคัมภีร์อันทรงเกียรติได้กล่าวถึงมันว่า

﴿٢﴾ أَفَرَأَيْتُمُ اللَّتَّ وَالْعُزَّىٰ ﴿١٩﴾ وَمَنْوَةَ الثَّلَاثَةَ الْآخَرَیٰ

“แล้วพวกท่านมิได้เห็นอัลลาต และอัลอุซซา (19) และที่สาม มะนาต ดอกหรือ?” (20) (อัลนัจญ์ม : 19 - 20)

เมื่อท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) เข้าไปในบัยตุลลอฮฺในวันพิชิตมักกะฮฺ ท่านได้เห็นรูปมลาอิกะฮฺและรูปผู้อื่นมากมาย ท่านเห็นรูปของท่านนบีอิบรอฮีม อะลัยฮิสสะลาม มีตัวที่ใช้เสียงทนายอยู่ในมือ ท่านกล่าวว่า

“อัลลลอฮฺทรงสาปแช่งพวกเขาที่ทำให้ผู้อาวุโสของเราเป็นผู้เสียงตัว อิบรอฮีมเกี่ยวอะไรกับตัวด้วย”

مَا كَانَ إِبْرَاهِيمُ يَهُودِيًّا وَلَا نَصْرَانِيًّا وَلَكِنْ كَانَ حَنِيفًا

﴿١٧﴾ مُسْلِمًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ

“อิบรอฮีมไม่ได้เป็นยิวและไม่ได้เป็นคริสต แต่ท่านเป็นผู้บริสุทธิ์ผู้สวามิภักดิ์และไม่ได้เป็นคนหนึ่งจากบรรดาผู้ตั้งภาคี”

(อาลิอิมรอน : 67)

แล้วท่านก็บัญชาให้ไปลบภาพดังกล่าวออกไป

อิบนุอับบาสกล่าวว่า เมื่อท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) เข้ามักกะฮฺ ในวันพิชิตมักกะฮฺ บนอุฐูพาหนะของท่านและซีเวียน

รอบบัยตุลลอฮฺ ซึ่งรอบ ๆ บัยตุลลอฮฺรายล้อมไปด้วยเจว็ดที่ใช้ตะกั่วติด
เอาไว้ พลังกล่าวว่า

الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَطْلُ إِنَّ الْبَطْلَ كَانَ زَهُوقًا

“ความจริง มาและความเท็จก็มลายไป แท้จริงความเห็น
นั้นจนต้องมลายหายไป” (อัลอิสรออฺ : 81)

เมื่อท่านขึ้นไปยังด้านหน้าของเจว็ดใดมันก็จะหงายหลังและเมื่อ
ไปยังท้ายทอยของเจว็ดใด เจว็ดนั้นก็คว่ำหน้า จนกระทั่งทั้งหมดถูก
ทำลายไปและไม่มีเจว็ดใดคงเหลืออยู่เลย การพิชิตมักกะฮฺ ผ่านไปเพียง
ไม่กี่เดือน เจว็ดในคาบสมุทรทั้งหมดก็อันตรธานหายไปจากที่ตั้งของมัน
ผู้ที่เคยเคารพต่างก็พากันปฏิเสธ คนที่เคยเคารพบูชาเจว็ดเมื่อวันวาน
รู้สึกกระดากอายต่อความคิดที่ไร้เหตุผลของตนที่ได้เคารพบูชาหินที่ไม่ให้
โทษหรือประโยชน์ใด ๆ และไม่สามารถช่วยให้พ้นภัยพิบัติได้

ศาสน์แห่งอิสลาม เริ่มต้นด้วยการตำหนิเจว็ดที่เป็นพระเจ้าเหล่านั้น
นั่น ตำหนิการเคารพบูชาเจว็ดและเรียกรื้อถอนศาสนาแห่งมโนธรรม นั่น
คือการเคารพอัลลอฮฺผู้สร้างจักรวาลและเป็นผู้อภิบาลของสากลโลก
คาบสมุทรอาหรับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตระกูลกุร็อยช์ ได้ต่อต้านการ
ดะวะฮฺนี้และเห็นว่าเป็นเรื่องแปลกประหลาด

أَجْعَلِ الْآلِهَةَ إِلَهًا وَاحِدًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عَجَابٌ

“เขาจะทำให้พระเจ้าหลายองค์เป็นพระเจ้าองค์เดียวหรือ
แท้จริงสิ่งนี้เป็นสิ่งประหลาด” (ศอด : 5)

คาบสมุทรอาหรับสับสนวุ่นวายเพราะศาสนาใหม่นี้ พวกเขา

ต้องการทำลายศาสนทูตทุกวิถีทางแต่ว่าในที่สุดชัยชนะเป็นของท่านศาสนทูต (คือลัลลอฮฺอะลยฮิวะซัลลัม) ภายหลังการต่อสู้ที่ยาวนานถึง 21 ปี เมืองหลวงเจร็ดก็แตก พระเจ้าของมันถูกทำลาย กองทัพและผู้นำพ่ายแพ้ สถิติปัญญาจะเชื่อหรือไม่ว่าสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดสำเร็จลงในระยะเวลาอันสั้น โดยที่ขณะเริ่มการตะวะฮฺ ไม่มีใครร่วมกับท่านศาสนทูตเลย หากไม่มีอัลลอฮฺอยู่เบื้องหลังคอยเตรียมกำลังพลและวางแผนการรบ

وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَىٰ

“และเมื่อท่านขว้าง ท่านไม่ได้ขว้าง แต่ว่าอัลลอฮฺเป็นผู้ขว้าง”
(อัลอันฟาล : 17)

มุฮัมมัด บินอับดุลลอฮฺ ได้ทำให้วิกฤติการณ์ทางความคิดของอาหรับที่คงอยู่ประมาณ 500 ปี หรือมากกว่าได้สิ้นสุดลง ท่านทำให้เกิดเกียรติยศของอาหรับปลอดพ้นจากความอับยศของเจร็ดและได้เปิดประตูแห่งความเป็นนิรันดร์สำหรับให้ชาวอาหรับเข้าไปแล้วและไม่ออกมาอีก คำกล่าวของท่านศาสนทูต (คือลัลลอฮฺอะลยฮิวะซัลลัม) ที่ว่า “หลังจากมันแล้วจะไม่มีอุชชาสำหรับอาหรับอีก หลังจากวันนี้เป็นต้นไป มันจะไม่มีวันถูกเคาะพอีก” เป็นความจริง เนื่องจากคาบสมุทรอาหรับได้ละทิ้งการใช้ชีวิตกับเจร็ดตลอดไป สถิติปัญญาของอาหรับได้บรรลุนิติภาวะแล้วและจะไม่มีวันยอมกลับไปเป็นผู้เยาว์อีก เป็นผู้เยาว์สำหรับเจร็ดที่ทำให้ศาสนิกกัมกราบแทบเท้าก่อนหินที่ไม่ได้ยินและเป็นใบ้ ภายหลังจากการเสียชีวิตของท่านศาสนทูต (คือลัลลอฮฺอะลยฮิวะซัลลัม) ได้เกิดสงคราม เกิดความวุ่นวาย มีผู้อ้างตัวเป็นนบีมุฮัมมัด มีผู้ต่อต้านอัล-กูรอาน แต่เราไม่ได้ยินชาวอาหรับแม้เพียงคนเดียวที่คิดกลับไปหาเจร็ดอีก เนื่องจากผู้ที่บรรลุนิติภาวะแล้วจะไม่กลับไปเป็น

ผู้เยาว์อีก ทั้งหมดนั้นสำเร็จลงได้เพราะผลงานของมุฮัมมัด (คืออัลลิลลอฮฺ อะลียฮิวัซซัลลัม) และศาสนของท่าน ชาวอาหรับทุกคนเป็นหนี้บุญคุณของท่านไปจนวันสิ้นโลกด้วยการที่ท่านปลดปล่อยพวกเขา และบุญคุณของท่านที่ให้การชี้แนะต่อประชากรของโลกทั้งผู้ที่ตามคำชี้แนะและผู้ปฏิเสธ อัลลลอฮฺทรงกล่าวว่า

هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِّنْهُمْ يَتْلُوا
عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِن
كَانُوا مِن قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٢﴾

“พระองค์ทรงเป็นผู้แต่งตั้งศาสนทูตขึ้นคนหนึ่งในกลุ่มผู้ไม่รู้ จักหนังสือจากพวกเขาเองเพื่อสาธยายโองการต่าง ๆ ของพระองค์ แก่พวกเขา และทรงทำให้พวกเขาผุดผ่องและทรงสอนคัมภีร์และ ความสุขุมคัมภีร์ภาพแก่พวกเขา และแม้ว่าแต่ก่อนนี้พวกเขาอยู่ ในการหลงผิดอย่างชัดแจ้งก็ตาม” (อัลญุมอะฮฺ : 2)

ก. สงครามตะบูก

ผู้เขียนจะกล่าวถึงบทเรียนและข้อคิดที่สำคัญของสงครามนี้โดย สรุปล ดังนี้

หนึ่ง สาเหตุของสงครามนี้เนื่องจากกองทัพโรมันได้รวบรวม ผู้คนมากมายที่แคว้นซาม ฮีร็อกลีให้เสียบียงแก่ผู้คนเหล่านั้นเป็นเวลาหนึ่ง ปีเต็ม ชาวอาหรับหลาย ๆ ตระกูลได้ไปร่วมกับฮีร็อกลี เช่น ลัคม์ ญุซซาม

อาชาน และอามิละฮฺ ต่อมาคนกลุ่มนั้นได้ส่งทัพหน้าไปยังบัลกอบ (เมืองหนึ่งที่อยู่ภายใต้การปกครองของดามัสกัส ตั้งอยู่ระหว่างแคว้นซาม และวาดีกูรอ) เมื่อท่านศาสนทูต ทราบข่าวนี้ ท่านได้ให้เรียกร้องเชิญชวนผู้คนให้เดินทางไปทีตะบูก ให้พวกเขาเตรียมความพร้อมและ เรียกร้องให้คนที่รำรอยเสียสละทรัพย์สิน

เหตุการณ์นี้ได้อธิบายลักษณะของสงครามในอิสลามว่า มิได้เป็นการรุกรานหรือก่อวินาศกรรมแต่อย่างใด หากทว่าเป็นการปกป้องศาสนาและรัฐ เป็นการสั่งสอนผู้ที่รุกราน ยับยั้งผู้รุกรานมิให้สร้างความเดือดร้อน สิ่งนี้เป็นสิ่งที่โองการอัล-กุรอานมากมายได้ระบุอย่างชัดเจน ดังที่เราได้กล่าวไว้หัวข้อสาเหตุความเป็นมา เป้าหมายและวิธีการต่าง ๆ ของการบัญญัติการสงครามในอิสลาม ในเอกสารคำสอนของชั้นปีที่ 1 การที่ท่านศาสนทูต (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้เดินทางออกไปยังตะบูก ภายหลังจากจัดทัพและการรวบรวมพลพรรคโรมัน เป็นสิ่งยืนยันคำพูดของเราข้างต้น

กรณีที่ชาวอาหรับบางตระกูลไปร่วมกับชาวโรมันในการต่อสู้กับมุสลิม เป็นสิ่งยืนยันว่าพวกเขายังห่างไกลกับความเข้าใจอิสลามและศาสนแห่งการปลดปล่อยของอิสลาม ที่มีต่อมนุษยชาติทั้งหมดโดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวอาหรับ หากพวกเขารู้เช่นนั้น ย่อมจะต้องปฏิเสธต่อการให้ความช่วยเหลือชาวโรมันในการทำสงครามกับเผ่าพันธุ์ตัวเองที่เป็นชาวอาหรับมุสลิม

สอง การที่ท่านศาสนทูต ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เรียกร้องให้มีการจัดทัพในขณะอดอยาก อากาศร้อนและเป็นฤดูเก็บเกี่ยวผลไม้ ซึ่งผู้ศรัทธาที่แท้จริงจะรีบรุดสู่การตอบรับคำเรียกร้องของท่านศาสนทูต (ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) โดยไม่สนใจต่อความยากลำบากและการขาดรายได้ ส่วนชาวมุนาฟิกนั้น พวกเขาเริ่มถอยและหาข้อแก้ตัวต่าง ๆ

นานา เช่นนี้แหละในยามยากจะปรากฏให้เห็นว่าใครเป็นศรัทธาชนที่แท้จริง และใครเป็นมุนาฟิก ในวันวิกฤติผู้แอบอ้างจะเผยตัวตนที่แท้จริงออกมา อัลลอฮฺทรงกล่าวว่

الْم ﴿١﴾ أَحْسَبَ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا ءَامَنَّا وَهُمْ

لَا يُفْتَنُونَ ﴿٢﴾ وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ ۗ فَلْيَعْلَمَنَّ اللَّهُ

الَّذِينَ صَدَقُوا وَلْيَعْلَمَنَّ الْكٰذِبِينَ ﴿٣﴾

“อลิฟ ลาม มีม (1) มนุษย์คิดหรือว่า พวกเขาจะถูกปล่อยไว้ให้กล่าวว่าเราศรัทธา และพวกเขาจะไม่ถูกทดสอบกระนั้นหรือ? (2) และแน่นอนเราได้ทดสอบบรรดาก่อนหน้าพวกเขาแล้ว ดังนั้นอัลลอฮฺ จะจำแนกให้รู้แจ้งถึงบรรดาผู้สัตย์จริงและจะจำแนกให้รู้แจ้งถึงบรรดาผู้กล่าวเท็จ (3)” (อัลอังกะบูต : 1 - 3)

การดะวะฮฺต่าง ๆ จะดำรงอยู่ได้ ประชาชาติต่าง ๆ จะก้าวไปข้างหน้าได้ด้วยการแยกกลุ่มผู้ตลบตะแลงและผู้ทุจริตออกไป จะไม่มีใครสามารถยืนหยัดต่อสู้กับวิกฤติการณ์ได้นอกจากผู้ที่มีความตั้งใจอันแน่วแน่ สุจริตใจและมีหลักการที่มั่นคง หลายต่อหลายครั้งที่ผู้ด้อยศักยภาพและนักหลอกลวง เป็นอุปสรรคต่อการก้าวเดินของกระบวนการเรียกร้องสู่การปฏิรูปในหมู่ประชาชาติ เป็นเหตุทำให้ไม่ได้รับชัยชนะหรือทำให้ชัยชนะเนิ่นช้าออกไประยะหนึ่ง อุปสรรคในสงครามตะบูกทำให้บุคคลประเภทดังกล่าวหลุดพ้นออกไป เพราะพวกเขาถูกเปิดโปงตัวตนที่แท้จริง ทำให้ทราบถึงศรัทธาที่อ่อนแอและเจตนาที่ไม่มั่นคงของพวกเขา เพราะทหารที่ตั้งอยู่ในแถวอย่างมั่นคง มีความสามัคคี ศรัทธาแก่กล้า ซื่อสัตย์ต่อ

คำมั่นสัญญา มีประโยชน์ต่อประชาชาติมากกว่า แม้จะมีจำนวนเพียงน้อยนิดก็ตาม แต่ก็มีโอกาสชนะมากกว่าทหารที่มีจำนวนมากแต่มีความแตกต่างทางความคิด กำลังความสามารถและความแน่วแน่มั่นคง

كَمْ مِّن فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ

وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ

“มากมายแค่นั้นแล้วที่ชนกลุ่มน้อยเอาชนะชนกลุ่มใหญ่ได้ ด้วยการอนุญาตของอัลลอฮ์และอัลลอฮ์นั้นอยู่พร้อมกับบรรดาผู้อดทน ”
(อัลบะเกาะเราะฮ์ : 249)

สาม กรณีที่เศาะฮาบะฮ์ผู้ร่ำรวยรีบรุดสู่การเสียสละทรัพย์สิน เช่น กรณีของอับบักร์ อุมัร อุซมานและท่านอื่น ๆ เป็นสิ่งยืนยันถึงผลของการที่ความศรัทธา ที่ได้ทำให้จิตใจของมุสลิมรีบรุดสู่การทำความดี และต่อต้านอารมณ์ใฝ่ต่ำ ซึ่งเป็นสิ่งที่ทุก ๆ ประชาชาติและการดะวะฮ์ทุกอย่างต้องการ เพื่อประกันชัยชนะเหนือศัตรู เพื่อให้มีความมั่นคงด้านทรัพยากรที่เป็นยุทธปัจจัย สิ่งนี้เป็นสิ่งที่ประชาชาติของเรามีความต้องการอย่างที่สุด เพราะศัตรูมีมากกว่าหน้าที่ก็หนักอึ้ง การรบก็รุนแรง ศัตรูมีความเข้มแข็งและเจ้าเล่ห์เพทุบาย เราไม่สามารถเอาชนะพวกเขาได้นอกจากด้วยการเสียสละทรัพย์สิน เงิน ชีวิตและอารมณ์ความต้องการ ซึ่งสิ่งนี้ไม่อาจเป็นจริงได้นอกจากด้วยศาสนาที่ถูกต้อง ที่สั่งสอนผู้คนให้หวังผลการตอบแทนจากอัลลอฮ์ สอนให้เสียสละทรัพย์สินและร่างกายเพื่อประชาชาติ ในฐานะเป็นการญิฮาดที่อัลลอฮ์จะให้ผลบุญแก่ชนที่กล้ากำลังประจัญบานอยู่ในสนามรบ

สิ่งที่ประเสริฐที่สุดที่นักปฏิรูปและผู้นำแห่งการตื่นตัวต้องกระทำคือปลูกฝังศาสนาในใจคนอย่างพิถีพิถัน ส่วนการต่อต้านศาสนาหรือ

เรียกร่องสู่การละทิ้งศาสนา หรือการดูถูกดูแคลนศาสนาอย่างเปิดเผย เป็นความผิดต่อชาติที่นำไปสู่ผลเสียที่ร้ายแรง นั่นเป็นสิ่งที่อัลลอฮฺสอนเรา และประวัติศาสตร์ได้ยืนยันแก่เรา ประสบการณ์ในปัจจุบันก็ได้ยืนยันกับเรา การปฏิเสธความจริงอันนี้เป็นความผิดที่ไม่มีผู้ใดกระทำนอกจากผู้ที่ไม่สุจริตใจต่อศาสนา หัวใจยังไม่เปิดรับต่อความดีงาม จรรยา มารยาทก็ไม่ได้ประเสริฐและสูงส่ง

สี่ เรื่องราวของผู้ที่ไปหาท่านศาสนทูต ขออนุญาตออกสงคราม แต่ท่านตอบว่า ท่านไม่มีพาหนะสำหรับพวกเขา พวกเขากลับไปด้วยน้ำตาที่ไหลริน เพราะความเสียใจที่ไม่ได้รับเกียรติให้เข้าร่วมญิฮาดพร้อมกับท่านศาสนทูต (คืออัลลลอฮฺอะลัยฮิซซาล์ม) เรื่องราวนี้อัลลอฮฺได้เล่าไว้ในคัมภีร์ของพระองค์ เป็นตัวอย่างอันงดงามสำหรับความมหัสจรรย์ที่ความศรัทธาได้สร้างขึ้นมา เนื่องจากธรรมชาติของคนมักจะได้ใจที่ได้ปลอดภัยจากอันตราย และการห่างไกลจากสงคราม แต่ศรัทธาชนที่แท้จริงเหล่านั้นร้องไห้เพราะการนั้น เพราะว่าพวกเขาเสียโอกาสที่จะได้รับผลบุญอันมหาศาลจากอัลลอฮฺและเสียโอกาสที่จะได้รับชะฮีดในวิถีทางของพระองค์ จะมีอุดมการณ์ใดที่มีผลต่อจิตใจเหมือนกับผลของความศรัทธาที่มีต่อจิตใจของพวกเขาเหล่านั้น ประชาชาติจะสูญเสียแค่ไหนเมื่อปราศจากบุคคลประเภทดังกล่าว

ห้า ต่อกรณีเรื่องราวของคนสามคนที่ไม่เข้าร่วมการญิฮาด เพราะเห็นแก่ความสุขสบายมากกว่าความเหนื่อยยาก เห็นแก่การอยู่ในที่ร่มมากกว่าอยู่กลางแจ้งแดด และเห็นแก่การอยู่กับบ้านมากกว่าการเดินทาง ทั้ง ๆ ที่พวกเขาเป็นศรัทธาชนที่ซื่อสัตย์ เป็นบทเรียนอันสำคัญสำหรับสังคม เมื่อความศรัทธาในตัวของพวกเขาเหล่านั้นตื่นตัวขึ้นในเวลาหลังจากนั้นเพียงไม่นาน พวกเขา รู้ตัวว่าได้ทำผิดอย่างใหญ่หลวง

จากการที่ไม่ไปร่วมสงครามกับท่านศาสนทูตและเหล่าศรัทธาชน ถึงแม้กระนั้นก็ตาม มันก็ไม่ทำให้พวกเขาพ้นจากโทษทัณฑ์ที่รุนแรง และถูกลงโทษให้เข็ดหลาบด้วยการถูกคว่ำบาตรจากสังคมอย่างสมบูรณ์ คนทุกคนรวมทั้งภรรยาของคนเหล่านั้นถูกห้ามมิให้สนทนากับพวกเขา ต่อมาเมื่ออัลลอฮ์รู้ถึงการกลับตัวกลับใจ ความเสียใจและความเจ็บปวดอย่างถึงที่สุดของพวกเขา พระองค์ก็อภัย เมื่อทราบเช่นนั้นพวกเขาดีใจอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ จนบางคนละทิ้งทรัพย์สินและอาภรณ์เพื่อเป็นการขอขอบคุณต่อความพึงพอใจและการให้อภัยของอัลลอฮ์

บทเรียนเจกนี้ จะป้อองปรามผู้ศรัทธาที่แท้จรงมิให้ละทิ้งการทำงานที่เป็นภาระหน้าที่ของตน หรือเห็นแก่ความสุขสบายในขณะที่ผู้อื่นเหนื่อยยาก เห็นแก่ประโยชน์สุขในขณะที่ผู้อื่นเดือดร้อน นั้นเป็นธรรมชาติของความศรัทธาที่ทำให้ท่านสำนึกอยู่ตลอดเวลาว่าท่านเป็นส่วนหนึ่งของสังคม เป็นองค์ประกอบหนึ่งของภาพรวม หากสังคมสูญเสียสิ่งใดท่านก็สูญเสียมันนั้นและหากสังคมได้ประโยชน์จากสิ่งใดท่านก็ได้ด้วยเช่นกัน ฉะนั้นความสุขไม่มีความหมายสำหรับเขาหากสังคมเดือดร้อนวุ่นวาย ความสบายก็ไม่มีรสชาติหากผู้อื่นเหนื่อยยาก และการละทิ้งภาระหน้าที่เป็นความบกพร่องในศรัทธา เป็นความบกพร่องของศาสนาในคน ๆ นั้น และเป็นบาปที่ต้องกลับตัวกลับใจ

เรื่องนี่ยังเป็นบทเรียนว่าศรัทธาสำคัญกว่าญาติตระกูล การปฏิบัติตามคำสั่งที่ถูกต้องมาก่อนการทำตามอารมณ์ความรู้สึก ความเป็นญาติไม่อาจขงประโยชน์ใด ๆ ได้ต่อความโกรธกริ้วของอัลลอฮ์

فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ ۚ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ

يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

“ดังนั้นผู้ที่ขัดคำสั่งของเขาจงระวังความวุ่นวายจะประสบกับพวกเขา หรือโทษทัณฑ์อันเจ็บแสบจะประสบกับพวกเขา”

(อันนุร : 63)

๖. ฮัจญ์อ่าลา

ฮัจญ์อ่าลาเป็นการประกอบพิธีฮัจญ์เพียงครั้งเดียวของท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ภายหลังจากการเป็นท่านนบีของท่าน เมื่อได้ยินข่าวว่าท่านจะประกอบพิธีฮัจญ์ในปีนั้น ผู้คนจากทั่วคาบสมุทรอาหรับ ก็พร้อมใจกันไปประกอบพิธีฮัจญ์ จนกระทั่งนักประวัติศาสตร์บางคนกล่าวว่ามีจำนวนมากถึง 114,000 คน ซึ่งเราเข้าใจว่าเป็นเพียงการประมาณ หากไม่แล้วจะนับจำนวนด้วยตัวเลขดังกล่าวได้อย่างไร

ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้กล่าวปาฐกถาอันเป็นที่รู้จักกันไป ที่นักศึกษาทุกคนจะต้องจดจำ ด้วยเป็นคำปาฐกถาที่ประมวลถึงการประกาศหลักการทั่วไปของอิสลาม และเป็นปาฐกถาครั้งสุดท้ายของท่านนบี (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ที่มีเนื้อหาว่า

“โอ้มนุษย์ทั้งหลาย จงฟังฉัน ฉันไม่รู้ว่าหลังจากปีนี้เป็นฉันจะได้พบกับสภาพเช่นนี้อีกหรือไม่ (นี่เป็นอนิหารของท่านศาสนทูตคือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) โอ้มนุษย์ทั้งหลาย เลือดเนื้อของพวกท่าน ทรัพย์สินของพวกท่าน เป็นสิ่งต้องห้าม จนกว่าพวกท่านจะได้พบกับองค์อภิบาลของท่าน ดังเช่นการต้องห้ามของวันนี้และเดือนนี้ และพวกท่านจะได้พบกับองค์อภิบาลของพวกท่าน แล้วพระองค์จะสอบถามถึงจะสอบถามถึงการกระทำของพวกท่าน ฉันได้บอกพวกท่านแล้ว ผู้ใดที่มีของฝาก ก็จงคืนของฝากแก่ผู้เป็นเจ้าของ ดอกเบี้ยทั้งหมดถูกยกเลิกแต่พวกท่านมีสิทธิได้รับ

เงินต้นคืน พวกท่านจะต้องไม่ละเมิด อัลลอฮ์ได้กำหนดแล้วว่า ไม่มีดอกเบีย และดอกเบียของอับบาส บินอัลดุลมุฏฏะาะลิบ ถูกยกเลิกทั้งหมด หนี้เลือดในยุคนญาฮิลียะฮ์ ทั้งหมดถูกยกเลิก หนี้เลือดแรกที่ถูกยกเลิก คือหนี้เลือดของอิบนุเราะะบีอะฮ์ บินฮาริษ บินอับดุลมุฏฏะาะลิบ (ซึ่งเป็นเด็กในการให้นมของตระกูลลัยษ์และถูกฆ่าโดยสุฮัยล์) จะเป็นหนี้เลือดแรกที่ฉันจะเริ่มต้นจากหนี้เลือดในยุคนญาฮิลียะฮ์

หลังจากนั้น โอ้มนุษย์ทั้งหลาย ชัยฏอนหมดหวังที่จะได้รับการเคารพบูชาในแผ่นดินของพวกท่านตลอดกาล แต่มันยังคงได้รับการเชื่อฟังในเรื่องอื่นจากนั้น มันพอใจในความผิดเล็ก ๆ ของพวกท่าน ดังนั้น พึงระวังต่อศาสนาของพวกท่าน

โอ้ มนุษย์ทั้งหลาย ดอกเบียนะสีอะฮ์³³ ทำให้การปฏิเสธต่ออัลลอฮ์เพิ่มขึ้น ที่ผู้ปฏิเสธทั้งหลายหลงผิดเพราะมัน พวกเขาอนุญาตมันในปีหนึ่งและห้ามมันในปีอื่น เพื่อที่จะได้กระทำการที่อัลลอฮ์ห้ามหลาย ๆ ประการ พวกเขาจึงอนุญาตสิ่งที่อัลลอฮ์ห้ามและห้ามสิ่งที่อัลลอฮ์อนุญาต แท้จริงกาลเวลาได้หมุนเวียนเหมือนลักษณะ(การสร้าง)ของมันในวันที่อัลลอฮ์สร้างชั้นฟ้าและแผ่นดิน จำนวนเดือนของอัลลอฮ์มี 12 เดือน มี 4 เดือนที่ต้องห้ามสามเดือนติดต่อกันและเดือนเราะอ์ญับ แยกออกไปอยู่ระหว่างญุมาดาและชะอ์บาน

หลังจากนั้น โอ้มนุษย์ทั้งหลาย พวกท่านมีสิทธิที่จะได้รับจากภรรยาของพวกท่านและภรรยาของพวกท่านก็มีสิทธิที่จะได้รับจากท่าน เป็นสิทธิของพวกท่านที่พวกนางจะต้องไม่ให้ผู้ที่ท่านไม่พอใจเข้าบ้านของพวกท่าน และพวกนางจะต้องไม่ทำอะไรร้ายที่ชัดเจน หากพวกนางกระทำอัลลอฮ์ก็อนุญาตให้พวกท่านแยก

³³ ดอกเบียที่เพิ่มขึ้นเพราะเวลาที่เพิ่มขึ้น (ผู้แปล)

วะซัลลัม) จึงทำให้ประชาชนเหล่านั้นเปลี่ยนจากการบูชาเจดีย์ ญาฮิลียะฮ์ ความสามานย์ และความแตกแยก มาสู่การให้ออกภาพต่ออัลลอฮ์ รวมทั้งอาดัมและคุณลักษณะของพระองค์ เกิดความสามัคคีกลมเกลียว มีเป้าหมายและวัตถุประสงค์อย่างเดียวกัน ความรักในหัวใจเกิดขึ้นภายหลังจากการเป็นศัตรูคู่อริกัน ทั้ง ๆ ที่พวกเขามีนิสัยดื้อดึงและชอบทะเลาะวิวาท จริงหรือไม่ที่มนุษย์คนหนึ่งไม่ว่าจะมีความเป็นอัจฉริยะแค่ไหน เยี่ยมยุทธ์เพียงใด เก่งกาจสักแค่ไหน ก็ยอมไม่อาจทำได้ถึงขนาดนี้ แม้ว่าจะใช้เวลาเป็นร้อย ๆ ปีก็ตาม เราไม่เคยได้ยินเรื่องราวเช่นนี้มาก่อน ไม่ว่าจะเป็นในยุคโบราณหรือยุคปัจจุบันก็ตาม ท่านจึงเป็นผู้เผยแผ่ศาสนาอย่างแท้จริง ท่านได้รับแรงสนับสนุนจากฟ้าผ่าและความช่วยเหลือจากอัลลอฮ์ เป็นความมหัศจรรย์ของศาสนาที่สมบูรณ์แบบที่อัลลอฮ์ให้ เป็นผู้ทำให้ความโปรดปรานของพระองค์ที่มีต่อปวงบ่าวของพระองค์ สำเร็จลงอย่างสมบูรณ์ ทำให้ท่านเป็นศาสนทูตท่านสุดท้ายสำหรับมนุษย์ ต้องการให้ท่านทำให้ความเดือดร้อนของประชาชาติที่เคยเดินทางผิด และที่เคยใช้ชีวิตตามอำเภอใจสิ้นสุดลง ให้ท่านเป็นผู้ชี้แนะผู้คนสู่เส้นทางคุณธรรม เปิดตาให้พวกเขาเห็นแสงอาทิตย์ แต่งตั้งให้เป็นผู้นำแห่งประชาชาติต่าง ๆ ทำให้กระแสน้ำแห่งประวัติศาสตร์เปลี่ยน แปลงไป ใช้ลบล้างความต่ำต้อยของคน มอบปัญญาและคัมภีร์ที่เป็นข้อแนะนำ และข้อคิดสำหรับผู้มีหัวใจ ผู้คนจำนวน 140,000 คน ที่เคยปฏิเสธท่าน กลับกลายเป็นผู้เชื่อมั่นต่อท่าน พวกเขาเคยทำสงครามกับท่านแต่แล้วกลับกลายเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ เคยเป็นผู้จงเกลียดจงชังแต่กลับกลายเป็นผู้ที่รักใคร่ต่อท่าน เคยดื้อดึงต่อท่านแต่กลับกลายเป็นเคารพเชื่อฟัง ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นในระยะเวลา 23 ปี สิ่งนี้จึงเป็นการสร้างสรรค์ของอัลลอฮ์ผู้ทรงสัจจะ ผู้ให้ความชัดเจน อัลลอฮ์บริสุทธิ์ปราศจากสิ่ง ที่พวกเขาตั้งภาคีต่อพระองค์ ศาสนทูตของพระองค์ก็บริสุทธิ์ ปราศจากสิ่ง ที่ผู้ปฏิเสธใส่ไคล้ต่อท่าน องค์อภิบาลของท่านบริสุทธิ์ปราศจากสิ่ง

พวกเขาใส่ร้าย สันติสุขจะมีแต่เหล่าศาสนทูตและการสรรเสริญเป็นสิทธิของอัลลอฮฺ ผู้ทรงอภิบาลแห่งสากลโลก

สิ่งที่น่าใจใจประการที่ 2 ในฮัจญ์อำลา ก็คือ ปาฐกถาที่ชัดเจนและประเด็น ที่ท่านศาสนทูต กล่าวกับคนทั้งหลาย สิ่งนั้นเป็นหลักการที่ท่านประกาศภายหลังจากที่สาส์นของท่านและการนำของท่านได้เสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้ว ท่านตอกย้ำถึงหลักการที่ถูกประทานลงมานับแต่วันแรกของการเผยแผ่ศาสนา วันที่ท่านอยู่คนเดียวและถูกข่มเหงรังแก วันที่ผู้ศรัทธามีจำนวนน้อยนิดและอ่อนแอ เป็นหลักการที่มั่นคงไม่เปลี่ยนแปลงเพราะความน้อยหรือมาก สงครามหรือสันติภาพ พายุแพ้วหรือชนะ เสียทรัพย์หรือได้ทรัพย์ ศัตรูจะเข้มแข็งหรืออ่อนแอ ในขณะที่เราพบว่าผู้นำของโลกเปลี่ยนแปลงหลักความเชื่อและอุดมการณ์ พวกเขามีความแตกต่างระหว่างอยู่ในสถานะที่อ่อนแอและเข้มแข็ง มีการเปลี่ยนแปลงทั้งในเรื่องสื่อและเป้าหมาย แสดงให้คนอื่นเห็นในสิ่งที่แตกต่างกับสิ่งที่อยู่ภายในใจป่าวร้องในสิ่งที่ตนเองไม่เชื่อ ขณะอ่อนแอจะใช้ชุดนักพรตนักบวช ในยามเข้มแข็งใส่ชุดสุนัขป่า เนื่องจากพวกเขาเหล่านั้นเป็นทูตแห่งผลประโยชน์ แต่ท่านเหล่านั้นเป็นทูตของอัลลอฮฺ ช่างต่างกันเหลือเกินระหว่างผู้วนเวียนอยู่บนกองซากศพกับผู้เวียนว่ายอยู่ในห้วงมหาสมุทรแห่งรัศมี ช่างแตกต่างกันเหลือเกินระหว่างผู้ที่ทำอะไรเพื่อตัวเองกับผู้ที่ทำเพื่อมนุษยชาติ ช่างแตกต่างกันเหลือเกินระหว่างผู้ที่เป็นคนรักของชัยฏอน กับคนรักของอัลลอฮฺ

اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ ءَامَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَاؤُهُمُ الطَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ

“และอัลลอฮ์นั้นคือผู้ช่วยเหลือบรรดาผู้ที่ศรัทธา โดยทรงนำพวกเขาออกจากความมืดสู่แสงสว่าง และบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธานั้น บรรดาผู้ช่วยเหลือของพวกเขาก็คือภูอสูต โดยที่พวกมันจะนำพวกเขาออกจากแสงสว่างไปสู่ความมืด ชนเหล่านี้แหละคือชาวนรก โดยที่พวกเขาจะอยู่ในนรกนั้นตลอดกาล”

(อัลบะเกาะเราะฮ์ : 257)

จ. การแต่งตั้งอุซามะฮฺ บินฮัยดฺ เป็นแม่ทัพ

สิ่งสุดท้ายที่ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) กระทำเพื่อเผยแผ่และปกป้อง ดะวะฮ์และขับไล่ผู้รุกรานและเฝ้าจับตารัฐใหม่นี้คือการจัดทัพไปยังแคว้นฮาม ภายใต้การนำทัพของอุซามะฮฺ บินฮัยดฺ ท่านบัญชาให้เขาขี่ม้าไปตามเส้นทางบัลกออ์และดาร์ุมในเขตปาเลสไตน์ กองทัพประกอบด้วยทหารจากชาวมุฮำญิดีน ชาวอันศอร์และมุสลิมรอบๆ นครมะดีนะฮ์ โดยไม่มีผู้ใดไม่เข้าร่วมเลย เมื่อกองทัพพร้อมอยู่ที่นอกเมืองมะดีนะฮ์เพื่อเตรียมออกเดินทาง ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) เริ่มป่วยที่ทำให้ท่านเสียชีวิตในเวลาต่อมา กองทัพจึงหยุดการเคลื่อนทัพรอการหายป่วยของท่านศาสนทูต และต้องการรับคำสั่งและคำชี้แนะของท่านก่อน แต่ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ก็เสียชีวิตภายในระยะเวลาไม่กี่วันหลังจากนั้น อัลลอฮ์ได้เลือกท่านให้ไปอยู่ใกล้ชิดพระองค์ภายหลังจากที่ได้ปฏิบัติภารกิจที่ได้รับมอบหมายสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และได้จัดเตรียมคาบสมุทรอาหรับให้ทำหน้าที่นำพาธงแห่งอิสลาม และเผยแผ่อารยธรรมและคุณธรรมอิสลามไปทั่วทุกมุมโลก และภายหลังจากที่ได้จัดกองทัพเพื่อทำหน้าที่แบกรับภารกิจที่มีผลอันยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์ ภายหลังจากที่ได้จัดเตรียมทหารผู้ประเสริฐเพื่อเข้าร่วมสงคราม ภายหลังจากที่ได้จัดเตรียมแม่ทัพนายกองที่มี

คุณภาพเพื่อนำทัพ ภายหลังจากที่ได้จัดเตรียมวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่และเป็น
คนดีเพื่อบริหารบ้านเมืองแล้ว ขอให้อัลลอฮฺโปรดประทานสุขสันติแด่
ศาสนทูตของพระองค์ ขอให้อัลลอฮฺตอบแทนคุณงามความดีของท่านที่มี
ต่อเราและมวลมนุษยชาติอย่างล้นเหลือ หากไม่มีท่านและทหารผู้ซื่อสัตย์
ที่ปฏิบัติภารกิจนี้ภายหลังจากท่าน เราย่อมนตกอยู่ในความมมงายอย่าง
แน่นอน

อัลลอฮฺได้ยกย่องศาสนทูตของพระองค์อย่างที่ไม่เคยยกย่อง
ท่านนบีท่านใด ๆ มาก่อน ด้วยการให้ท่านมีอายุยืนจนได้เห็นผลงานการ
ดะวะฮฺของท่าน และการต่อสู้ของท่านได้แพร่หลายอยู่ในคาบสมุทรอาหรับ
ทุกหัวระแหง ได้ชำระคาบสมุทรอาหรับให้ปลอดพ้นจากเจ็ดตลอดกาล
ทำให้ผู้ที่ทำลายเจ็ดเหล่านี้ด้วยมือของพวกเขา มีความปิติยินดีต่อความ
โปรดปรานขององค์อัลลอฮฺที่ได้ทำให้พวกเขาพ้นจากความมมงายซึ่งพวก
เขาก็เคยเคารพบูชามันมาก่อน และใบหน้าของพวกเขาเคยเปื้อนฝุ่น
เพราะการกราบเจ็ดและการขอความอนุเคราะห์จากเจ็ดเหล่านั้น
ทำให้คนเหล่านั้นพร้อมที่จะออกไปยังโลกกว้าง เพื่อนำรัศมีแห่งคุณธรรม
ที่อัลลอฮฺประทานให้แก่พวกเขาไปให้แก่มวลมนุษยชนรุ่นที่เคารพบูชา
เจ็ด ใช้ชีวิตอยู่ในยุคญาฮิลียะฮฺอย่างไร้ค่า และใช้ความรู้ความสามารถ
ไปอย่างไร้ประโยชน์ ต่อมาชนรุ่นเดียวกันนี้แหละที่ได้ทำลายเจ็ด สถาปนา
รัฐอาหรับขึ้นมาเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์อาหรับ ทำหน้าที่นำพาสัน
และกำหนดเป้าหมาย ทำหน้าที่เป็นครูและผู้ช่วยเหลือชาติมหาอำนาจ
ทั่วโลก เป็นผู้ที่ภาคภูมิใจต่อคุณธรรม รัศมีและความดีงามที่นำพาผู้
เสียใจต่อความตกต่ำของประชาชาติต่าง ๆ อันเนื่องจากความมมงาย
ความมืดบอดและการตามอารมณ์ใฝ่ต่ำ ซึ่งก่อนหน้าที่อิสลามจะมาถึง
ชาวอาหรับมองพวกเขาเหล่านั้นด้วยความรู้สึกชื่นชมยินดีและเป็นลูกใต้
ทางการเมือง ทางความคิดและทางสังคม จึงเป็นสภาวะพิเศษใน
ประวัติศาสตร์ยุคเก่าและยุคใหม่ กองทัพอุซามะฮฺ จึงมิได้มีความหมาย

เป็นอื่นนอกจากการเป็นเครื่องหมายของสภาวะนี้ และเป็นผลงานของศาสตร์อันเป็นสิริมงคลนี้ สิ่งที่น่าประหลาดใจจากการที่ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) แต่งตั้งอุซามะฮฺ บินซัยด์ ซึ่งเป็นคนหนุ่มวัยยี่สิบปี เป็นผู้บังคับบัญชาของผู้อาวุโสชาวมุฮาญีรีนและอันศอร์ เช่น อญุบักร์ อุมร์ อุษมาน และอะลี ซึ่งเป็นผู้เข้ารับอิสลามกลุ่มแรก ๆ และมีผลงานอันโดดเด่นมากมาย อีกทั้งเพียบพร้อมด้วยวุฒิและสถานภาพของทางสังคมที่เหนือกว่าอุซามะฮฺทุกด้าน สิ่งนี้เป็นวิถีทางแห่งอิสลามอันประเสริฐ ในการลบล้างความแตกต่างระหว่างผู้คนในด้านเกียรติยศ อายุและผลงาน และการให้ความสำคัญต่อความรู้ความสามารถที่เหมาะสมกับงาน โดยไม่พิจารณาที่อายุและสถานภาพทางสังคม การยินยอมพร้อมใจของวีรบุรุษที่ประวัติศาสตร์หลังจากนั้นได้บันทึกว่าในประวัติศาสตร์ไม่มีบุคคลที่ยิ่งใหญ่และมีศักยภาพเหมือนพวกเขาจะอยู่ภายใต้การบังคับบัญชาของคนหนุ่มในวัยของอุซามะฮฺ บ่งบอกถึงความสูงส่งของจิตใจและจรรยาบรรณของพวกเขาเหล่านั้นด้วยผลงานจากการแนะนำ การขัดเกลา และการสั่งสอนของท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม)

การแต่งตั้งอุซามะฮฺเป็นผู้บังคับบัญชานุคคลเฉกเช่นอญุบักร์ อุมร์ อุษมาน และอะลี เป็นนวัตกรรมอันยิ่งใหญ่ที่ไม่เคยมีในประชาชาติอื่น ๆ มีนัยที่บ่งบอกว่าจะต้องมีการเปิดโอกาสให้กับศักยภาพ และอัจฉริยภาพของคนหนุ่มให้ได้เป็นผู้นำในด้านที่มีความเหมาะสม และเป็นบทเรียนอันยิ่งใหญ่ หากว่ามุสลิมยังคงรักษาไว้หลังจากนั้นไดกนาฏกรรมมากมายคงจะไม่เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์อิสลาม รัฐอิสลาม ก็คงจะไม่สิ้นคลอนเพราะความระส่ำระสายที่ทำให้อ่อนแอ สิ่งที่ท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ปฏิบัติและได้รับการยืนยันจากฟากฟ้าข้างบนสิ่งนี้ประเสริฐแท้ ท่านเป็นผู้มีความสามารถ มีวิจรรย์ญาณเฉลียวฉลาด มองการณ์ไกล และมีกุศโลบายที่ท่านนบีก่อน ๆ ไม่เคยได้รับ และไม่มีปรากฏในประวัติศาสตร์บุคคลสำคัญก่อนหน้าและหลังจาก

ท่าน ขอให้อัลลอฮฺจงโปรดพึงพอใจต่ออูซามะฮฺคนหนุ่ม ขอแสดงความยินดีกับท่านที่ได้รับความไว้วางใจจากท่านศาสนทูต (คืออัลลิลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) ในเรื่องศักยภาพการบังคับบัญชาและความ มุ่งมั่นอันแรงกล้า ท่านเป็นมุสลิมที่ดี และเป็นตัวอย่างสำหรับคนหนุ่มนักกิจกรรมผู้ศรัทธาของเรา

จ. การเสียชีวิตของท่านเราะซูลุลลอฮฺ คืออัลลิลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม

ท่านศาสนทูต (คืออัลลิลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) เสียชีวิตภายหลังจากที่ท่านได้รับทราบโดยทางวิรณฺว่า เวลาของท่านใกล้เข้ามาแล้ว ท่านจึงอำลาผู้คนในฮัจญ์อำลา ทำให้จิตใจของเศาะฮาบะฮฺเกิดความสะทกสะท้าน เพราะกลัวว่าเวลาของท่านศาสนทูต (คืออัลลิลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) ใกล้เข้ามาแล้ว แต่การกำหนดเวลาของอัลลอฮฺเมื่อมาแล้วก็ จะไม่ล่าช้าออกไปอีก เมื่อข่าวการเสียชีวิตของท่านศาสนทูต (คืออัลลิลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) แพร่ออกไป ก็เกิดความโกลาหลในหมู่เศาะฮาบะฮฺ เนื่องจากเป็นโศกนาฏกรรมที่ร้ายแรงที่สุด นครมะดีนะฮฺสิ้นสะเทือน สติสัมปชัญญะของเศาะฮาบะฮฺอาวุโสผู้เข้าอิสลามรุ่นแรก ๆ ต่างกระเจิดกระเจิง บ้างก็เกิดอาการงงัน บ้างก็นิ่งตะลึงอยู่กับที่ บางคน เช่น อุมัร ถึงกับชักราบออกมาและห้ามมิให้ผู้คนพูดว่า มุฮัมมัด (คืออัลลิลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) เสียชีวิต และเข้าใจไปว่าท่านอยู่ในภวังค์ เท่านั้นและจะกลับมาหาพวกเขาอีก มีแต่อบูบักร์คนเดียวเท่านั้นที่ยังคุมสติมั่น ท่านเข้าไปหาท่านศาสนทูต (คืออัลลิลลอฮฺอะลัยฮิวะซัลลัม) ซึ่งถูกปิดไว้ด้วยผ้าคลุมบนผ้าปูที่นอน แล้วได้จูมพิตท่าน พลังกล่าวว่า “ฉัน สละได้แม้กระทั่งพ่อแม่เพื่อท่าน โอ้ศาสนทูต จะเป็นหรือตายท่าน ก็ประเสริฐที่สุด ความตายที่อัลลอฮฺกำหนดให้คนอื่น ๆ ท่านก็ได้ ลิ้มรสมันแล้ว และหลังจากนี้ไป มันก็จะไม่ประสบกับท่านอีก โอ้

ศาสนทูต โปรดรำลึกถึงเรา ณ องค์อภิบาลของท่านด้วย” แล้ว
อนบูบักร์ก็ออกมาที่ชุมชนและกล่าวปาฐกถาว่า “**โอ้มนุษยทั้งหลาย
ใครที่เคารพบูชามุฮัมมัด บัดนี้มุฮัมมัดสิ้นเสียแล้ว ผู้ใดที่เคารพ
อัลลอฮฺ อัลลอฮฺยังคงอยู่และไม่มีวันตาย**” แล้วท่านก็อ่านดำรัสของ
อัลลอฮฺ ตะอาลาว่า

وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ أَفَإَيْنِ
مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَىٰ أَعْقَابِكُمْ ۚ وَمَنْ يَنْقَلِبْ عَلَىٰ
عَقْبَيْهِ فَلَن يَضُرَّ اللَّهَ شَيْئًا وَسَيَجْزِي اللَّهُ الشَّاكِرِينَ

“และมุฮัมมัดนั้นหาใช่อื่นใดไม่ นอกจากเป็นศาสนทูตผู้
หนึ่งเท่านั้น ซึ่งบรรดาศาสนทูตก่อนจากเขาก็ได้ตายไปแล้ว แล้ว
หากเขาตายไปหรือเขาถูกฆ่าก็ตาม พวกท่านก็จะหันส้นเท้าของ
พวกท่านกลับกระนั้นหรือ ? และผู้ใดที่หันส้นเท้าทั้งสองของเขา
กลับแล้วไซ้ มันก็จะไม่ก่อให้เกิดผลเสียแก่อัลลอฮฺแต่อย่างใดเลย
และอัลลอฮฺนั้นจะทรงตอบแทนแก่ผู้กตัญญูทั้งหลาย”

(อาลิอิมรอน : 144)

เมื่ออนบูบักร์ อ่านโองการดังกล่าว สติของพวกเขาที่กระเจิดกระเจิง
ไปก็ไต่กลับคืนมา ประหนึ่งพวกเขาไม่เคยได้ยินโองการดังกล่าวมาก่อน
เลย อนบูซุรัยเราะฮฺ กล่าวว่ อุมัร กล่าวว่ “**ขอสาบานต่ออัลลอฮฺ
เมื่อฉันได้ยินอนบูบักร์อ่านมัน ฉันตระหนักจนล้มลงกับพื้น เท้า
ทั้งสองของฉันไม่อาจพยุงตัวฉันได้ และฉันก็รู้ว่าท่านศาสนทูต
คืออัลลอฮฺอยู่ละยฮิวะซัลลัม นั้นได้เสียชีวิตแล้ว**”

ณ ที่นี้มีบทเรียนที่สำคัญอยู่ 2 ประการคือ

หนึ่ง เศาะฮาบะฮ์ตระหนกตกใจต่อการเสียชีวิตของท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ประหนึ่งว่าความตายจะไม่ประสบกับท่าน ทั้ง ๆ ที่ความตายนั้นเป็นจุดจบของสิ่งมีชีวิตทุกสิ่งสิ่งนี้ไม่อาจมีความหมายเป็นอื่น นอกจากความรักของพวกเขาที่มีต่อท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้แทรกซึมอยู่ในเลือดเนื้อและประสาทของพวกเขา ความเสียใจจากการเสียคนรักมีความรุนแรงเท่ากับความรักที่มี เราเองก็เคยเห็นคนที่เสียลูกหรือพ่อของตนไป แม้เวลาผ่านไปหลายวันแล้วเขาก็ยังไม่เชื่อว่าได้สูญเสียคนรักไปแล้ว แล้วความรักใด ๆ ในโลกจะเทียบได้กับความรักของเศาะฮาบะฮ์ผู้ประเสริฐที่มีต่อท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) ได้ เนื่องจากอัลลอฮ์ได้ชี้แนะ ทำให้พ้นจากความมืดมัว แสงสว่าง ทำให้ชีวิตเปลี่ยนไป ได้เปิดสติปัญญาและดวงตา ทำให้สูงส่งระดับผู้นำผู้ยิ่งใหญ่โดยผ่านทางท่าน ขณะที่ท่านมีชีวิตอยู่ ท่านเป็นครู เป็นผู้พิพากษา และเป็นผู้ชี้แนะที่พวกเขาใช้เป็นที่พักพิงยามประสบกับปัญหา ขอคำแนะนำจากท่านในเรื่องต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น พวกเขาได้รับการสื่อจากอัลลอฮ์ ได้รับทราบดำรัสของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา ได้รับคำสอนของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา เมื่อท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) เสียชีวิต สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดก็สิ้นสุดลง แล้วจะมีความโศกอาดูรอันใดจะยิ่งใหญ่ไปกว่านี้อีกไหม

สอง ท่าที่อนุบักร์ บ่งบอกว่าท่านเป็นผู้ที่จิตใจมั่นคงและควบคุมสติได้ในยามพบเจอวิกฤติการณ์ ในขณะที่เศาะฮาบะฮ์ท่านอื่น ๆ ไม่มีคุณสมบัติเช่นนี้ ทำให้ท่านคู่ควรที่จะเป็นผู้สืบทอดของท่านศาสนทูต (คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม) เหตุการณ์ในกระบวนการปราบปรามริดดะฮ์ ในคาบสมุทรอาหรับยืนยันทันถึงสิ่งนี้ได้เป็นอย่างดี

ที่สุดคำวิงวอนของเราคือการสรรเสริญเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ผู้อภิบาลแห่งสากลโลก

هذا الكتاب منشور في

